Έτος Ε'

Τεύχος 89ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΣ, Μηχανικὸς—Τοπογράφος
ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, 'Αστυνόμος Α'
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ, 'Ιατρὸς
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Διευθυντὴς Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΛΑΝΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΙΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τ. 'Εφέτης—Συγγραφεὺς
ΓΑΒΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Εἰσαγγελεὺς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΝΑ, Λογοτέχνις
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΤΣΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΨΑΣΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, 'Ιατροδικαστὴς
ΚΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς 'Αμερικανικοῦ Κολλεγίου 'Ελληνικοῦ
ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, 'Ιστορικὸς
ΚΙΝΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, τ. 'Αρχηγὸς 'Αστυνομίας Πόλεων
ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, 'Αστυνόμος Β'
ΚΡΟΚΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, 'Αστυνόμος Β'
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τ. 'Αρχηγὸς 'Αστυνομίας Πόλεων
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΚΙΜΩΝ, 'Αρχιτέκτων
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Σύμβουλος 'Ελεγκτικοῦ Συνεδρίου—Δ/τωρ Δικαίου
ΜΩΡΑΪΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ψυχίατρος
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΜΑΡΙΑ, Διευθύντρια Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΜΟΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, 'Αστυνόμος Α'
ΝΤΖΙΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΝΙΑΣΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Διευθυντὴς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς 'Εγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς
ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Καθηγητὴς Δικαστικῆς Γραφολογίας
ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΘΑΛΕΙΑ, 'Ιατρὸς
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΗΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, 'Αρχιφύλαξ
ΡΑΪΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, Καθηγητὴς Παντείου—Σύμβουλος 'Επικρατείας
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Καθηγητὴς 'Ανωτάτης 'Εμπορικῆς
ΣΚΟΥΖΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Πρόεδρος Συλλόγου 'Αθηναίων
ΣΑΓΙΑΣ ΗΛΙΑΣ, Τμηματάρχης Ε.Ι.Ρ.
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ, 'Αρχιφύλαξ
ΤΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, 'Αντεισαγγελεὺς 'Αρείου Πάγου
ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Πρόεδρος τῆς 'Ελληνικῆς 'Εταιρείας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν
ΤΣΙΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΤΟΥΖΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, 'Αστυνόμος Α'
ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Γυμναρχιάρχης

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 89ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1957)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΑ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ (ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ) —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

138. Θέσις τοῦ ΚΑ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ γενικὴ κατάστασις στὴν περιφέρειά του.

139. Γεγονότα κατὰ τὴν Κυριακὴ (3-12-44) ἡμέραν τοῦ παρανόμου συλλαλητηρίου στὴν Πλατεῖα Συντάγματος.

140. Κατάληψις τοῦ Τμήματος ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

***

138. Θέσις τοῦ ΚΑ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ γενικὴ κατάστασις στὴν περιφέρειά του.

Τὸ ΚΑ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα περιλαμβάνει ὁλόκληρο τὴν περιοχὴ τοῦ Συνοικισμοῦ Καισαριανῆς, τὸ δὲ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα βρίσκεται στὸ διόροφο οἴκημα τῆς ὁδοῦ Καλλιμάνογλου 24.

Τὸ οἴκημα αὐτὸ καὶ ὡς κτίριο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως θέσεως δὲν ἔδινε δυνατότητες στοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ ἄμυνα.

Ἡ γενικὴ κατάστασις στὴν περιοχὴ τοῦ Τμήματος αὐτοῦ, ἀπὸ ἀπόψεως φρονημάτων καὶ κομμουνιστικῆς δράσεως τῶν κατοίκων, δὲν ἦταν εὐχάριστη γιὰ τὴ γενικὴ ἀσφάλεια. Ἐκεῖ, κατὰ τὴν κατοχή, οἱ κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις τοῦ Ε.Α.Μ., Ε.Λ.Α.Σ., Ε.Π.Ο.Ν. καὶ Ο.Π.Λ.Α. εἶχαν τὰ στρατηγεῖα τους καὶ καθημερινῶς ἐγκλημάτουσαν, ἁπάγοντας καὶ δολοφονῶντας τοὺς ἐθνικόφρονες πολίτες, ἀξιωματικοὺς τοῦ Στρατοῦ καὶ ἀστυνομικούς. Γιαυτὸ ἀκριβῶς, στὴν περιοχὴ αὐτὴ εἶχαν γίνει πολλὲς συμπλοκὲς τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ ἐπιχειροῦσε κάθε φορὰ νὰ διασώσῃ ἀπὸ τὴ σφαγὴ ἀπαγομένους ἐθνικόφρονες πολίτες

ἢ τουλάχιστον νὰ παραλάβῃ τὰ πτώματά τους καὶ νὰ τὰ παραδώσῃ στοὺς οἰκείους των.

Στὶς συμπλοκὲς αὐτὲς σκοτώθηκαν ἀρκετοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ κομμουνισταί, κατωρθώθη ὅμως νὰ ἐπιβάλλεται ἀκόμη ἡ Ἀστυνομία. μέχρις ὅτου ἔγινε ἡ ἀπελευθέρωσις καὶ ἔφυγαν οἱ Γερμανοί.

Τότε ἀκριβῶς οἱ κομμουνισταὶ φανερὰ πλέον ἐγκατέστησαν τὴ μεραρχία τους τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., τὴν πολιτοφυλακή τους, καὶ ὅλες τὶς παράνομες ὀργανώσεις καὶ ἐσυνέχισαν, μυστικὰ τὴ φορὰ αὐτή, τὶς ἀπαγωγὲς καὶ τὶς δολοφονίες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ δοσιλόγου κλπ.

Ἡ ἔπαρσις τῶν κομμουνιστῶν στὴν περιοχὴ αὐτὴ εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο καὶ διαρκῶς διαλαλοῦσαν ὅτι ἡ Καισαριανὴ ἔμεινε ἀδούλωτη κλπ.

Ἔτσι μέσα σὲ μιὰ ἀφάνταστη τρομοκρατία γιὰ τοὺς ἐθνικόφρονες πλησίαζαν οἱ μέρες τοῦ Δεκέμβρη.

139. Γεγονότα κατὰ τὴν Κυριακὴ (3-12-44) ἡμέραν τοῦ παρανόμου συλλαλητηρίου στὴν Πλατεῖα Συντάγματος.

Ἀπὸ τὸ πρωῒ τῆς 3-12-1944 καὶ ὥραν 6ην, ὅλη σχεδὸν ἡ δύναμις τοῦ Τμήματος αὐτοῦ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὑποδιοικητὴ ἐστάλη ἔνοπλος μὲ τυφέκια στὸ Β' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ κ. Ι. Κουβαράκη. Ἡ δύναμις αὐτὴ διετέθη στὴν περιοχὴ τοῦ Ζαππείου καὶ τῶν στηλῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὶς μᾶζες τῶν κομμουνιστῶν ποὺ κατέβαιναν ἀπὸ τοὺς Συνοικισμοὺς Βύρωνος, Καισαριανῆς καὶ Δουργουτίου, νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

Ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Τμήματος αὐτοῦ ἐργάσθηκαν σκληρὰ καὶ ἐπενέβησαν γιὰ τὴ διάλυση τοῦ παρανόμου συλλαλητηρίου. Μετὰ τὴ διάλυση τοῦ συλλαλητηρίου συγκεντρώθηκαν στὸ Β' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα καὶ περίμεναν διαταγές.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, εἶχε παραμείνει στὸ ΚΑ' Τμῆμα ὁ Διοικητής του Ἀστυνόμος Α' κ. Ἀλέξανδρος Νάσης μὲ ἕναν Ἀξιωματικὸ Ὑπηρεσίας καὶ ἐλάχιστους ἀστυφύλακας τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας.

Στὶς 8.30', δύναμις ἐνόπλων κομμουνιστῶν πολιόρκησε τὸ Τμῆμα. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δυνάμεως αὐτῆς μὲ δύο ἐνόπλους ἐλασῖτες παρουσιάσθη στὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος καὶ ἀξίωσε νὰ μὴ σταλοῦν ἀστυνομικοὶ στὸ Σύνταγμα καὶ νὰ μὴν ἐμποδιστοῦν οἱ κομμουνισταὶ νὰ μεταβοῦν ἐκεῖ. Ὁ Διοικητὴς τοὺς ἀπάντησε ὅτι ἡ δύναμις εἶχε πάει στὸ Σύνταγμα καὶ ὅτι ἦταν ἀπαραίτητο αὐτὸ γιὰ νὰ προληφθοῦν ἔκτροπα, ποὺ μποροῦσαν νὰ συμβοῦν ἀπὸ συμπλοκὲς τῶν κομμουνιστῶν μὲ ἐθνικόφρονες πολῖτες. Κατόπιν αὐτοῦ οἱ ἐλασῖτες ἀπεχώρησαν.

Ὁ Διοικητὴς ἔσπευσε ν' ἀναφέρῃ ἀμέσως τηλεφωνικῶς στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση καὶ ἐπειδὴ διεπίστωσεν ὅτι τὸ Τμῆμα ἦταν πολιορκημένο ὑπέβαλε τὴ γνώμη, ὅτι φρόνιμον θὰ ἦταν οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Τμήματος ποὺ εἶχαν διατεθῆ στὸ Β' Τμῆμα νὰ μὴ γυρίσουν ἔνοπλοι, ἀλλὰ ν' ἀφήσουν τὰ ὅπλα των σὲ ἄλλο σημεῖον, ὥστε νὰ μὴ προκληθῇ σύγκρουσις μὲ τοὺς κομμουνιστὰς ποὺ ἦσαν πολὺ περισσότεροι.

Ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Τμήματος αὐτοῦ ἔμειναν στὸ Β' Τμῆμα μέχρι τὸ ἀπόγευμα τῆς 3-12-44. Κατόπιν διετάχθησαν νὰ μεταβοῦν στὸ Γ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα (Παγκρατίου), ὅπου ἄφησαν τὰ ὅπλα τους, καὶ κατόπιν σχετικῆς ἀδείας ἄλλοι μὲν ἐπέστρεψαν στὸ Τμῆμα τους (ΚΑ'), ἄλλοι ἔμειναν στὸ Γ' Τμῆμα καὶ ἐλάχιστοι ἐπετράπη νὰ διανυκτερεύσουν στὰ σπίτια τους.

Σημειωτέον ὅτι ἀπὸ τῆς μεσημβρινὲς ὧρες οἱ κομμουνισταὶ ἔκοψαν τὰ τηλεφωνικὰ καλώδια καὶ ἔτσι διεκόπη ἡ ἐπικοινωνία τοῦ Τμήματος μὲ τὶς ἄλλες Ὑπηρεσίες. Τὴ νύχτα τῆς 3ης πρὸς τὴν 4-12-1944 τὸ Τμῆμα ἔμεινε πολιορκημένο ἀπὸ τοὺς ἐλασῖτες.

140. Κατάληψις τοῦ Τμήματος ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

Στὶς 4-12-44, δηλαδὴ τὴ Δευτέρα, πῆγαν στὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος ἀξιωματικοὶ τῆς πολιτοφυλακῆς πάνοπλοι μὲ αὐτόματα καὶ ζήτησαν τὴν παράδοση τῶν ὅπλων. Ὁ Διοικητὴς τοὺς ἐδήλωσε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα, ἐφόσον μάλιστα δὲν εἶχαν πάρει τέτοια ἐντολὴ ἀπὸ τὸν ταξίαρχο τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. ποὺ εἶχε τὴν ἕδρα του στὴν Καισαριανή, καὶ εἶπε νὰ μὴ παραδοθοῦν τὰ ὅπλα. Ἀργότερα ἐπανῆλθαν τρεῖς φορὲς οἱ κομμουνισταὶ τῆς Ο.Π.Λ.Α. γιὰ νὰ πάρουν τὰ ὅπλα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπέμβαση τοῦ ταξιάρχου τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. δὲν παρεδόθησαν.

Στὸ μεταξύ, ὥρα 14 (2. μ.μ.) περίπου, ὁ Διοικητὴς ἐπληροφορεῖτο μὲ ἔμπειστά του πρόσωπα ὅτι τὸ Ι' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα ἐγκατελήφθη καὶ ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ μετεφέρθησαν μὲ ἀγγλικὸ αὐτοκίνητο στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση. Ἐπίσης ἐπληροφορήθη ὅτι καὶ τὸ ΙΘ' Τμῆμα ἀφωπλίσθη καὶ κατελήφθη ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

Παραλλήλως ὁ ταξίαρχος τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. μετεφέρθη ἀπὸ τὴν Καισαριανὴ καὶ ἔτσι οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς πολιτοφυλακῆς στὶς 16.30' (4.30' μ.μ.) μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀρχηγό τους Κοντόγιαννο ἦρθαν στὸ Τμῆμα καὶ ἀξίωσαν ἄμεσο παράδοση τοῦ ὁπλισμοῦ, διότι σὲ ἐναντία περίπτωση θὰ ἐπετίθοντο.

Τὸ Τμῆμα δὲν μποροῦσε νὰ ἀντιτάξῃ καμμιὰ ἄμυνα, γιατὶ οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἡμέρα εἶχε καταληφθῆ· οἱ δὲ προσπάθειες τοῦ Διοικητοῦ ἐστρέφοντο στὸ νὰ περισώσῃ ὅσα περισσότερα ὅπλα μποροῦσε.

Ἔτσι ὑπέκυψε καὶ παρέδωσε ὅσα ὅπλα βρέθηκαν στὸ Τμῆμα.

Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς πολιτοφυλακῆς Κοντόγιαννος ἀνέλαβε τὴ διοίκηση τοῦ Τμήματος καὶ κατήργησε τὸ Διοικητή του. Κατόπιν συγκέντρωσε τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ εἶπε ὅτι θὰ κρατήσῃ μόνον ὅσους τοῦ ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη. Στοὺς ἄλλους εἶπε νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους.

Ἔτσι οἱ ἐθνικόφρονες ὑπάλληλοι ἔφυγαν καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς παρουσιάσθηκαν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση, ὅπου ἐνετάχθησαν στὰ συγκροτηθέντα τάγματα καὶ ἔλαβον μέρος στὶς ἐπιχειρήσεις γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση τῶν κομμουνιστῶν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς πρωτευούσης.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ δρᾶσις ἑτέρων Ὑπηρεσιῶν Ἀστυν. Δ/νσεως Ἀθηνῶν)

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἐν σχέσει μὲ τὸ ἀναγραφὲν στὸ προηγούμενο τεῦχος, ὅτι οἱ κομμουνισταὶ μετὰ τὴν κατάληψη τοῦ ΙΘ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἀνέθεσαν τὴ διοίκηση τούτου στὸν Ὑπαστυνόμο Β' Κωνσταντινίδη Ἰωάννη καὶ ὥρισαν Ὑποδιοικητὴ τὸν Ὑπαστυνόμο Β' κ. Λιάσκο Χριστόφορο, ἀναφέρομεν τ' ἀκόλουθα.

Ὁ Ὑπαστυνόμος Β' κ. Λιάσκος Χριστόφορος, (νῦν Ἀστυνόμος Ὑποδιοικητὴς Ι' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος), ὄχι μόνον δὲν ἐδέχθη τὴν ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν προσφερθεῖσαν θέσιν ἀλλὰ κατώρθωσε τὴν 5-12-1944 νὰ διαφύγῃ στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του καὶ νὰ ἐνταχθῇ εἰς μαχίμους μονάδας, λαβὼν μέρος ἐνεργὸν καὶ διακριθεὶς στὶς ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη διὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σταυροῦ.

Ἡ δρᾶσις του αὕτη ἀποτελεῖ πράγματι ἐξαίρεσιν, καθόσον ἄλλοι συνάδελφοί του παρέμειναν ἀδρανεῖς ὑπὸ τοὺς κομμουνιστάς, χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ φθάσουν στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση, καὶ νὰ χρησιμοποιηθοῦν καταλλήλως ὡς ἔπραξεν οὗτος.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἀπὸ τὸ βιβλίο «**Ἡ χώρα μὲ τὶς γαλανὲς λίμνες**» τοῦ Λογοτέχνου, Πρυτάνεως τῆς Παντείου Σχολῆς καὶ Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας κ. **ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Οἱ ἀγῶνες τοῦ λαοῦ αὐτοῦ γιὰ τὴν ἐλευθερία του εἶναι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἔπη τῆς ἱστορίας. Λίγοι λαοὶ πολέμησαν τόσο περήφανα καὶ μὲ τόσο πεῖσμα γιὰ νὰ μὴ σκύψουν τὸ κεφάλι στὸν ξένο ζυγό. Ἀπὸ τὴν καιρὸ τῆς Ἁγίας Ρωμαιογερμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ κεντρικὴ περιοχὴ τῆς «Λίμνης μὲ τὰ τέσσαρα καντόνια» εἶχε τὸ προνόμιο νὰ ἐξαρτᾶται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ μὴν εἶναι ὑποτελὴς στοὺς τοπικοὺς ἡγεμόνες. Ὅταν, στὸ 13ο αἰώνα, ὁ οἶκος τῶν Ἀψβούργων, ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὴν παρακμὴ τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐπεχείρησε νὰ ὑποτάξει τὴν περιοχή, ἡ ἀντίσταση ἦταν σκληρή. Γιὰ νὰ σταθεροποιήσουν αὐτὴν τὴν ἀντίσταση ἔκαμαν τὰ καντόνια αὐτὰ στὰ 1315, μιὰ συμμαχία ποὺ θεωρεῖται ὡς ἡ πρωταρχικὴ ἱδρυτικὴ πράξη τοῦ Ἑλβετικοῦ Κράτους. Αὐτὴ ἡ κεντρικὴ ἕνωση, παλαιότατο παράδειγμα συλλογικῆς ἀσφαλείας, ποὺ κρατοῦσε τὸ κλειδὶ καὶ τὸ πέρασμα στὴν καρδιὰ τῆς Εὐρώπης, πῆρε σιγὰ-σιγὰ ἰδιαίτερη πολιτικὴ καὶ στρατηγικὴ σημασία, καὶ σιγὰ-σιγὰ προσχώρησαν στὴν ἕνωση αὐτὴ κι' ἄλλα καντόνια, ὅπως ἡ Ζυρίχη, ἡ Λουκέρνη, ἡ Βέρνη, ἡ Βασιλεία, τὸ Φριβοῦργο κλπ.

Τὰ ἑλβετικὰ βουνὰ εἶδαν ἀδιάκοπους πολέμους, ἀπὸ τότε. Ἰσχυρότατοι ἐχθροὶ χτυποῦσαν τὴ μικρὴ συμπολιτεία. Κανεὶς ὅμως, οὔτε οἱ Ἀψβοῦργοι, οὔτε ὁ Κάρολος ὁ Τολμηρός, οὔτε ὁ Αὐτοκράτωρ Μαξιμιλιανός, δὲ μπόρεσαν νὰ κατανικήσουν τοὺς ἀτίθασσους αὐτοὺς πολεμιστὲς καὶ κάθε φορὰ ἔφευγαν νικημένοι. Ὁ χαλκὸς τῶν ὅπλων κι' οἱ λάμψεις τῶν σπαθιῶν καὶ τῶν ἀσπίδων ἦταν γνώριμες αὐτὰ τὰ χρόνια, στὰ βουνὰ καὶ στὶς λαγκαδιές.

Μὰ ὕστερα, ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων ἔσβυσε νωρὶς κι' οἱ πολεμικὲς ἀναμνήσεις αὐτὲς τῆς χώρας σταμάτησαν στὸ Γουλιέλμο Τέλλο καὶ στὶς πολεμικὲς πανοπλίες. Τόξα καὶ ἀσπίδες καὶ ἀρκεβούζια καὶ καταπέλτες γεμίζουν τὰ πολεμικὰ καὶ τὰ ἐθνολογικά της μουσεῖα. Ἰδιαίτερη αἴθουσα στὸ Μουσεῖο τῆς Γενεύης εἶναι ἀφιερωμένη στὴν πολιορκία τῆς πόλης ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς της, ποὺ πάτησαν τὰ τείχη της μὲ τεράστιες σκάλες καὶ μεσαιωνικὲς πολεμικὲς μηχανές. Σύγχρονα ὅπλα, σύγχρονες στρατιωτικὲς στολὲς δὲ βλέπει κανεὶς σ' αὐτὰ τὰ μουσεῖα.

Μία εὐμενὴς Μοῖρα ἦρθε καὶ στάθηκε πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ χιονισμένο κέντρο τῆς Εὐρώπης καὶ δὲν ἐπέτρεψε πιὰ στὸ θεὸ Ἄρη, νὰ πατήσει τὰ χώματά του. Ἔτσι τὸ περήφανο πολεμικὸ πνεῦμα καταστάλαξε κι' ἀποκοιμήθηκε κι' οἱ παληοὶ τοῦτοι πολεμιστὲς χάθηκαν σιγὰ-σιγὰ σὰν ἀθόρυβες σκιὲς μέσα στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους τῶν αἰώνων...

Τὸ πνεῦμα τοῦ πολέμου τώρα ἔχει κοιμηθῆ μέσα στὶς βαθειὲς χαράδρες τῶν Ἄλπεων μὲ τοὺς παγετῶνες, καὶ δὲν ξυπνᾶ πιά, ὅταν οἱ βοσκοὶ σημαίνουν τὸ νοσταλγικὸ καὶ μακρόσυρτο κέρας, στὰ θαμπὰ δειλινὰ ἢ στὶς ρόδινες χαραυγές. Ὅταν οἱ βαθειὲς καὶ παραπονετικὲς νότες του ἀντιλαλοῦν καὶ χάνονται ἀπὸ πλαγιὰ σὲ πλαγιά, δὲν ξυπνοῦν πιὰ κανέναν πολεμιστή, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔλαμψαν ἄλλοτε μὲ τὶς χάλκινες

πανοπλίες τους στὸν ἀσημένιο ἥλιο, ποὺ ἔλυωνε τὶς χιονισμένες κορυφές. Τὸ κέρας σβύνει καὶ χάνεται στὶς ἄφωνες χαράδρες καὶ χωνεύει μέσα σὲ μιὰ ψυχὴ γεμάτη ὄνειρο καὶ γαλήνη. Εἶναι μακρυά, πολὺ μακρυὰ τώρα πιὰ ὁ καιρὸς τοῦ πολέμου...

Μερικοὶ ἔννοιωσαν ἄλλοτε μέσα τους τὴν παληὰ πολεμικὴ φλόγα καὶ πῆγαν κι' ἔγιναν μισθοφόροι πολεμιστὲς, διαλεχτοὶ στρατιῶτες, ποὺ τοὺς ἔλεγαν «Ἑλβετοὺς φρουρούς». Μὲ τὴν ποικιλόχρωμη ταινιωτὴ στολή, μὲ τὸ ἱπποτικὸ κράνος στὸ κεφάλι καὶ μὲ τὴν ψηλὴ ρομφαία, τὴν «ἀλλεβάρδα» στὸ χέρι, τοὺς βλέπει κανεὶς καὶ τώρα ἀκόμη στὴ Ρώμη, σὰ γραφικὴ ἀνάμνηση, νὰ φρουροῦνε τὰ εἰρηνικὰ δώματα τοῦ Βατικανοῦ.

Μὰ αὐτὴ ἡ πολεμικὴ ἐκδήλωσή τους, δὲν ἦταν πιὰ πόλεμος, δὲν ἦταν ἡ χαρὰ τῆς ἐλευθερίας. Ἦταν ἕνα καθῆκον, ἕνα ἐπάγγελμα. Ὅσο καλὰ κι' ἂν τὸ κατάφερναν, ἡ χρυσὴ λάμψη τῆς ἱστορίας δὲν ἔρχεται νὰ τὸ βάλει κορώνα στὸ ἔθνος τους. Γι' αὐτὸ καὶ ξαφνιάζεται κανείς, ὅταν βλέπει, στὸ μεγάλο τὸ πάρκο τῆς Λουκέρνης, ἕνα τεράστιο λιοντάρι σκαλισμένο σ' ἕναν κατακόρυφο βράχο, νὰ πονάει μὲ τὸ βέλος καρφωμένο στὸ θώρακα καὶ νὰ μαρτυράει ἐκεῖ «τὴν πίστη καὶ τὴν ἀνδρεία τῶν Ἑλβετῶν φρουρῶν τοῦ βασιλιᾶ τῆς Γαλλίας». Δὲν ἀκούει ἐδῶ κανείς, πλάϊ στὸ σεβαστὸ αὐτὸ μνημεῖο τῆς πίστης καὶ τοῦ καθήκοντος, τὸ φτερούγισμα τῆς ἐθνικῆς δόξας νὰ δονεῖ τὸν ἀέρα.

Ἡ εἰρηνικὴ Μοῖρα ποὺ στάθηκε καὶ στέκεται ἀπάνω ἀπὸ τούτη τὴ χώρα, χρόνια τώρα, σὰν ἀσάλευτο λευκὸ σύννεφο, ἔκαμε καὶ τὰ φτερὰ τῆς δόξας νὰ μουδιάσουν καὶ νὰ μὴν ἀνεμίζουν πιὰ στὸν ἥσυχο τοῦτον ἀγέρα.

Ἡ πολεμικὴ ἀντοχή, τὸ πεῖσμα τῆς μάχης, τὸ κουράγιο κι' ἡ ἀφοβία ἔγιναν σιγὰ-σιγὰ φιλοπονία καὶ δραστηριότητα, ἔγιναν ἐφευρετικότητα καὶ κέφι, ἔγιναν χαρὰ καὶ ὄρεξη τῆς ζωῆς, καὶ πολιτισμὸς κι' ἐξημέρωση κι' ἀγάπη. Εὐλογία ἔπεσε πάνω σὲ τούτη τὴ χώρα, ποὺ τῆς ἔλαχε νᾶναι χτισμένη ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ θρόνο τοῦ οὐρανοῦ.

Ὅμως ἦρθε ὁ μαῦρος καιρός, ποὺ οἱ σατανικὲς μηχανὲς τοῦ πολέμου βρυχήθηκαν ἐπίμονα σ' ὅλη τὴ γῆ, κι' ὁ βρυχηθμός τους ἀγκάλιασε κι' ἔπνιξε τὴν οἰκουμένη καὶ ἐσάρωσε λαοὺς κι' ἔκαμε χῶρες ὁλόκληρες ἀπέραντα κοιμητήρια. Τὰ τείχη τῶν Ἄλπεων ἐσείστηκαν ἀπὸ τὴ βροντὴ τοῦ πολέμου, ὁ Ροδανὸς ἔννοιωθε ματωμένα τὰ νερά του ἀπὸ τὴν τραγωδία τῆς χώρας του, τσακισμένοι πολεμιστὲς ἔμπαιναν κι' ἄφιναν τὰ ὅπλα τους στὸ εὐλογημένο ἔδαφος τῆς εἰρήνης καὶ πολεμικὰ ἀεροπλάνα ἔκαναν λάθη κι' ἔρριχναν τὴ φωτιά τους σὲ ἑλβετικὲς πόλεις καὶ εἰδυλλιακὰ χωριά.

Τώρα μιὰ παράξενη μυρωδιὰ πολέμου ἁπλώθηκε σ' ὅλη τὴ χώρα. Οἱ ἀστοί, στάθηκαν νὰ σκεφθοῦν, ν' ἀκούσουν αὐτὸ τὸ χτῦπο τοῦ πολέμου στὴν πόρτα τους, οἱ χωρικοὶ ξεκρέμασαν τὸ παληό τους ὅπλο. Τὸ ὅπλο αὐτὸ τὸ πέρνει ἐδῶ κάθε πολίτης μαζί του στὸ σπίτι του, ὅταν τελειώσει τὴ στρατιωτική του ὑπηρεσία. Δὲν τὸ ξεκρεμάει βέβαια ποτέ. Ὅμως ἔχει τὴν παραίσθηση πὼς εἶναι πάντα καὶ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἕνας στρατιώτης.

Κι' ἄξαφνα ξύπνησε μέσα σὲ κάθε πολίτη τὸ ἔνστικτο ἐκεῖνο τὸ παληό, τῆς ἀνεξαρτησίας, τῆς ἀντίστασης στὸν κατακτητή. Πῶς εἶχαν διώξει τὸν Ἀψβοῦργο πῶς εἶχαν τσακίσει τὸν Κάρολο τὸν Τολμηρό, πῶς εἶχαν ντροπιάσει τὸν αὐτοκράτορα Μαξιμιλιανό; Ἄθελά τους, τὰ βλέμματα γύρισαν ψηλὰ στὶς περήφανες κορυφὲς τῶν Ἄλπεων κι' ἐκεῖ ἐπάνω εἶδαν ἄξαφνα νὰ λάμπουν στὸν ἥλιο οἱ ἱπποτικὲς πανοπλίες. Λάμψεις ποὺ ἔσμιγαν μὲ τὴ λάμψη τοῦ ἥλιου πάνω στὰ χιόνια. Ἐκεῖ πάνω θὰ πήγαιναν καὶ τώρα, κι' ἀπὸ κεῖ θὰ χτυποῦσαν τοῦ νέου σιδερόφραχτου ἐχθροῦ τὴ δύναμη. Τόσοι αἰῶνες εἰρήνης ἔσβυσαν διὰ μιᾶς, σὰ νὰ μὴν εἶχαν ὑπάρξει ποτέ. Κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦτοι ἔνοιωσαν ἄξαφνα σὰ νὰ ἦταν χθεσινὸς ἀρχηγός τους ὁ Γουλιέλμος Τέλλος μὲ τοὺς ἱππότες του.

Στὶς διάφορες διαδρομές μας, οἱ ὁδηγοί μας μᾶς ἔδειχναν συχνὰ διάφορα σημεῖα σὲ στρατηγικὲς θέσεις, ἰδίως πάνω στὶς ὀροσειρὲς τῶν Ἄλπεων, ποὺ εἶχαν

ὀχυρωθῆ κι' εἶχαν ὀργανωθῆ γιὰ ἕναν συστηματικὸ πόλεμο. Κοντὰ στὸ τοῦνελ τοῦ Σαὶν Γκοτάρ, ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης στρατηγικῆς σημασίας του, εἶναι ἐγκατεστημένο ἕνα ἰσχυρὸ ὀχύρωμα, προορισμένο νὰ προστατεύσει τὸ σημαντικὸ αὐτὸ ἔργο. Σὲ ἄλλα σημεῖα τῶν βουνῶν, ποὺ εἶναι ἀπρόσιτα καὶ γνωστὰ μόνο στοὺς ντόπιους ἀλπινιστές, εἶχαν ἐγκατασταθεῖ μεγάλες ἀποθῆκες μὲ πυρομαχικά, γιὰ τὸ στρατό, ἀλλὰ καὶ μὲ τρόφιμα καὶ ἄλλα ἐφόδια. Καὶ πολλοὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ στέλνουν τὶς οἰκογένειές τους σὲ παρόμοια ὀρεινὰ καταφύγια, γιὰ νὰ μείνουν ἐλεύθεροι στὶς πόλεις γιὰ τὸν ἀγῶνα.

Δὲ θὰ τὰ πίστευα ὅλ' αὐτά, ἂν δὲν τἄκουγα ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς ὑπέροχου στρατιώτη, τοῦ στρατηγοῦ Γκιζάν, τοῦ μοναδικοῦ στρατηγοῦ τῆς Ἑλβετίας. Μὲ τὴν ἤρεμη καὶ σταθερὴ φυσιογνωμία τοῦ παληοῦ στρατιωτικοῦ, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν στρατηγῶν τῆς γαλλικῆς σχολῆς, ἀλλὰ κάπως ἐντονώτερα, μὲ τὴν εὐφράδεια ἑνὸς πολιτισμένου ὁμιλητή, ἐξήγησε σ' ἕνα εἰδικὸ διεθνὲς ἀκροατήριο, πὼς ὁ λαὸς τοῦτος εἶχε πάρει τὴ βαθειὰ καὶ σταθερὴ ἀπόφαση, ἂν τὸν χτυποῦσεν ὁ διπλὸς ἐχθρὸς ἀπὸ βορρᾶ κι' ἀπὸ νότο, ν' ἀνατινάξει τὸ τοῦνελ τοῦ Σαὶν-Γκοτάρ, ν' ἀπομονωθεῖ, καὶ ν' ἀντισταθεῖ στὶς κοιλάδες, στὶς λαγκαδιές, σὲ κάθε πέρασμα καὶ σὲ κάθε κορυφὴ καὶ νὰ ὑπερασπίσει ἀπὸ βράχο σὲ βράχο τὴν ἀρχαία κι' ὡραία ἐλευθερία του. Κι' ἀπὸ τὸ ὕφος καὶ τὴ σοβαρότητα τοῦ στρατηγοῦ, ἐννοιωθες πὼς ὅλος ὁ λαὸς εἶχε ἀληθινὰ πάρει τὴ σιωπηλὴ καὶ βαθειὰ κι' ἱστορικὴ τούτη ἀπόφαση.

Τώρα, ἡ πρόσφατη ἀνάμνηση αὐτῆς τῆς ἄγριας φοβέρας τοῦ πολέμου, ποὺ χτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς χώρας, δονεῖ ἀκόμη τὰ νεῦρα τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ. Κίνηση γίνεται γιὰ συνταγματικὲς μεταρρυθμίσεις, κι' ἡ φροντίδα γιὰ τὴ διατήρηση μιᾶς στρατιωτικῆς δύναμης εἶναι φανερή. Ξαφνιάστηκα ὅταν εἶδα στοὺς δρόμους τῆς Γενεύης τοιχοκολλημένες προκηρύξεις, σὲ τρεῖς γλῶσσες πάντα, μὲ τὸν τίτλο: «Πρόσκληση στὰ ὅπλα!» Οἱ λέξεις μοῦ φάνηκαν παράξενες καὶ ἡ πρώτη μου σκέψη ἦταν ὅτι οἱ προκηρύξεις αὐτὲς θὰ εἶχαν ἀπομείνει ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ πολέμου, ὅπου εἶχαν ληφθῆ κάτι σπασμωδικὰ μέτρα γιὰ κινητοποίηση. Μὰ πλησιάζοντας στὰ ἔντυπα, εἶδα ὅτι ἡ ἡμερομηνία ἦταν σύγχρονη κι' ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα εἶδος «θερινὰ γυμνάσια» τοῦ στρατοῦ, ποὺ ἀναγγέλλονταν μὲ τὸν ἥπιο τίτλο «ὑποχρεωτικὲς ἀσκήσεις σκοποβολῆς»... Ἀσκήσεις εἰδυλλιακές, στὰ πράσινα λειβάδια.

Κι' ἀληθινά, οἱ ἀσκήσεις αὐτὲς ἦταν ἀντιληπτὲς σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς ὑπαίθρου. Στὶς διαδρομές μας, συχνὰ συναντήσαμε μικρὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα νὰ γυμνάζωνται στὰ χωράφια καὶ στὰ λειβάδια. Χωρὶς θόρυβο, χωρὶς φασαρία, τὰ σταχτοπράσινα αὐτὰ στρατιωτάκια, ἔτρεχαν ἢ πηδοῦσαν ἢ σημάδευαν, σὰν ἀκίνδυνα παιγνιδάκια στὰ χέρια χαρούμενου παιδιοῦ. Δὲν εἶδα πουθενὰ οὔτε κανόνια, οὔτε τάνκς, οὔτε ἄλλες φοβερὲς πολεμικὲς μηχανές. Κι' ἀλήθεια, πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ πλαισιωθοῦν τέτοια φοβερὰ πράγματα ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸν γαλανὸ οὐρανὸ καὶ στὶς γελαστὲς κι' ἤρεμες λίμνες, ποὺ τὸν καθρεφτίζουν;

Στὸ τραῖνο μέσα, ἕνας ξανθὸς καὶ σεμνὸς νέος μὲ τὴ στολὴ τῆς Σχολῆς Ἀξιωματικῶν, μπαίνει καὶ κάθεται στὸ πλάϊ μου. Ἡ στολὴ αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὸ σταχτοπράσινο ἐκεῖνο γερμανικὸ μάλλινο ὕφασμα, ποὺ φοροῦσαν οἱ σιδερόφρακτες στρατιές, ποὺ κατέκτησαν καὶ ρήμαξαν τὴν Εὐρώπη, στὰ μαῦρα χρόνια τοῦ τελευταίου πολέμου. Φαίνεται ὅτι ἡ κυβέρνηση εἶχε κάμει προμήθεια ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕφασμα καὶ τὸ χρησιμοποιεῖ ἀκόμη, ἀφοῦ δὲν ἐξαντλήθηκε. Ὁ λεπτὸς κι' εἰρηνικὸς αὐτὸς νέος, ἐνοχλεῖται πολὺ ἀπὸ τὸ χρῶμα αὐτὸ τῆς στολῆς του κι' ἀπὸ τὶς βαρειὲς ἀναμνήσεις, ποὺ τὸ συνοδεύουν.

—Εἶναι κρῖμα, μοῦ λέει. Εἴμαστε ὁ μόνος στρατὸς στὸν κόσμο, ποὺ φοροῦμε ἀκόμη στολὴ μὲ τέτοιο χρῶμα. Καὶ δὲν μᾶς πάει καθόλου, ὅπως βλέπετε, πρόσθεσε γελῶντας.

Καὶ τὸ φωτεινό χαμόγελό του ἦταν τὸ πιὸ δυνατὸ ἐπιχείρημά του.

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣ
Ἤ
ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΚΑΛΟΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου
καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

IV. Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ

II. Ἡ ἄσκησις τῶν καθηκόντων τοῦ ἀρχηγοῦ ἢ τοῦ προϊσταμένου.

ΣΤ'. Ἡ τέχνη τῆς ἐπιβολῆς κυρώσεων.

1. Τὰ λάθη καὶ τὰ κυριώτερα αἴτια τούτων.

Εἶναι πολὺ φυσικὸν ὅτι κατὰ τὴν δρᾶσιν εἰς τὴν διοίκησιν θὰ γίνουν ἀναποφεύκτως καὶ λάθη. Μόνον οἱ μὴ ἀσχολούμενοι μὲ τίποτε δὲν ὑποπίπτουν εἰς λάθη. Εἶναι δυνατὸν δὲ ταῦτα νὰ προέλθουν ἐκ διαφόρων λόγων.

Πρῶτον: Συνεπείᾳ ἐσφαλμένων ὁδηγιῶν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὑπεύθυνος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὀφείλει νὰ ἐκδώσῃ οὗτος νέας σαφεῖς ὁδηγίας.

Δεύτερον: Ἐνῷ αἱ ὁδηγίαι εἶναι ὀρθαὶ καὶ διετυπώθησαν καλῶς, ἐν τούτοις παρενοήθησαν ἀπὸ τὸν ἢ τοὺς ὑφισταμένους του. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ λάθος εἶναι ἀμφοτέρων, ἀφ' ἑνὸς μὲν τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐπειδὴ δὲν ἐφρόντισε νὰ διαπιστώσῃ ἐὰν κατενοήθησαν αὗται καλῶς καὶ δὲν ἔλαβε τὰ κατάλληλα πρὸς τοῦτο μέτρα (ἐπανάληψις ἢ ἐπεξήγησις αὐτῶν κλπ.) ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ ὑφισταμένου του, ὁ ὁποῖος ἐφήρμοσεν αὐτὰς χωρὶς ὅμως προηγουμένως νὰ βεβαιωθῇ κατὰ πόσον κατενόησε καλῶς τὴν θέλησιν τοῦ ἀρχηγοῦ του. Ἡ εὐθύνη λοιπὸν διὰ τὸ προκῦψαν λάθος πρέπει νὰ καταμερισθῇ εἰς ἀμφοτέρους.

Τρίτον: Αἱ ἐκδοθεῖσαι ὁδηγίαι εἶναι κατ' ἀρχὴν ὀρθαὶ καὶ μετεβιβάσθησαν καλῶς, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τὸ ἐπιφορτισμένον νὰ τὰς ἐφαρμόσῃ δὲν εἶχε τὰς πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένας ἱκανότητας ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς δυσκολίας, πού θ' ἀνέκυπτον κατὰ τὴν ἐφαρμογήν των. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ σφάλμα εἶναι διπλοῦν, ἤτοι, ἀφ' ἑνὸς μὲν τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν ἐμπιστευθῇ μίαν δύσκολον καὶ λεπτῆς φύσεως ἐργασίαν εἰς πρόσωπον ἀκατάλληλον, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ ὑφισταμένου, ὅστις δὲν θὰ ἔπρεπε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν ταύτης.

Εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, τὰ σφάλματα ὀφείλονται εἴτε εἰς τὴν ἔλλειψιν ἐπαρκοῦς καθοδηγήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ εἴτε εἰς τὴν ἔλλειψιν πείρας ἐκ μέρους τοῦ ὑφισταμένου. Τὰ σφάλματα ταῦτα εἶναι δυνατὸν νὰ διορθωθοῦν διὰ τῆς λήψεως διαφόρων διοικητικῶν μέτρων (ἔκδοσις νέων διαταγῶν, ἐπεξήγησις καὶ ὁδηγίαι, ἐπιλογὴ καὶ ἐκπαίδευσις τοῦ προσωπικοῦ, καλυτέρα ἐποπτεία καὶ παρακολούθησις τοῦ προσωπικοῦ κλπ.).

Ὑπάρχουν ὁμοίως λάθη τὰ ὁποῖα ὀφείλονται εἰς ἀπροσεξίαν, ἀμέλειαν καὶ δόλον, τὰ ὁποῖα καὶ ἀποτελοῦν τὸ κύριον ἀντικείμενον τοῦ πειθαρχικοῦ ἐλέγχου.

2. Πειθαρχικὸς ἔλεγχος.

Σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐξασφάλισις τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τῆς διοικήσεως καὶ ἡ πρόληψις ἢ ἡ καταστολὴ τῶν σφαλμάτων. Ἡ ὁμαλὴ λειτουργία ἐργασίας τινὸς ἐξαρτᾶται κατ' ἀρχὴν ἐκ τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς τῶν κανόνων, οἱ ὁποῖοι τὴν διέπουν. Ἡ παράβασις τῶν κανόνων τούτων δύναται νὰ προκαλέσῃ ἀνωμαλίας εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν αὐτῆς, ἔτι δὲ καὶ νὰ παραβλάψῃ σοβαρῶς ταύτην, ἐὰν αἱ παραβάσεις εἶναι σοβαρᾶς μορφῆς.

Τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιβάλλεται ἡ τήρησις τοῦ κανονισμοῦ εἶναι αἱ κυρώσεις, ἤτοι αἱ ποιναὶ αἱ ὁποῖαι προβλέπονται καὶ ἐπιβάλλονται καθ' ὡρισμένην διαδικασίαν ἀναλόγως τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς παραβάσεως.

Κατὰ γενικὸν κανόνα αἱ κυρώσεις δέον νὰ εἶναι ἀνάλογοι πρὸς τὸ εἶδος τῆς παραβάσεως καὶ ν' αὐξάνουν ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τούτων παρὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου (ὑποτροπή).

3. Ἡ τέχνη τῆς ἐπιβολῆς κυρώσεων.

Ἡ ἐπιβολὴ κυρώσεων ἀποτελεῖ ἀναγκαῖον κακόν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ γίνεται χωρὶς ἰδιάζουσαν περίσκεψιν. Ἀποτελεῖ ἀληθῶς σοβαρὰν καὶ δύσκολον τέχνην ἡ ἄσκησις τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῶν δικαίων κυρώσεων.

Συνήθως ἡ ποινὴ θεωρεῖται ὡς συμψηφισμὸς τοῦ διαπραχθέντος σφάλματος. Ὅταν λοιπὸν πληρωθῇ τὸ πρόστιμον ἡ ὑπόθεσις θεωρεῖται λήξασα. Ἀλλ' ἡ ἀντίληψις αὕτη δὲν καλύπτει ὅλον τὸ περιεχόμενον καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ποινῆς. Αἱ κυρώσεις εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας ἔχουν καὶ ἕνα εὐρύτερον σκοπὸν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πρόληψιν καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν σφαλμάτων, ἤτοι τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν ὑπαλλήλων, ὡς πρὸς τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς Κρατικῆς μηχανῆς.

Εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις, ὁ προϊστάμενος εἶναι συνήθως καὶ δικαστὴς διὰ τὰς παραβάσεις τῶν ὑπαλλήλων του. Ἡ θέσις του ὡς ἐκ τούτου εἶναι πολὺ λεπτὴ καὶ δύσκολος. Χρειάζεται πράγματι μεγάλη ἀντικειμενικότης καὶ εὐσυνειδησία ἀξιόλογος ὥστε νὰ μὴν ἐπιζητῇ οὗτος εὐθύνας ἐκεῖ ὅπου ὁ ἴδιος συμβαίνει νὰ εἶναι ὑπαίτιος διὰ τὸ διαπραχθὲν σφάλμα.

Εἰς τὰς δημοσίας ὅμως ὑπηρεσίας ὑφίστανται κατ' ἀρχὴν ὅλαι αἱ ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἀμερόληπτον καὶ ὀρθὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης.

Δὲν πρόκειται ν' ἀσχοληθῶμεν ἐνταῦθα μὲ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐπιβολῆς τῶν κυρώσεων, οὔτε καὶ μὲ τὰ καθ' ἕκαστον πειθαρχικὰ ἀδικήματα ἢ μὲ τὰς ἐπιβλητέας δι' ἕκαστον τούτων ποινάς.

Θὰ περιορισθῶμεν νὰ σημειώσωμεν κατωτέρω μερικὰς γενικὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ πῶς πρέπει νὰ ἀσκῆται ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία ἀπὸ τὸν προϊστάμενον, καὶ νὰ ὑπογραμμίσωμεν μερικὰς πρακτικὰς συστάσεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀπορρεούσας ἐκ μακρᾶς διοικητικῆς πείρας.

1. Ἀποτελεῖ στοιχειώδη ὑποχρέωσιν τοῦ διαπιστώσαντος τὴν παράβασιν ἀμέσου προϊσταμένου, ν' ἀκούσῃ μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ ὑπομονῆς τὰς ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας ἐπιθυμεῖ νὰ τοῦ δώσῃ ὁ ὑποπέσας εἰς τὸ σφάλμα ὑφιστάμενός του. Ὀφείλει δὲ νὰ συγκρατῆται ὥστε νὰ μὴ τὸν διακόπτῃ, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἐκθέσῃ ἐλευθέρως τὰς ἐξηγήσεις του. Θὰ πρέπει νὰ καταβάλῃ ἰδιαιτέραν προσπάθειαν ὥστε νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰς σκέψεις του καὶ εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ διαγνώσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν πληρέστερον τὰς περιστάσεις εἰς τὰς ὁποίας εὑρέθη οὗτος ὅταν διέπραξε τὸ παράπτωμα. Μὲ κάθε ἀντικειμενικότητα ὀφείλει ἐπίσης νὰ προσπαθήσῃ ὅπως διαστείλῃ τὰς προβαλλομένας δικαιολογίας καὶ προφάσεις ἀπὸ τὰ πραγματικὰ αἴτια τοῦ παραπτώματος, πρὶν ἢ προβῇ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην ἐνέργειαν. Εὐνόητον λοιπὸν εἶναι ὅτι ὁ προϊστάμενος ὁ ὁποῖος θέλει νὰ εἶναι δίκαιος κριτὴς τῶν ὑφισταμένων του πρέπει νὰ εἶναι καλὸς ψυχολόγος, ἀντικειμενικὸς καὶ πρὸ παντὸς δίκαιος.

2. Ἀποτελεῖ ἀψυχολόγητον ἐνέργειαν καὶ ἔλλειψιν διοικητικῆς ἱκανότητος ἐκ μέρους τοῦ προϊσταμένου ἡ ἐπίκρισις τοῦ πταίσαντος ὑπαλλήλου διὰ φωνασκιῶν, ἀπειλῶν, χειρονομιῶν καὶ ἐν γένει θορυβωδῶν ἐκδηλώσεων ὑπὸ τὸ κράτος ὀργῆς καὶ ἐκνευρισμοῦ. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου αἱ ἐπικρίσεις χάνουν τὴν ἀξίαν των, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἐκτίθεται σοβαρῶς τὸ κῦρος καὶ τὸ γόητρον τοῦ προϊσταμένου ἐνώπιον τῶν ὑφισταμένων του.

3. Ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ μία παρατήρησις πρέπει νὰ γίνεται αὕτη ἀμέσως καὶ χωρὶς καθυστέρησιν. Ὅταν γίνεται μετὰ πάροδον χρόνου, παρέχεται ἡ

ἐντύπωσις ὅτι ὁ κάμνων τὴν παρατήρησιν ἀπεδέχθη μὲν ἀρχικῶς τὴν πρᾶξιν ὡς καλῶς ἔχουσαν, ἀλλ' ὅτι ἀργότερον κάποια ἐξωτερικὴ ἐπιρροὴ ἢ ἐχθροπάθεια κατὰ τοῦ ὑφισταμένου του τὸν ἠνάγκασε νὰ μεταβάλῃ γνώμην.

4. Ἀποτελεῖ χείριστον τρόπον διοικήσεως καὶ ἐπαγγελματικῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ προσωπικοῦ, τὸ νὰ ὑπενθυμίζῃ διαρκῶς ὁ προϊστάμενος εἰς τοὺς ὑφισταμένους του τὰ παλαιά των σφάλματα, διότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου τοὺς ἀπογοητεύει καὶ τοὺς κάμνει νὰ χάσουν τὸ θάρρος των καὶ τό ἠθικόν των.

5. Ἡ παρατήρησις ποτὲ δὲν πρέπει νὰ γίνεται μὲ λόγους προσβλητικοὺς καὶ ἐν γένει κατὰ τρόπον ἀγενῆ καὶ βάρβαρον. Ὁ προϊστάμενος οὐδέποτε πρέπει νὰ μετέρχεται βιαιότητας ἐναντίον τοῦ προσωπικοῦ του. Καὶ ἡ βαρυτέρα ἔκφρασις εἶναι δυνατὸν νὰ λεχθῇ μὲ τρόπον εὐγενικόν. Ὁ Στρατάρχης τῆς Γαλλίας Lyautey ἔλεγε σχετικῶς: «Οἱ δυνατοὶ εἶναι γλυκεῖς» (Les forts sont doux). Οἱ δὲ Ρωμαῖοι εἶχον τὸ ἀξίωμα : «Fortiter in re, suaviter in modo». Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ συγχέηται ἡ αὐστηρότης καὶ τὸ ἄκαμπτον μὲ τὴν βαρβαρότητα. Εἶναι δυνατὸν ἕνας καλὸς προϊστάμενος ν' ἀγαπᾶται ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους του πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἕνα ἀδυνάτου χαρακτῆρος ἢ ἀδιάφορον καὶ ὅμως νὰ εἶναι αὐστηρός. Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ γίνεται παρατήρησις ἐνώπιον ὑφισταμένου τοῦ παρατηρουμένου προσώπου, διότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου καταρρίπτεται τὸ κῦρος τῆς ἐξουσίας, ὁμοίως δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἡ παρατήρησις μὲ τρόπον εἰρωνικόν, διότι προσβάλλεται ἡ φιλοτιμία ἐκείνου πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη ἀπευθύνεται.

6. Πολὺ προτιμοτέρα εἶναι ἡ αὐστηρὰ παρατήρησις καὶ μάλιστα ὅταν γίνεται αὕτη τὴν κατάλληλον στιγμήν, ἀντὶ ν' ἀναβάλλεται καὶ νὰ ὑποβόσκῃ οὕτω μεταξὺ τοῦ προϊσταμένου καὶ τοῦ ὑφισταμένου μία συνεχὴς δυσαρέσκεια μὴ ἀπέχουσα καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐχθρικὴν στάσιν.

7. Διὰ νὰ εἶναι δικαία καὶ ἀποτελεσματικὴ ἡ ποινὴ πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται ὅπως ἐσημειώσαμεν καὶ ἀνωτέρω πρὸς τὴν διαπραχθεῖσαν πειθαρχικὴν παράβασιν. Συνήθως, ἓν βλέμμα ἢ μερικοὶ ἐπιτιμητικοὶ λόγοι δι' ἕνα προϊστάμενον ποὺ ἐκτιμᾶται ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους του εἶναι ὑπεραρκετοὶ ὥστε νὰ ἐκφράσῃ δι' αὐτῶν τὴν ἱκανοποίησιν ἢ τὴν ἀποδοκιμασίαν του.

Ἐὰν λοιπόν, παραστῇ ἡ ἀνάγκη νὰ ἐπιβάλῃ οὗτος μίαν αὐστηρὰν τιμωρίαν θὰ ἐπιτύχῃ πάντοτε πλήρως τὸν σκοπὸν ποὺ ἐπιδιώκει. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ προϊστάμενος ἐκεῖνος ποὺ συνειθίζει νὰ ὑψώνῃ ἑκάστοτε τὴν φωνήν του δι' ἀσήμαντον ἀφορμὴν καὶ νὰ δημιουργῇ πολὺν θόρυβον διὰ τὰ παραμικρότερα πράγματα, ὅπως κι' ἐκεῖνος ποὺ ἀρέσκεται νὰ ἐπιβάλῃ ποινὰς εἰς τοὺς ὑφισταμένους του δι' ἀσημάντους παραλείψεις, δύναται νὰ λεχθῇ μὲ βεβαιότητα ὅτι ἔχει χάσει τὴν δυνατότητα ὅπως χρησιμοποιῇ τὸ μέσον τῆς ποινῆς πρὸς καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν τοῦ γενικωτέρου συμφέροντος, πολὺ δὲ περισσότερον ἔχασε τὴν εὐκαιρίαν ὅπως διαπαιδαγωγήσῃ τὸ προσωπικόν του καὶ νὰ τὸ ἐξυψώσῃ εἰς ἀνώτερον ποιοτικῶς ἐπαγγελματικὸν ἐπίπεδον.

8. Ὅταν ὁ προϊστάμενος ἐπιβάλῃ κυρώσεις, ὀφείλει νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν του τὸν σκοπὸν ποὺ ἐπιδιώκει ἡ ποινή, ὅστις συνίσταται, ὡς ἐσημειώσαμεν καὶ ἀνωτέρω, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν καταστολὴν καὶ πρόληψιν τοῦ σφάλματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν καλυτέραν κατάρτισιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τοῦ προσωπικοῦ.

Ὡς ἐκ τούτου: α) Ἡ ποινὴ δὲν πρέπει νὰ εἶναι δυσανάλογος πρὸς τὸ διαπραχθὲν σφάλμα, διότι ἄλλως προκαλεῖται δικαία ἀγανάκτησις εἰς τὸν τιμωρούμενον καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ὑπαλλήλους· δημιουργεῖται δ' οὕτω ἡ ἐντύπωσις ὅτι δὲν ἀπονέμεται δικαιοσύνη. β) Δέον νὰ ἐρευνῶνται ἑκάστοτε τὰ πραγματικὰ αἴτια τοῦ σφάλματος, τὰ ὁποῖα καὶ θὰ χρησιμεύσουν ὡς κριτήριον τοῦ μεγέθους τῆς ποινῆς. γ) Δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ ἐνδεχόμεναι ἀντιδράσεις καὶ συνέπειαι ἐκ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς. δ) Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς διοικήσεως, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδίων τῶν ὑφισταμένων, ἐπιβάλλεται νὰ ἐφαρμόζεται σταθερὰ καὶ ἄκαμπτος στάσις προκειμένου περὶ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ

—Τὸ νεογέννητον τοῦ Μπγιέρσον ἀποκτᾷ τὴν ἴδια ἐλπὰ στὴ μύτη, ποὺ ἔφερε ἕνας συνταξιδιώτης τῆς μητέρας του. Ἄλλα καταπληκτικὰ περιστατικά. Πῶς ἡ ὑποβολὴ προκαλεῖ ἐμφάνισιν αἱμορροουσῶν πληγῶν.—

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**

Ἀνεγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» τὴν μυστηριώδη ἐπίδρασιν τῆς φαντασίας εἰς μερικὰς ἐγκύους γυναῖκας, ποὺ ἐνίοτε παρουσίαζε ἀληθινὰ ἀπιστεύτους ἐκδηλώσεις.

Ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα σχετικὰ ἐπεισόδια εἶναι τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Σκανδιναυοῦ συγγραφέως Μπγιέρσον.

Τὸ ζεῦγος ἐταξίδευε κάποτε σιδηροδρομικῶς, ὅταν μέσα εἰς τὸ ἴδιο βαγόνι ἐμπῆκε ἕνας ταξιδιώτης μὲ μιὰ μεγάλη ἄσχημη ἐλπὰ στὴ μύτη.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἐπηρέασε τόσο πολὺ τὴν κ. Μπγιέρσον, ἡ ὁποία ἔτυχε νὰ εἶναι ἔγκυος ὥστε παρεκάλεσε τὸν ἄνδρα της ν' ἀλλάξουν ἐὰν εἶναι δυνατόν βαγόνι. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ δὲν ἦτο δυνατόν, εἶχε διαρκῶς γυρισμένο τὸ κεφάλι πρὸς τὸ παράθυρο διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν τερατώδη μύτην μὲ τὴν ἐλπά. Ὅπως ἔλεγε βασιζομένη εἰς τὴν λαϊκὴν πεῖραν, ποὺ εἶναι παντοῦ ἡ ἴδια, ἐφοβεῖτο μήπως ἀποτυπωθῇ ἡ ἀσχημία αὐτὴ εἰς τὸ παιδὶ ποὺ θ' ἀποκτοῦσε.

Πράγματι, λοιπόν, ὅταν ἦλθε ὁ καιρὸς τοῦ τοκετοῦ, τὸ νεογέννητον εἶχε κι' αὐτὸ τὴν ἐλπὰ στὴν μύτη!

Μετὰ δύο ἔτη τὸ ζεῦγος ἐταξίδευε πάλι καὶ ἔτυχε νὰ εὑρίσκεται στὸ ἴδιο βαγόνι μ' αὐτοὺς ἕνας ἀλλοίθωρος. Ἡ κ Μπγιέρσον, τρομοκρατημένη τότε ἀπὸ τὴν πεῖραν τοῦ πρώτου τοκετοῦ, ἐπέμεινε ν' ἀφήσουν τὸ βαγόνι, ἐπειδὴ ἦτο πάλι ἔγκυος καὶ ἐφοβεῖτο τὰ ἴδια, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοὺς ἐπιτραπῇ.

Καὶ εἰς τὴν περίστασιν λοιπὸν αὐτὴν τὸ γεννηθὲν τέκνον ἦτο ἀλλοίθωρον· τόσον ζωηρὰ ὑπῆρξε ἡ ἐντύπωσίς της.

Σημειωτέον ὅτι καὶ εἰς τὰ δυὸ αὐτὰ περιστατικὰ ἡ συνάντησις τῶν δυὸ ἀτό-

---

τῶν σοβαρῶν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν αἰτίαν εἰς ἀμέλειαν, ἀδιαφορίαν καὶ δόλον.

Τέλος πρέπει νὰ κατανοηθῇ καλῶς, ἰδίᾳ εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας, ὅτι ἡ ἐπιβολὴ τῶν κυρώσεων δὲν ἀποτελεῖ μόνον δικαίωμα τοῦ ἱεραρχικῶς προϊσταμένου, ἀλλὰ εἶναι καὶ καθῆκον, πολὺ ὀδυνηρὸν συνήθως. Ὁσονδήποτε δὲ καὶ ἂν εἶναι τοῦτο δυσάρεστον, πρέπει νὰ μὴν ἐπιζητῆται ὑπὸ οἱονδήποτε πρόσχημα ἡ παράλειψις ἢ ἡ ἀποφυγή του, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐ μόνον διακυβεύεται αὐτὴ αὕτη ἡ ὁμαλὴ λειτουργία τῆς διοικήσεως, ἀλλὰ καὶ ὁδηγεῖται αὕτη εἰς βεβαίαν ἀναρχίαν καὶ διάλυσιν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ συνείδησις πάντων, ὅτι τὰς κυρώσεις δὲν τὰς ἐπιβάλλει τὸ οἱονδήποτε ἄτομον, ἀλλ' ὁ νόμος. Ἀλλ' ὁ καλὸς προϊστάμενος δὲν εἶναι μόνον κριτὴς τῶν σφαλμάτων τῶν ὑφισταμένων του. Εἶναι κάτι πολὺ περισσότερον τούτου. Ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ ἐμψυχωτὴς τῶν προσπαθειῶν των, ὁ παρέχων τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς ὅλους, ὁ ἐκπαιδευτὴς καὶ ὁ ἄξιος ἡγέτης τοῦ προσωπικοῦ του δι' ἕνα ἀνώτερον κοινωνικὸν σκοπόν.

(Συνεχίζεται)

μων μὲ τοὺς ἀναφερθέντας δυσμόρφους ὑπῆρξεν ἐντελῶς τυχαία, μέσα εἰς ἕνα βαγόνι σιδηροδρόμου κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, ὥστε ν' ἀποκλείεται ἐντελῶς πᾶσα ὑπόνοια ἐνόχου σχέσεως.

Ἄλλο ἐπίσης χαρακτηριστικὸν ἐπεισόδιον κατάθεσεν εἰς τὴν Ἑταιρείαν ἡ δ. Μαρία Μαρκοπούλου.

Ἡ θεία τῆς δ. Μαρίας Μαρκοπούλου Β. ἦτο ἔγκυος ἐν Ρουμανίᾳ ὅταν κάποιος χωρικός, κουμπάρος τοῦ συζύγου της, τὸν παρεκάλεσε νὰ προσλάβῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὸ δεκαπενταετὲς παιδάκι του.

Πράγματι ἐκεῖνος ἐδέχθη καὶ τοῦ ἔφεραν τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἔτυχε νὰ εἶναι «λαγώχειλον». Ἡ θέα του ὅμως ἐπροξένησεν εἰς τὴν ἔγκυον τόσον κακὴν ἐντύπωσιν, ὥστε δὲν ἤθελε νὰ τὸ κρατήσουν. Ἀπεναντίας ὁ σύζυγός της ἐπέμενε, ἰσχυριζόμενος ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ τὸ συνηθίσῃ, χωρὶς βέβαια ποτὲ νὰ φαντασθῇ ποίας συνεπείας θὰ εἶχεν τὸ πρᾶγμα. Ἐν τούτοις ἐκεῖνο ποὺ ὁ Β. ἐνόμιζεν ὅτι θὰ γίνῃ μὲ τὸν καιρὸ συνήθεια, μετεβάλλετο εἰς τοιαύτην ἀπέχθειαν, ὥστε ὁσάκις ἡ σύζυγός του ἀντίκρυζε τὸ παιδὶ ἐγύριζε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της μετὰ φρίκης,καὶ τοῦτο τὸν ἀνάγκασε ἐπὶ τέλους νὰ ἀπομακρύνῃ τὸ σημαδιακὸ παιδί.

Τὸ κοριτσάκι ὅμως τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ἦτο καὶ αὐτὸ «λαγώχειλον». Μολονότι δὲ ἡ κόρη αὐτὴ σήμερον εἶναι εἰκοσαετὴς καὶ ὑπέστη ἐγχείρισιν, διακρίνεται ἀκόμη εἰς τὸ ἄνω χεῖλος ἡ ἐκ τῆς ραφῆς οὐλή.

Τὰ πρῶτα ἴχνη τῆς ἐπιδράσεως τῆς ὑποβολῆς ἐπὶ τοῦ ὑποσυνειδήτου πρέπει νὰ τ' ἀναζητήσωμεν εἰς τὴν μακρυνὴν ἀρχαιότητα. Αἱ παραδόσεις περὶ θαυμάτων, ὅσας διέσωσεν ἡ ἱστορία καὶ τὰ συναξάρια, καθὼς καὶ ἡ ἱκανότης τῶν «θεραπευτῶν» πρὸς ἴασιν διαφόρων ἀσθενειῶν, ὀφείλονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ὑποβολῆς.

Ἠμποροῦμεν ὅμως ἆρά γε νὰ βεβαιώσωμεν ἀπολύτως καὶ κατηγορηματικῶς ὅτι μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνεργοῦν οἱ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον παρατηρούμενοι—μέντιουμ θεραπευταί ;

Μετὰ τὴν τελευταίαν ἀνακάλυψιν τοῦ καθηγητοῦ Καζαμάλλι, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ μέντιουμ ἐκπέμπουν ἠλεκτρομαγνητικὰ κύματα καὶ μετὰ τὴν ζωντανὴν ἀπόδειξιν τοῦ φαινομένου ἀπὸ τὸ μέντιουμ Κλειώ, ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα ἐπιφυλακτικώτεροι.

Ἔπειτα ἡ παρατηρηθεῖσα σχεδὸν πάντοτε ἀνάγκη ἐπαφῆς τῶν χειρῶν τοῦ θεραπευτοῦ μετὰ τοῦ σώματος τοῦ νοσοῦντος (θεραπεῖαι δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν), προϊὸν ἀναμφιβόλως πείρας, πιθανὸν νὰ εἶναι ὅρος ἀπαραίτητος διὰ τὴν εὐκολωτέραν μεταβίβασιν ἠλεκτρομαγνητικῆς ψυχονευρικῆς ἐκπομπῆς.

Αἱ πρῶται ἐπιστημονικαὶ παρατηρήσεις αὐτοῦ τοῦ ζητήματος ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Σαρκό. Ἐπεκολλᾶτο παρ' αὐτοῦ ἁπλοῦν γραμματόσημον εἰς τὸ δέρμα ὑστερικῶν μὲ τὴν ὑποβολὴν ὅτι ἦτο ἐκδόριον καὶ τὴν ἑπομένην παρετηρεῖτο ὅτι εἰς τὰς πλείστας περιπτώσεις ἀνεπτύσσετο ἐπὶ τόπου ζωηρὰ ἐρυθρότης, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀληθινὴ φλύκταινα. Τότε ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῆς ἐπιστημονικῆς ἐξετάσεως τῶν θαυμάτων, ὅπως καὶ τοῦ λεγομένου «ἱδρῶτος αἵματος» καὶ τῶν «στιγμάτων τῶν ὑστερικῶν».

Ἀρκεῖ ἰσχυρὰ καὶ ἐπίμονος ἐπίδρασις διὰ τῆς φαντασίας, ὅπως ἡ διαμόρφωσις ἐντυπώσεων εἰς τὰς ἐγκύους, διὰ νὰ ἐπέλθουν εἰς τὸν ὀργανισμὸν πραγματικαὶ διαταραχαί. Οὕτως ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκανῶν, εἶδε κάποτε Ἄγγελον μὲ ἀκτινοβόλους πτέρυγας νὰ ἐντυπώνῃ εἰς τὸ σῶμα του τὰ σημεῖα τοῦ πάθους τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ ὑπῆρξε τόσον σφοδρά, ὥστε ἀληθιναὶ πληγαὶ ἀνεφάνησαν εἰς τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας καὶ τὴν πλευράν του. Βεβαίως ὅλοι ἐνόμιζον ἐπὶ μακρὸν τὴν διήγησιν αὐτὴν ὡς ὑπερβολήν, ἀρκετὰ συνήθη εἰς τοὺς συναξαριστάς. Δὲν ἠμποροῦμε ὅμως καὶ σήμερον νὰ εἴπωμεν τὸ ἴδιον κατόπιν τοῦ ἀναφερθέντος πειράματος τοῦ ἐκδορίου.

Πράγματι αἱ νεώτεραι ἐπαναλήψεις τοῦ φαινομένου δὲν ἐβράδυναν νὰ ἔλθουν.

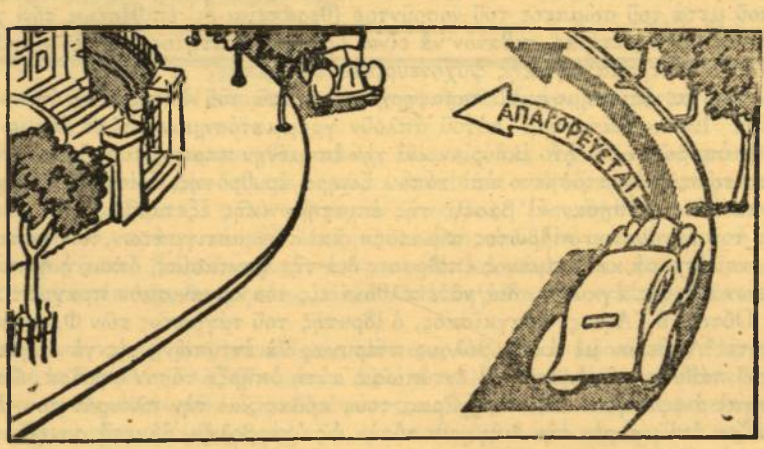
Πρώτη παρουσιάσθη ἐπισήμως ἡ Κατερίνα Ἔμμιριχ, ἕνα ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων γνωστῶν μέντιουμ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἡ ὁποία γεννηθεῖσα εἰς τὴν Βεστφαλία κατὰ τὸ 1774 ἔδειξε ἀπὸ τὴν νηπιακή της ἡλικίαν ἐξαιρετικὴν μυστικοπάθειαν καὶ θρησκοληψίαν. Οὕτω εἰς ἡλικίαν μόλις 6 ἐτῶν, ἐνῷ ἐσκέπτετο τὴν πρώτην φράσιν τοῦ «Πιστεύω», εἶδεν ἐν ὁράματι τὰς σκηνὰς τῆς κοσμογονίας, τὴν πτῶσιν τῶν 'Αγγέλων, τὴν πλάσιν τῆς γῆς καὶ τοῦ παραδείσου, τὴν ἀπείθειαν τῶν πρωτοπλάστων κτλ. Ἡ ἴδια διηγεῖται τὰ ἑξῆς :

«Μιὰν ἡμέραν ἐνῷ προσηυχόμην γονυπετὴς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶδα ἔξαφνα τὸν οὐράνιον μνηστῆρα μου 'Ιησοῦν νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν βωμὸν ὑπὸ μορφὴν ἑνὸς ἀκτινοβόλου νεανίου. Εἰς τὸ ἀριστερὸν χέρι ἐκρατοῦσε στέφανον ἀπὸ ἄνθη καὶ εἰς τὸ δεξιὸν στέφανον ἀκάνθινον, μοῦ προσέφερε δὲ νὰ ἐκλέξω... 'Εδιάλεξα τότε τὸν ἀκάνθινον στέφανον, καὶ ὅταν τὸν ἔθεσε ὁ ἴδιος εἰς τὴν κεφαλήν μου τὸν ἐβύθισα μὲ τὰ δυό μου χέρια μέχρι τοῦ μετώπου. 'Αμέσως τότε ἐφάνησαν πληγαὶ αἱμορροοῦσαι, ὡσὰν τὸ δέρμα νὰ εἶχε σχισθῇ ἀπὸ ἀκάνθας».

Τὴν 29 Δεκεμβρίου 1812 ἐνῷ ἡ ἴδια εὑρίσκετο εἰς τὸ κρεβάτι της ἐν ἐκστάσει, ἀκίνητη, ἀναίσθητη καὶ μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτά, ὁραματιζομένη τὴν σταύρωσιν, ἐδεήθη φλογερῶς νὰ αἰσθανθῇ τοὺς πόνους ποὺ εἶχε δοκιμάσει ὁ θεός της. Τότε εἶδε μίαν ἀκτινοβολίαν νὰ κατεβαίνῃ πρὸς αὐτὴν καὶ εἰς τὸ κέντρον της τὸν 'Εσταυρωμένον, τοῦ ὁποίου αἱ πέντε πληγαὶ ἀκτινοβολοῦσαν σὰν ἥλιος. Ἡ Κατερίνα, εὑρισκομένη πλέον μεταξὺ ὀδύνης καὶ μακαριότητος, εἰς τὴν θέαν τῶν πληγῶν αὐτῶν ηὐχήθη τόσον διαπύρως νὰ πονέσῃ ὅπως ὁ 'Ιησοῦς, ὥστε τῆς ἐφάνη ὅτι ἡ ὑπόστασίς της ἔμπαινεν μέσα εἰς τὰ ἀνοίγματα τῶν πληγῶν. 'Αμέσως ὅμως ἀπὸ κάθε μίαν ἐξ αὐτῶν ἐβγῆκαν τρεῖς κατακόκκινες ἀκτῖνες, ὡς εἶδος φλογερῶν βελῶν ποὺ ἐτρύπησαν τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὴν πλευράν της. Ὅντως δὲ πληγαὶ ἀμέσως ἐνεφανίσθησαν ἐκεῖ καὶ ἤρχισαν νὰ αἱμορροοῦν, ἐνῷ συγχρόνως ὑπέφερε ὅλα τὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ μαρτύρια τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο πέρνῃ στροφὴ πρὸς τὰ ἀριστερὰ σὲ δρόμο μὲ καμπύλη, πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν καμπύλη καὶ νὰ μὴ πάρῃ ἀπότομα τὴ στροφή, γιατὶ εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ προκαλέσῃ δυστύχημα.

ΜΕΘΟΔΟΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας
Πόλεων κ. **ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΙΝΝΑ**

Τὸ συμφέρον τῆς πολιτείας ἀπαιτεῖ ὅπως ταχεῖα καὶ ἄμεσος εἶναι ἡ τιμωρία τοῦ ἀδικήσαντος, διὰ τῆς ὁποίας πολλάκις πλήττονται σοβαρὰ ἀγαθὰ τοῦ πολίτου, ὅπως ἡ ζωή, ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία κλπ.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὰ κατ' ἰδίαν συμφέροντα τοῦ ἀτόμου παραμερίζονται, χάριν τοῦ συμφέροντος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ἐν τῇ ἐκτιμήσει ὅμως τοῦ συμφέροντος τῆς Κοινωνίας δὲν δύναται νὰ παροραθῇ καὶ τὸ συμφέρον τοῦ ἀδικήσαντος, τιθεμένου ὑπὸ κατηγορίαν καὶ διὰ τοῦτο πᾶσα εὐνομουμένη Πολιτεία καθώρισε τὰ δικονομικὰ δικαιώματα διὰ τὸν κατηγορούμενον.

Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις μὲ τὴν διακήρυξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἐθέσπισεν ὅτι «οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται ἐλεύθεροι καὶ εἶναι ἴσοι ἀπέναντι τοῦ Νόμου». Ἐθεώρησεν ὅτι τὰ δικαιώματα τοῦ ἀτόμου συνδέονται ἀναποσπάστως μὲ τὰς ἀξίας τοῦ πολιτισμοῦ.

Κατεδίκασε τὰς μέχρι τότε ἰσχυούσας νομικὰς ἀποδείξεις καὶ τὰ βασανιστήρια. Ἐπεζήτησε τὴν ἐφαρμογὴν τῶν δικονομικῶν συστημάτων κατηγορητικοῦ καὶ ἐξεταστικοῦ, κατόπιν ἐπιλογῆς ἐκ τούτων παντὸς κρινομένου χρησίμου.

Αἱ νομικαὶ ἀποδείξεις εἶχον τεθῇ ὑπὸ τοῦ νομοθέτου πρὸς ἀσφάλισιν τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τῆς αὐθαιρεσίας τοῦ δικαστοῦ. Ἐν τούτοις ὅταν αἱ ἀποδείξεις δὲν ἔπειθον πλήρως περὶ τῆς ἐνοχῆς κατεβάλλετο προσπάθεια ὅπως συμπληρωθῶσιν αὗται διὰ τῆς ὁμολογίας τοῦ κατηγορουμένου.

Τὸ ἀξιόπιστον ὅμως τῆς ὁμολογίας δέον νὰ τίθεται ὑπὸ ἔλεγχον, διότι πολλὰ εἶναι τὰ αἴτια ἅτινα δυνατὸν νὰ προκαλέσουν τὴν ὁμολογίαν τοῦ κατηγορουμένου.

Διὰ τὴν ἀπόσπασιν τῆς ὁμολογίας τοῦ κατηγορουμένου ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς ἀπώτατον παρελθὸν ἀπάνθρωποι μέθοδοι ἀνακρίσεως, φθάνουσαι μέχρι βασανιστηρίων.

Ὡς βάσανος ἠννοεῖτο ἡ σωματικὴ βλάβη ἥτις ἐπεβάλλετο ὑπὸ τῆς Ποιν. Νομοθεσίας διὰ τὴν ἀπόσπασιν τῆς ὁμολογίας μάρτυρος ἢ κατηγορουμένου καὶ ἥτις ἐλάμβανε χώραν ὡς πρὸς τὸν κατηγορούμενον προτοῦ καταδικασθῇ ἢ καὶ ὅταν κατεδικάζετο. Ἡ βάσανος ἐπεβάλλετο καὶ ὡς ἐπιπρόσθετος ποινὴ πλὴν τῆς κυρίας τοιαύτης. Πολλοὶ μεγάλοι συγγραφεῖς, ὡς ὁ Σενέκας, ὁ Κικέρων, ὁ Ἅγιος Αὐγουστῖνος κατεδίκασαν τὰς βασάνους. Ὁμοίως ὁ Μοντεσκιέ, ὁ Βολταῖρος, ὁ Βεκκαρίας.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Δημοσθένης ἐπικρίνουν τὴν ἐπιβολὴν βασάνων, ἵνα βεβαιωθῇ ἡ ἀλήθεια. Εἰς τοὺς «Βατράχους» καὶ τὴν «Λυσιστράτην» τοῦ Ἀριστοφάνη ἀναφέρονται αἱ ἐπιβαλλόμεναι βάσανοι.

Πρὸ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἐπεκράτουν τὰ βασανιστήρια διὰ τὴν ἀπόσπασιν τῆς ὁμολογίας τοῦ κατηγορουμένου. Πρὸ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τὸ ὑφιστάμενον ποιν. δικονομικὸν σύστημα (Καρολίνα) περιεῖχε διατάξεις νομιμοποιούσας τὰ βασανιστήρια. Τοιαύτη ἐντύπωσις εἶχε δημιουργηθῇ ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ κατηγορουμένου χρησιμοποιουμένων καταθλιπτικῶν μέτρων διὰ νὰ ἐκβιάσῃ ὁ ἀνακρίνων τὴν ὁμολογίαν, ὥστε ἐν Γαλλίᾳ βραδύτερον ἡ ὁμολογία δὲν συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων ἐν τῇ Ποινικῇ Δικονομίᾳ.

Ἡ Γερουσία ἐν Ἰταλίᾳ τὸ 1930 ἐτάχθη κατὰ τοῦ ἀποδεικτικοῦ μέσου τῆς ὁμολογίας. Εἰς τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τῆς Δικονομίας κατὰ τὸ 1930 τῆς Ἰταλικῆς Γερουσίας περιελαμβάνοντο καὶ τὰ ἑξῆς, ὡς δεῖγμα τῆς ἀντιθέσεώς της πρὸς τὴν ἀπόσπασιν ὁμολογίας ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον: «Ὑφίσταται πράγματι ἐν τοῖς θηωρητικοῖς κηρύγμασιν ἐναντίον τῆς δικαστικῆς ἀξίας τῆς ὁμολογίας εἰς τὴν ποι-

νικὴν δίκην ὑπόλειμμα ἰσχυρὸν τῶν εὐγενῶν ἰδεῶν, ἰσχυσασῶν νὰ κρημνίσουν τὴν ἀνάμνησιν παρελθόντος μισητοῦ δηλ. τὰς δικονομικὰς μεθόδους τῆς inguisitio καὶ τὰ δικαστικὰ ψευδῆ δόγματα τὰ νομιμοποιοῦντα τὰ βασανιστήρια».

Πρὸ τῆς νέας Γερμανικῆς Δικονομίας τοῦ 1877, ἐπικρατοῦντος τοῦ ἐξεταστικοῦ δικονομικοῦ συστήματος, ὑπερβασίαι ἐπεκράτουν ὥστε ὁ Mittermaier εἰς τὸ περὶ ἀποδείξεων σύγγραμμά του ἔγραφε: «... Οἱ γερμανικοὶ νόμοι διὰ ποινὴν κατὰ τῆς ἀπειθείας ἐπιτρέπουσι ραβδισμούς, μακροτέραν ἢ αὐστηροτέραν ἐγκάθειρξιν διὰ κατηγορούμενον ὅστις δὲν θέλει νὰ ἀπαντήσῃ ἢ ψεύδεται πρὸς τὴν δικαιοσύνην. Αὐτὰ ὅλα χρησιμοποιοῦνται ὡς προφάσεις ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν διὰ νὰ ἐπιβάλῃ βασάνους εἰς τὸν κατηγορούμενον μὴ ὁμολογοῦντα καὶ πολλάκις ἐξαναγκαζόμενον, ἐν ἀπελπισίᾳ ὄντα, νὰ ὁμολογῇ ψευδῶς». Ἐπὶ αὐτοκρατορίας Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου κατηργήθησαν εἰς τὴν Πρωσσίαν αἱ βάσανοι καὶ εἰς τὴν Βαυαρίαν τὸ 1806, εἰς δὲ τὴν Αὐστρίαν τὸ 1776.

Κατὰ τοὺς τωρινοὺς ὅμως χρόνους τὰ βασανιστήρια πρὸς ἀπόσπασιν τῆς ὁμολογίας χρησιμοποιοῦνται καὶ ἡ συντριβὴ τοῦ Χιτλερισμοῦ δὲν τὰ ἐξηφάνισεν, ὅστις κατὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον εἶχε τελειοποιήσει τὰς βαναύσους ἀνακριτικὰς μεθόδους (Γκεσταπό). Χρησιμοποιοῦνται δὲ ἔτι βαναυσότερον ἀπὸ κράτος θεωρούμενον μάλιστα πολιτισμένον, τὴν Ἀγγλίαν, παρὰ τὴν ὕπαρξιν εἰς αὐτὴν τοῦ θεσμοῦ «Habeas Corpus» ὁ ὁποῖος ἀποβλέπει εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἀτόμου κατὰ πάσης ὑπερβάσεως τῆς διωκτικῆς ἐξουσίας. Ὁ σκοπὸς δὲ τῆς ἀνακρίσεως εἰς τὴν ἀγγλικὴν δικαιοσύνην εἶναι ἡ συγκέντρωσις ἀποδείξεων ἢ κατηγοριῶν διὰ τὴν παραπομπὴν τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὸ δικαστήριον καὶ οὐχὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὁμολογίαν τοῦ κατηγορουμένου. Ὁ δικαστὴς δὲ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὁ κατηγορούμενος παρεπέμφθη διὰ νὰ δικασθῇ, ἀπευθύνει, τὸ πρῶτον, πρὸς αὐτὸν τὴν φράσιν «...Νὰ μὴ ἐλπίζετε εἰς οἱανδήποτε ὑπόσχεσιν καὶ δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε οἱανδήποτε ἀπειλήν».

Παρὰ τ' ἀνωτέρω ὅμως αὐτά, οἱ Ἄγγλοι ἐν Κύπρῳ δὲν διστάζουν καὶ τὰ σκληρότερα βασανιστήρια νὰ ἐφαρμόσουν διὰ νὰ ἀποσπάσουν, ὡς πιστεύουν, ὁμολογίας ἀπὸ Κυπρίους πατριώτας. Ἰδοὺ ἓν ἀπὸ τὰ βασανιστήρια εἰς τὰ ὁποῖα ὑποβάλλουν οἱ Ἄγγλοι τοὺς καταδυναστευομένους Κυπρίους διὰ νὰ προβοῦν εἰς ὁμολογίας. Εἶναι τὸ μαρτύριον τοῦ μεταλλικοῦ «κουβᾶ». Κατ' αὐτὸ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνακρινομένου εἰσέρχεται εἰς τὸν «κουβᾶν» ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἐκ καουτσούκ καλύμματός του, περισφιγγομένου γύρωθεν τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἐξεταζομένου μέχρις ἀσφυξίας, ἐνῷ τὰ τοιχώματα τοῦ «κουβᾶ» κτυποῦνται μὲ ἓν ξύλον ἐκκωφαντικῶς (περίπτωσις 15ετοῦς μαθητοῦ τῆς Σχολῆς Σαμουὴλ τῆς Λευκωσίας Κων. Καραΐσκου). Λαμβάνουν δὲ μάλιστα χώραν τὰ βασανιστήρια αὐτὰ καὶ μετὰ τὴν πρὸ ὀκταετίας εἰς τὸ Ντάμπαρτον Ὄακς ὑπογραφὴν ἀπὸ 49 Ἡνωμένα Ἔθνη, εἰς ἃ συμμετεῖχε καὶ ἡ Ἀγγλία, τῆς οἰκουμενικῆς διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ διακήρυξις αὕτη ἐγένετο, διότι ἡ περιφρόνησις πρὸς τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ ἐγγὺς καὶ ἀπώτερον παρελθὸν ὡδήγησεν εἰς πράξεις βαρβαρότητος, αἱ ὁποῖαι προὐκάλεσαν ἐξέγερσιν τῆς συνειδήσεως τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἰς τὰς παλαιοτέρας δικονομίας ἡ ὁμολογία ἦτο ἡ βασιλὶς τῶν ἀποδείξεων (regina probationum) καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη μὲ τὴν ὁμολογίαν τοῦ κατηγορουμένου νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ἕτερον ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον.

Κατὰ τὰς νεωτέρας δικονομίας ἔχει ἀπαγορευθῇ πᾶν μέσον ἐξαναγκαστικὸν πρὸς ὁμολογίαν. Κατὰ τὴν ἡμετέραν Ποιν. Δικονομίαν, ἀκόμη καὶ αἱ ζητητικαὶ ἐρωτήσεις ἀπαγορεύονται. Ἡ ἀποδεικτικὴ δύναμις τῆς ὁμολογίας ἔχει ἀφεθῇ εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς ἠθικῆς ἀποδείξεως (ἄρθρ. 177 Π.Δ.).

Ὑπῆρξαν περιπτώσεις καθ' ἃς ψευδῶς ὡμολόγησεν ὁ κατηγορούμενος ἐκ συμφέροντος τινος κινούμενος ἢ ἐκ πνευματικῆς ἀνωμαλίας (εὐήθεια, ἀλκοολισμός,

δοξομανία) ἢ ἀπὸ ἄλλα αἴτια ἐπιδράσαντα ψυχολογικῶς ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ὡς ἡ ὑποβολὴ εἰς στερήσεις κατὰ τὴν κράτησίν του, ἡ μακρὰ προφυλάκισις, ἡ ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισις.

Καὶ ἡ ὑποβολὴ ἀκόμη εἰς ὅρκισιν τοῦ κατηγορουμένου εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον. Μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος εἰς τὸ παλαιότερον δίκαιον ἴσχυσεν. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὑπῆρχεν ὁ ὅρκος. Ὁ Δημοσθένης εἰς τὸν κατὰ Κόνωνος λόγον του ἀναφέρει ὅρκον: «Ὀμνύω τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεὰς ἅπαντας καὶ ἁπάσας, ὑμῶν ἕνεκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ τῶν περιστηκότων ἢ μὴν παθὼν ταῦτα ὧν δικάζομαι καὶ τὴν δίκην διώκειν. Καὶ εἰ μὲν εὐορκῶν πολλά μοι ἀγαθὰ γένοιτο καὶ μηδέποτ' αὖθις τοιοῦτο μηδὲν πάθοιμοι, εἰ δὲ ἐπιορκῶν ἐξώλης ἀπολοίμην αὐτοί τε καὶ εἴ τι μοί ἔστιν ἢ μέλλει ἔσεσθαι».

Εἰς τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους οἱ φυλάσσοντες τὸ πτῶμα τοῦ Πολυνείκους ὁρκίζονται πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀθῳότητός των διὰ τὴν ἐκταφὴν τοῦ πτώματος, ἀπαγορευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κρέοντος:

«Ἥμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χερσῖν καὶ πῦρ καὶ θεοὺς ὁρκωμοτεῖν τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῷ ξυνειδέναι τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι μητ' εἰργασμένῳ».

Εἰς τὸ Γερμανικὸν δίκαιον, κατὰ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους, ἠθῳοῦτο ὁ κατηγορούμενος ἐὰν ὡρκίζετο ὅτι εἶναι ἀθῷος, ἐφ' ὅσον ἐβεβαιοῦτο ἡ ἀξιοπιστία παρὰ τῶν καλουμένων συνόρκων ἢ ἐπωμοτῶν.

Ἡ Ρωμαϊκὴ ἐκκλησία ἐν τῷ κανονικῷ δικαίῳ της παραδέχεται τὸν ἀπαλλακτικὸν ὅρκον (Purgatio canonica ἢ tortura spiritualis).

Ἀπὸ τὰς νεωτέρας δικονομίας δὲν προβλέπεται ὁ ὅρκος τοῦ κατηγορουμένου πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀθῳότητός του.

Κατὰ τὰς ἡμέρας μας ὑπάρχουν ἀκόμη εὐτυχῶς ἐλάχιστοι ἀστυνομικοὶ εἰς ὅλας, δύναται νὰ λεχθῇ, τὰς Ἀστυνομίας, οἱ ὁποῖοι προκειμένου νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀπόσπασιν τῆς ὁμολογίας χρησιμοποιοῦν κατὰ τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν κατηγορουμένου οὐχὶ μόνον ἕνα ἐλαφρὸν ξυλοδαρμόν, ἀλλὰ μέσα ἰσάξια βασάνων.

Γάλλος νομομαθὴς ἀναφέρει περιστατικὸν ἀνακριτοῦ, μὴ πιστεύοντος ὅτι ἡ Ἀστυνομία κάμει χρῆσιν ἀνομολογήτων ἀνακριτικῶν μεθόδων, συλληφθέντος κατὰ λάθος, ὅστις ἐκακοποιήθη καὶ αὐτὸς παρ' ἀστυνομικῶν.

Εἰς τὸ βιβλίον του «Ἱστορία τῶν βασανιστηρίων» ὁ Γάλλος δικηγόρος Μελλὸρ ἀναφέρει ὅτι γίνεται χρῆσις βασανιστηρίων ἀπὸ τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας καὶ ἀκόμη συχνότερον ἀπὸ τὰς Ὑπηρεσίας τῆς Ἀντικατασκοπίας. Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐβράβευσε τὸ ἀνωτέρω βιβλίον «ὡς τὸ χρησιμώτερον βιβλίον διὰ τὸ κοινὸν καλόν».

Ὑπάρχουν τὰ λεγόμενα «θεμιτὰ βασανιστήρια», κατὰ τὰ ὁποῖα αἱ κακώσεις ἐλλείπουν καὶ ἐπειδὴ ἐλλείπουν τὰ αἵματα θεωροῦνται θεμιτά, ὡς τὰ μέσα ψυχικῆς πιέσεως καὶ ἐκφοβισμοῦ.

Εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἐθνικὴν Σχολὴν τῆς Ἀστυνομίας ὁ καθηγητής, ἀνώτατος ἀστυνομικός, Λεμπὲρ καίτοι εἶναι ἐναντίον τῶν βασανιστηρίων ἐν τούτοις διδάσκει εἰς τὸ βιβλίον του «Ἐγχειρίδιον θεωρητικῆς καὶ τακτικῆς διὰ τοὺς ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους τῆς Ἀστυνομίας» περιγράφων λεπτομερῶς τὴν «τεχνικὴν τῆς ἐξαντλήσεως».

Κατὰ τὴν «τεχνικὴν τῆς ἐξαντλήσεως», ὡς γνωστόν, ἡ ἀνάκρισις συνεχίζεται ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς μὲ στέρησιν τοῦ ὕπνου καὶ τῆς τροφῆς ὥστε νὰ ἐπέρχεται μία διανοητικὴ διαταραχή. Εἶναι μία κατωτάτη διαβάθμισις βασάνου, ἥτις δὲν θὰ ἐμπέσῃ εἰς νομίμους ἀπαγορεύσεις.

Ἀλλ' εἶναι δυνατὸν μὲ τὰς ἀθανάτους ἀρχὰς τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων νὰ ὑποβάλλεται ἓν ἄτομον εἰς μεταχείρισιν ἀπάνθρωπον καὶ ἐξευτελιστικήν; Ἐὰν ἐξεγείρεται ἡ ἀνθρωπίνη συνείδησις διὰ τὰς βασανιστικὰς ἀνακριτικὰς μεθόδους τὰς

ἐφαρμοζομένας εἰς τὰ ὁλοκληρωτικὰ κράτη, πῶς θὰ παραμείνῃ ἀσυγκίνητος ἐν τῇ ἐφαρμογῇ των εἰς τὰ ἐλεύθερα Κράτη;

Παρά τινων ἀστυνομικῶν δυνατὸν νὰ ὑποστηρίζεται ὅτι ἡ χρησιμοποίησις τῶν βασανιστηρίων εἶναι ἀπαραίτητος, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τίθενται ταῦτα εἰς ἐφαρμογὴν μετὰ διακρίσεως ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ. Καὶ ὑποστηρίζεται ἀκόμη ὅτι ἡ κατάργησις τῶν βασανιστηρίων θὰ παρουσιάσῃ ἐπικίνδυνον αὔξησιν τῆς ἐγκληματικότητος. Ὁ ἐγκληματίας χωρὶς αὐτὰ δὲν ὁμολογεῖ.

Τὰ βασανιστήρια ὅμως εἶναι παράνομα καὶ μάλιστα οὐχὶ ὠφέλιμα, διότι δι' αὐτῶν ἡ ἀξιοπιστία τῶν ὁμολογιῶν ὑφίσταται κλονισμόν. Κλονίζουν τὴν ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν τῶν στοιχείων τῆς ἀνακρίσεως, ἔστω καὶ ἂν κατ' αὐτὴν δὲν ἔλαβε χώραν παρ' ἀστυνομικοῦ βία.

Ποσάκις τὰ δικαστήρια εὑρέθησαν εἰς δύσκολον θέσιν ὅταν ὁ κατηγορούμενος καταθέτει ὅτι ἡ κατάθεσίς του εἶναι προϊὸν βίας;

Εἰς Ν. 1 παρ. 23 Πανδ. 48. 18 ἀναγράφεται: «Καθότι οὔτε πάντοτε, οὔτε » πάλιν οὐδέποτε πρέπει νὰ παρέχωμεν πίστιν εἰς τὴν ἐμβάσανον ἀνάκρισιν, καθ' » ὅσον εἶναι πρᾶγμα ἀσταθὲς καὶ κινδυνῶδες καὶ περὶ τῆς ἀληθείας ἐξαπατοῦν, » διότι πολλοὶ ἐξ ὑπομονῆς ἢ σκληρύνσεως περιφρονοῦσιν οὕτω τὰς βασάνους, ὥστε » δὲν δύναται νὰ ἐκβιασθῇ ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀπόσπασις τῆς ἀληθείας, ἄλλοι δὲ τοσοῦτον » τρομοκρατοῦνται ἐκ τῶν πόνων, ὥστε μᾶλλον νὰ ψευσθῶσιν, ἢ νὰ ὑποστῶσι βά- » σανα προτιμοῦν. Οὕτω δ' ἐπέρχεται, ὥστε ποικίλαι νὰ ποιῶσιν ὁμολογίας δι' ὧν » οὐ μόνον ἑαυτούς, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἐνοχοποιοῦσιν».

Κατὰ τὸ τελευταῖον συνέδριον τῆς Διεθνοῦς Ἀστυνομίας (Ἰντερπὸλ) εἰς Κωνσταντινούπολιν, συνεζητήθη ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Ἀστυνομία θὰ δυνηθῇ νὰ πείθῃ τοὺς συλλαμβανομένους ὑπόπτους νὰ ὁμολογοῦν ὅσα γνωρίζουν.

Πολλοὶ ἐκ τῶν συνέδρων παλαιῶν καὶ πεπειραμένων, κατὰ πλειοψηφίαν ἀστυνομικῶν, ἀνέφερον διαφόρους περιπτώσεις καθ' ἃς ἐγκληματίαι παρὰ τὴν ἀρχικὴν πείσμονα σιωπήν των ἐπαγιδεύθησαν ἀπὸ εὐφυεῖς ἀστυνομικοὺς κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν γενομένην ἀνάκρισιν. Μεταξὺ διαφόρων σχετικῶν ἀνακοινώσεων ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Διώξεως τῶν Παρισίων κ. Ἔρρ. Κασταὶν διηγήθη τὴν ἱστορίαν ἑνὸς Γάλλου ἀπατεῶνος, συλλαμβανομένου ἑκάστοτε καὶ ἀπολυομένου διότι δὲν ἀπεδεικνύετο ἡ ἐνοχή του. Ὅταν ὁ Γάλλος αὐτὸς κακοποιὸς εἶχε συλληφθῇ καὶ πάλιν δι' ἓν ἔγκλημα, εἷς ἀστυνομικὸς κατὰ τὴν νύκτα τὸν ἐπεσκέφθη εἰς τὸ κελλί του καὶ εὗρεν αὐτὸν κοιμώμενον. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐκάθησε πλησίον τοῦ κοιμωμένου καὶ ἐξήγαγε ἓν σημειωματάριον καὶ ἤρχισε νὰ περιγράφῃ τὰς λεπτομερείας τοῦ ἀδικήματος ὡς ἐπιστεύετο ὅτι εἶχε διαπραχθῇ τοῦτο.

Ὁ κρατούμενος κάποιαν στιγμὴν ἐξύπνησεν, ἔκπληκτος διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ ἀστυνομικοῦ, τὸν ἠρώτησε τί ζητεῖ εὑρισκόμενος εἰς τὸ κελλί του. Ὁ ἀστυνομικὸς ἀπήντησεν: «αὐτὴν τὴν στιγμὴν συντάσσω τὴν ὁμολογίαν σου, παραμιλοῦσες εἰς τὸν ὕπνον σου καὶ ἰδοὺ αἱ λεπτομέρειαι τοῦ ἐγκλήματός σου». Ὁ κατηγορούμενος ἐθεώρησε τὴν περιγραφὴν τόσον ἀκριβῆ, ὥστε ἀμέσως ὡμολόγησε τὴν ἐνοχήν του.

Σήμερον ἡ Ἀστυνομία διαθέτει ποικιλίαν ἐπιστημονικῶν μέσων διὰ τὴν ἀπόσπασιν τῆς ὁμολογίας. Αἱ σύγχρονοι ἐπιστημονικαὶ πρόοδοι διευκολύνουν τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ χρησιμοποιοῦν ἀνακριτικὰς μεθόδους εὐπρεπεῖς καὶ ἀνακαλύπτουν τοὺς ἐνόχους δι' ἐπιστημονικῶν μέσων, ὥστε νὰ μὴ καθίσταται ἀναγκαία ἡ προσφυγὴ εἰς τὸν ξυλοδαρμὸν ἢ ἀκόμη χειρότερον εἰς τὰ βασανιστήρια.

Τότε ἀποδεικνύεται ἱκανὸς ὁ ἀστυνομικὸς ὅταν δύναται νὰ καταπείσῃ, ὅταν ἔχῃ ὑπομονήν, ψυχολογικὴν δεινότητα κατὰ τὰς μαρτυρικὰς καταθέσεις, τὴν ἐξέτασιν τοῦ κατηγορουμένου, τὴν κατ' ἀντιπαράστασιν τούτου ἐξέτασιν.

Ποία εἶναι ἡ ἀξιολογωτέρα ἱκανότης τοῦ ἀστυνομικοῦ, ἡ ἱκανότης ἡ ἀναγομένη εἰς τὸν νοῦν του ἢ ἡ στηριζομένη τοιαύτη εἰς τὰς χεῖράς του;

ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α'
κ. **ΠΑΝ. ΛΥΚΟΥΣΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

5. Νόμιμα ἐπακόλουθα τοῦ θανάτου.

***

5) Νόμιμα ἐπακόλουθα τοῦ θανάτου.

Πλεῖσται ὅσαι νομικαὶ συνέπειαι δημιουργοῦνται μὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀτόμου, τόσον ἐν τῷ Ποινικῷ καὶ Δικονομικῷ ὅσον, καὶ ἐν τῷ Ἀστικῷ Δικαίῳ. Περὶ τούτων πραγματευόμεθα ἀμέσως κατωτέρω.

Α'. Ἐν τῷ Ποινικῷ Δικαίῳ.

Ἡ χρηματικὴ ποινὴ καὶ τὸ πρόστιμον ἀποσβέννυνται διὰ τοῦ θανάτου τοῦ καταδικασθέντος, ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει ἐκτελοῦνται κατὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ (ἄρθρ. 58 Π.Κ.).

Κατὰ τὸν προηγούμενον Ποινικὸν Κώδικα, ὅστις ἔπαυσεν ἰσχύων ἀπὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1950, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐνόχου ἐξηλείφετο ἡ ποινή, ἐκτὸς τῶν τελεσιδίκως κατεγνωσμένων χρηματικῶν ποινῶν ἢ προστίμων. Κατὰ τὴν κρατήσασαν ὅμως ἐν τῇ ἐπιστήμῃ γνώμην, ἡ ἐξαίρεσις αὕτη ἦτο ἀδικαιολόγητος, ἅτε ἀντικειμένη εἰς τὸν χαρακτῆρα τῆς ποινῆς ὡς κακοῦ, ὅπερ προώρισται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ ἐγκληματίου γενόμενον αἰσθητὸν παρ' αὐτοῦ, πρᾶγμα ἀδύνατον μετὰ τὸν θάνατον τούτου. Τὸ ἄρθρον 58 τοῦ Π.Κ. πραγματευόμενον περὶ χρηματικῶν ποινῶν καὶ προστίμων ἐννοεῖ τὰς καθαρῶς ποινικοῦ χαρακτῆρος ποινάς.

Διότι ὑπάρχουσι καὶ περιπτώσεις, καθ' ἃς χρηματικαὶ ποιναὶ ἢ πρόστιμα ἔχουσιν καθαρῶς ἀστικὸν χαρακτῆρα, ἢ μικτόν, ποινῆς δηλαδὴ καὶ ἀποζημιώσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 118 παραγρ. 4 τοῦ Π.Κ., μετὰ τὸν θάνατον παθόντος τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκλήσεως μεταβιβάζεται εἰς τὸν ἐπιζήσαντα σύζυγον καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ καὶ ἐν ἐλλείψει τοιούτων εἰς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ. Τὰ πρόσωπα ταῦτα διατελοῦσιν εἰς τόσον στενὴν σχέσιν πρὸς τὸν θανόντα, ὥστε δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὅτι καὶ ταῦτα προσβάλλονται ἐκ τῆς κατ' ἐκείνου τελεσθείσης πράξεως. Ἡ ἐνάσκησις τοῦ δικαιώματος ἐκ μέρους ἑνὸς ἑκάστου τῶν κατονομαζομένων συγγενῶν εἶναι αὐτοτελὴς καὶ δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ἑτέρου (Σιφναίου Π. Δίκαιον σελὶς 118).

Β'. Ἐν τῇ Ποινικῇ Δικονομίᾳ.

Ἡ ἀρξαμένη ποινικὴ δίκη περατοῦται, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἀπεβίωσεν (ἄρθρ. 370 Π.Δ.). Ἂν ὁ θάνατος ἐπέλθῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προδικασίας ἡ παῦσις τῆς ποινικῆς διώξεως κηρύσσεται διὰ βουλεύματος τοῦ Δικαστικοῦ Συμβουλίου (ἄρθρ. 310 Π.Δ.) ἂν δὲ μετὰ τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον παραπομπὴν τοῦ κατηγορουμένου, αὕτη κηρύσσεται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου.

Ἐπερχομένου τοῦ θανάτου μετὰ τὴν καταδίκην (ἀμετάκλητον ἢ μή), ἡ ἀπόφασις ὡς καὶ πᾶσα διαδικασία αὐτοδικαίως ἐξαφανίζεται. Ἂν ὅμως πρὸ τοῦ θανάτου εἶχεν ἀσκηθῆ ἔνδικον μέσον, τὸ ἁρμόδιον Δικαστήριον θὰ βεβαιώσῃ τὸν θάνατον καὶ θὰ παύσῃ ὁριστικῶς τὴν ποινικὴν δίωξιν, ἐκδικάζον ὅμως τοῦτο ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν. Ὁ θάνατος ἐπιφέρει εἰσέτι καὶ τὴν παῦσιν τῆς ἤδη ἀρξαμένης ἐκτελέσεως τῆς καταγνωσθείσης ποινῆς (ἄρθρ. 567 Π.Δ.) λόγῳ τοῦ προσωπικοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς. Καὶ διὰ μὲν τὴν θανατικὴν ποινὴν καὶ τὴν στερητικὴν τῆς ἐλευθερίας τοιαύτην, προκύπτει ὡς φυσικὸν ἐπακολούθημα, διὰ δὲ τὴν χρηματικὴν ποινὴν καὶ τὸ πρόστιμον πηγάζει ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 58 τοῦ Π.Κ., περὶ οὗ

ἀνωτέρω ἐπραγματεύθημεν ἐκτενῶς. Διὰ τοῦ θανάτου παύει καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν παρεπομένων ποινῶν καὶ τῶν μέτρων ἀσφαλείας. (1)

Κατὰ τὸ ἄρθρον 576 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ προσώπου, βεβαιωθέντος ἐπισήμως καὶ ἀναμφισβητήτως καταστρέφονται τὰ δελτία Ποινικοῦ Μητρώου.

Γ'. Ἐν τῇ Πολιτικῇ Δικονομίᾳ.

Διὰ τοῦ θανάτου ἑνὸς τῶν διαδίκων ἐπέρχεται βιαία διακοπὴ τῆς δίκης (ἄρθρ. 463 Πολ. Δικονομίας), ἡ δὲ γενομένη κατὰ τοῦ ἀποθανόντος ἐκτέλεσις ἐξακολουθεῖ καὶ κατὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ (ἄρθρ. 867 Πολ. Δικον.). Ἐὰν διάδικός τις ἀποθάνῃ διαρκούσης τῆς προθεσμίας, ἄρχεται νέα προθεσμία διὰ τοὺς κληρονόμους, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς περὶ ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας διακηρύξεως (ἄρθρ. 194 Πολ. Δικ.).

Δ'. Ἐν τῷ Ἀστικῷ Δικαίῳ.

Πολλαὶ εἶναι αἱ διατάξεις εἰς τὸ Ἀστικὸν Δίκαιον, αἵτινες καθορίζουσι νομικὰς συνεπείας, ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ προσώπου.

Αἱ κυριώτεραι τούτων εἰσὶν αἱ ἑξῆς :

α) Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 35 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου τὸ πρόσωπον ἄρχεται ὑπάρχον ἅμα ὡς ἐτέχθη, παύει δὲ διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Διὰ τὴν ὕπαρξιν τοῦ προσώπου ἀρκεῖ ὅτι τοῦτο ἐγεννήθη ζῶν, καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι βιώσιμον.

β) Ὁ θάνατος προσώπου οὗτινος δὲν ἀνευρέθη τὸ σῶμα θεωρεῖται ὡς ἀποδεδειγμένος, ὅταν τὸ πρόσωπον τοῦτο ἐξηφανίσθη ὑπὸ συνθήκας καθιστώσας βέβαιον τὸν θάνατον (ἄρθρ. 39 Α.Κ.).

γ) Διὰ τοῦ θανάτου ἑνὸς τῶν συζύγων ἐπέρχεται λύσις τοῦ γάμου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1426 τοῦ Α.Κ., λυθέντος τοῦ γάμου, ἡ προίξ, ἐφ' ὅσον εἶχε συσταθῇ τοιαύτη, ἀποδίδεται εἰς τὴν γυναῖκα, παύει δὲ πᾶσα διοίκησις καὶ ἐπικαρπία τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τῶν προικώων. Ἂν ὁ γάμος λυθῇ ἕνεκα θανάτου τῆς γυναικὸς ἡ προὶξ ἀποδίδεται εἰς τοὺς κληρονόμους της, μεταξὺ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ ἐπιζῶν σύζυγος, ὅστις ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος τῆς ἀποβιωσάσης συζύγου κληρονομεῖ κατὰ τὸ 1/4, 1/2 ἢ εἰς ὁλόκληρον, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως.

Ἂν ὁ θανὼν ἔχει ὁρίσει τὰ τῆς κληρονομικῆς του διαδοχῆς διὰ διαθήκης, τότε θὰ ἰσχύσουν τὰ ἐν ταύτῃ ὁριζόμενα. Πάντως ὁ ἐπιζῶν σύζυγος πρέπει νὰ λάβῃ τουλάχιστον τὴν νόμιμον μοῖράν του, διότι εἶναι ἀναγκαῖος κληρονόμος (ἄρθρ. 1825 Α.Κ.).

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνὴ δὲν ἀναλαμβάνει μόνον τὴν προῖκά της, ἀλλὰ καὶ συμμετέχει εἰς τὴν κληρονομικὴν διαδοχὴν τοῦ συζύγου, κατὰ τὸ ποσοστὸν ὅπερ ἀνωτέρω ἀναφέρεται.

δ) Ἡ πατρικὴ ἐξουσία παύει διὰ τοῦ θανάτου εἴτε τῆς κηρύξεως ἀφανείας τοῦ πατρὸς ἢ τέκνου (ἄρθρ. 1526 Α.Κ.) Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην καλεῖται αὐτοδικαίως εἰς τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ τέκνου ἡ μήτηρ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1510 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ἐὰν ἡ μήτηρ εἶναι ἀνήλικος διορίζεται, προσωρινός ἐπίτροπος παρὰ τοῦ δικαστηρίου μέχρι ἐνηλικιώσεως αὐτῆς (ἄρθρ. 1602 Α.Κ.). Ἡ μήτηρ κα-

---

(1) Παρεπόμεναι ποιναὶ εἶναι : α) ἡ ἀποστέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, διαρκὴς ἢ πρόσκαιρος, β) ἡ ἀπαγόρευσις ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος ἐπί τι χρονικὸν διάστημα καὶ γ) ἡ δημοσίευσις τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως (ἄρθρ. 59-68 Π. Κ.).

Μέτρα ἀσφαλείας εἶναι : α) ἡ φύλαξις ἀκαταλογίστων ἐγκληματιῶν εἰς τὸ Δημόσιον Θεραπευτικὸν κατάστημα, ἐὰν κρίνωνται ἐπικίνδυνοι εἰς τὴν Δημοσίαν ἀσφάλειαν (ἄρθρ. 69-71 Π.Κ.), β) ἡ εἰσαγωγὴ εἰς Θεραπευτικὸν κατάστημα ἀλκοολικῶν καὶ τοξικομανῶν (ἄρθρ. 71 Π.Κ.), γ) ἡ παραπομπὴ εἰς κατάστημα ἐργασίας (ἄρθρ. 72 Π.Κ.), δ) ἡ ἀπαγόρευσις διαμονῆς (ἄρθρ. 73 Π.Κ.) καὶ ε) ἡ ἀπέλασις ἀλλοδαποῦ (ἄρθρ. 74 Π.Κ.).

θίσταται ἐπίτροπος καὶ ἂν ἀκόμη ἔχει διαζευχθῆ τὸν σύζυγόν της ἢ ἂν ἔχῃ ἔλθῃ εἰς δεύτερον γάμον.

ε) Ὁ πατὴρ ὑποχρεοῦται νὰ συστήσῃ προῖκα ὑπὲρ τῆς θυγατρός του, ἂν ὅμως οὗτος ἀπεβίωσεν ἡ ὑποχρέωσις πρὸς σύστασιν προικὸς βαρύνει τὴν μητέρα (ἄρθρον 1495—1496 Α.Κ.).

στ) Ὁ πατὴρ δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς ἴδιον τὸ ἐξώγαμον τέκνον. Ἐξώγαμον τέκνον εἶναι τὸ μὴ γνήσιον, ἐκεῖνο δηλαδὴ τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ γάμος τῶν γονέων του κατὰ τὴν κρίσιμον τῆς συλλήψεως ἐποχήν. Ἐὰν ὁ πατὴρ ἀπέθανεν ἢ ἐκηρύχθη ἄφαντος, ἡ ἀναγνώρισις γίνεται ὑπὸ τοῦ πρὸς πατρὸς πάππου. Ἡ μήτηρ τοῦ ἐξωγάμου τέκνου δικαιοῦται δι' ἀγωγῆς ν' ἀξιώσῃ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς πατρότητος. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα ἔχει καὶ τὸ τέκνον. Ἡ ἀγωγὴ ἐγείρεται κατὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ, ἂν οὗτος ἀπεβίωσε πρὸ τοῦ τοκετοῦ ἢ μετ' αὐτόν (ἄρθρ. 1532 καὶ 1540 Α.Κ.).

ζ) Ἡ πρὸς διατροφὴν ἀξίωσις ἀποσβέννυται διὰ τοῦ θανάτου τοῦ δικαιουμένου ἢ τοῦ ὑποχρέου, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἀφορᾷ παρελθόντα χρόνον ἢ δόσεις ἀπαιτητὰς ἤδη (ἄρθρ. 1491 Α.Κ.). Λόγῳ τῆς σχέσεως ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ ὡρισμένων προσώπων ὁ νόμος ἐπιβάλλει εἰς αὐτὰ ἀμοιβαίαν ὑποχρέωσιν πρὸς διατροφὴν ὑφ' ὡρισμένους ὅρους. Τὰ πρόσωπα ταῦτα εἶναι οἱ σύζυγοι, οἱ ἀνιόντες καὶ κατιόντες καὶ οἱ ἀδελφοί.

η) Αἱ συμβάσεις μισθώσεως ἐργασίας, μισθώσεως ἔργου, ἐντολῆς καὶ ἑταιρείας λύονται ἀντιστοίχως διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐκμισθωτοῦ, τοῦ ἐργολάβου ἐὰν τὰ μέρη ἀπέβλεψαν κυρίως εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, τοῦ ἐντολέως ἢ ἐντολοδόχου, τῶν ἑταίρων ἑνὸς ἢ πλειόνων (ἄρθρα 675, 701, 726, 773, Α.Κ.). Τὸ χρησιδάνειον λήγει διὰ τοῦ θανάτου τοῦ χρησαμένου (ἄρθρ. 818 Α.Κ.). Προκειμένου περὶ δωρεᾶς ἐὰν ἡ δωρεὰ συνεφωνήθη εἰς περιοδικὰς παροχάς, ἐφ' ὅσον δὲν συνεφωνήθη ἄλλως, ἡ ὑποχρέωσις τοῦ δωρητοῦ ἀποσβέννυται διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ (ἄρθρ. 502 Α.Κ.). Ὁ κληρονόμος τοῦ δωρητοῦ δικαιοῦται εἰς ἀνάκλησιν τῆς δωρεᾶς, ἐὰν ὁ δωρεοδόχος ἐκ προθέσεως ἐθανάτωσε τὸν δωρητήν (506 Α.Κ.). Ὡς πρὸς τὴν μίσθωσιν πράγματος, ἀποβιώσαντος τοῦ μισθωτοῦ δικαιοῦνται οἱ κληρονόμοι νὰ καταγγείλωσι τὴν μίσθωσιν (612 Α.Κ.).

Ἡ ἐπικαρπία, ἐφ' ὅσον δὲν ὡρίσθη ἄλλως καὶ ἡ οἴκησις ἀποσβέννυνται διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐπικαρπωτοῦ ἢ τοῦ δικαιούχου (ἄρθρ. 1167, 1185 Α.Κ.).

θ) Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ προσώπου, ἐξαφανίζονται:

1) Αἱ σχέσεις Δημοσίου Δικαίου λ.χ. τὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, τὰ ἐκ συμβάσεως πρὸς ἐκτέλεσιν Δημοσίων ἔργων κλπ., 2) Αἱ σχέσεις ἐκ λειτουργήματος ἢ ἰδιότητος στενῶς συνδεομένης πρὸς ὡρισμένον πρόσωπον, ὡς εἶναι τὸ λειτούργημα τοῦ ἐπιτρόπου, κηδεμόνος, ἐκκαθαριστοῦ κληρονομίας καὶ ἐκτελεστοῦ διαθήκης, 3) Ἡ ἰδιότης τινὸς ὡς μέλους σωματείου, ἐκτὸς ἂν ἄλλως ὁρίζῃ τὸ καταστατικὸν (ἄρθρ. 91 Α.Κ.), 4) τὸ (οἰκογενειακὸν) ὄνομα τοῦ ἀποβιώσαντος. Ἀλλ' ἡ Ἐμπορικὴ ἢ Βιομηχανικὴ ἐπωνυμία, καθ' ὃ παρακολούθημα τοῦ καταστήματος, κληρονομεῖται μετὰ τούτου.

ι) Ἀλλὰ ἡ σπουδαιοτέρα νομικὴ συνέπεια τοῦ θανάτου ἔχει σχέσιν μὲ τὴν τύχην τῆς περιουσίας, ὡς συνόλου, τοῦ θανόντος, τοὐτέστιν τῆς κληρονομίας.

Τὸ ἄρθρον 1710 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καθορίζει τὰ ἑξῆς: Ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ προσώπου ἡ περιουσία αὐτοῦ ὡς σύνολον (κληρονομία) μεταβαίνει ἐκ τοῦ Νόμου ἢ ἐκ διαθήκης εἰς ἓν ἢ πλείονα πρόσωπα (κληρονόμους). Ἡ ἐκ τοῦ νόμου κληρονομικὴ διαδοχὴ (ἐξ ἀδιαθέτου) χωρεῖ, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ διαθήκη ἢ ὅταν ἡ ἐκ τῆς διαθήκης διαδοχὴ ματαιωθῇ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει. Ὡς κληρονομία θεωρεῖται τὸ ἐνιαῖον περιουσιακὸν σύνολον ἐμπραγμάτων καὶ ἐνοχικῶν δικαιωμάτων συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν χρεῶν.

Τὸ πρόσωπον, ἐν ζωῇ εἰσέτι, δύναται διὰ διαθήκης, συντασσομένης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου (ἄρθρα 1716—1812 Α.Κ.), νὰ καθορίσῃ ἐλευθέρως τὰ τῆς τύχης τῆς περιουσίας του. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ περιουσία μεταβιβάζεται ἅμα τῷ θανάτῳ εἰς τ' ἀναφερόμενα ἐν τῇ διαθήκῃ πρόσωπα, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τῶν διατάξεων τοῦ Κληρονομικοῦ Δικαίου περὶ Νομίμου μοίρας (ἄρθρ. 1825—1845 Α.Κ.). Νόμιμος μοῖρα εἶναι τὸ ἐκ τοῦ Νόμου καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ διαθέτου ἀναγνωριζόμενον, εἰς ὡρισμένα ἐγγύτατα αὐτοῦ πρόσωπα, κληρονομικὸν μερίδιον. Τὰ πρόσωπα ταῦτα εἶναι οἱ κατιόντες καὶ οἱ γονεῖς τοῦ κληρονομουμένου, ὡς καὶ ὁ ἐπιζῶν σύζυγος, ἐφ' ὅσον θὰ ἐκαλοῦντο ὡς κληρονόμοι ἐν τῇ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῇ.

Ἐὰν ὁ θανὼν δὲν συνέταξε διαθήκην ἐπακολουθεῖ ἡ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικὴ διαδοχή. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ διὰ τῶν ἄρθρων 1813—1824 καθορίζει τὰ συγγενικὰ πρόσωπα, ἅτινα κατὰ σειρὰν καλοῦνται εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ τὸ ποσοστὸν ὅπερ ἕκαστον δικαιοῦται.

Ἐὰν ἡ διαθήκη δὲν συνταχθῇ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου τυγχάνει ἄκυρος ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει (ἀναλόγως τῆς παραλείψεως) ὁπότε κατὰ τὸ ἄκυρον μέρος ἐφαρμόζεται ἡ ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχή. Ὁ ἐκ προθέσεως θανατώσας ἢ ἀποπειραθεὶς νὰ θανατώσῃ τὸν κληρονομούμενον, τὰ τέκνα, τοὺς γονεῖς ἢ τὸν σύζυγον τοῦ κληρονομουμένου καθίσταται ἀνάξιος νὰ κληρονομήσῃ (ἄρθρ. 1860 Α.Κ.).

Ἡ ἀναξιότης κηρύσσεται διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκλείπει δέ, ἂν ὁ κληρονομούμενος διὰ δημοσίου ἐγγράφου ἢ διὰ διαθήκης παρέσχε συγγνώμην εἰς τὸν ἀνάξιον (ἄρθρ. 1861, 1862 Α.Κ.). (Ἴδε πλείονα Κληρονομικὸν Μπαλῆ σελ. 276).

ια) Ἐνῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ προσώπου, τὰ ἐν ζωῇ δίκαια αὐτοῦ μεταβιβάζονται κατὰ κανόνα εἰς τοὺς κληρονόμους του, ἰδίῳ δικαίῳ ἔκτοτε ἐνεργοῦντας, ἐν τούτοις ὑπάρχουσι περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ δικαστικὸς ἀγὼν διεξάγεται ἐπ' ὀνόματι τοῦ νεκροῦ καὶ οὐχὶ τῶν κληρονόμων, οὕτω: 1) ἐπὶ π τ ω χ ε ύ σ ε ω ς. Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 525 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου δύναται νὰ κηρυχθῇ εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως ὁ νεκρὸς ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τοῦ θανάτου, ἐὰν ζῶν εἶχε παύσει τὰς πληρωμὰς αὐτοῦ. Ἡ πτώχευσις κηρύσσεται ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ τῇ αἰτήσει τῶν πιστωτῶν του, οὐδέποτε δὲ τῇ αἰτήσει τῶν κληρονόμων ἢ τῶν δανειστῶν αὐτῶν. Ἡ πτώχευσις αὕτη δέον νὰ κηρύσσεται μετὰ μεγίστης περισκέψεως, διότι δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ κηλιδώνεται ἡ μνήμη τοῦ θανόντος, μὴ δυναμένου ἄλλως ν' ἀμυνθῇ πρὸς τοῦτο. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 4 ἐδαφ. 3 τοῦ Ν. 6438/35 «περὶ πτωχευτικῆς ἀποκαταστάσεως» ἐπετράπη ἡ μετὰ θάνατον ἀποκατάστασις» αἰτήσει τινὸς τῶν κληρονόμων. 2) Ἐ π ὶ ἐ π α ν α λ ή ψ ε ω ς τ ῆ ς δ ι α δ ι κ α σ ί α ς. Συμφώνως πρὸς τ' ἄρθρα 525—528 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας δύναται νὰ γίνῃ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας ἐπὶ ποινικῆς ὑποθέσεως, δι' ἣν τις ἀδίκως κατεδικάσθη. Ἡ αἴτησις ἐπαναλήψεως δύναται νὰ γίνῃ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ καταδικασθέντος, καθισταμένης οὕτω δυνατῆς τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς μνήμης τοῦ θανόντος, ὅστις ὑπέστη μίαν ἄδικον καταδίκην. Αἱ περιπτώσεις ἐπαναλήψεως τῆς δίκης καθορίζονται περιοριστικῶς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 525 ἐδ. 1 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἡ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας τοῦ κατὰ πλάνην καταδικασθέντος ἀποτελεῖ ὕψιστον καθῆκον τῆς πολιτείας πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς γενομένης ἀδικίας ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ περὶ δικαίου αἰσθήματος τοῦ κοινοῦ.

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΟΙΚΟΥ

Ἀνταπόκρισις γραμμένη ἀπὸ τὸν Don Wrarton, δημοσιευμένη στὸ περιοδικὸ «Sélection», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜ. ΜΟΡΟΥ**

Ἡ προστασία ποὺ περιβάλλει τὸν Πρόεδρο τῶν U.S.A., μπορεῖ νὰ παραβληθῇ μ' ἕνα παγόβουνο καὶ ἐξασφαλίζεται αὐτὴ ἀπὸ τὴν «Μυστικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Λευκοῦ Οἴκου». Τὰ λαμβανόμενα μέτρα ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποπέσουν στὴν ἀντίληψη τοῦ κόσμου εἶναι τὸ πιὸ ἐλάχιστο ἀπ' ὅ,τι στὴν πραγματικότητα γίνεται. Στὰ ἐπίκαιρα στὸν κινηματογράφο π.χ. ποὺ μᾶς δείχνουν τὸν Πρόεδρο Ἀϊζενχάουερ, διατρέχοντα μιὰ Ἀμερικανικὴ πόλι μὲ τὸ ἀνοικτὸ αὐτοκίνητο τῶν παρελάσεων, βλέπουμε μυστικοὺς πράκτορας τῆς «Μυστικῆς Ὑπηρεσίας» νὰ εἶναι ὄρθιοι στὰ μαρσπιὲ τοῦ αὐτοκινήτου, ἄλλους ν' ἀκολουθοῦν τὸ ὄχημα μὲ βῆμα γυμναστικῆς καὶ ἄλλους ἀκόμη νὰ συνοδεύουν τὸ Προεδρικὸ αὐτοκίνητο ἐπιβαίνοντες ἑτέρου αὐτοκινήτου καὶ παρακολουθοῦντες πάντοτε ἄγρυπνοι καὶ ἕτοιμοι πρὸς ἄμεσον ἐπέμβασιν. Τὰ μέτρα ποὺ δὲν βλέπουμε εἶναι τὰ προναταρκτικά, οἱ προετοιμασίες καὶ γρήγορες ἔρευνες ποὺ ἐκτυλίσσονται μέσα στὰ παρασκήνια.

Ἰσχυρίζονται ὅτι κάθε ἄνθρωπος καλοενδεδυμένος ποὺ θὰ θυσίαζε τὴ ζωή του, θὰ μποροῦσε νὰ φονεύσῃ τὸν Πρόεδρο. Αὐτὸ θὰ ἦτο ἀληθὲς ἂν ἡ «Μυστικὴ Ὑπερεσία» δὲν ἦτο παρὰ ἁπλῶς μιὰ σωματοφυλακή, ἐπιφορτισμένη ν' ἀνταλλάξῃ πυροβολισμοὺς σὲ δεδομένη στιγμὴ μὲ πιθανοὺς καὶ ἀγνώστους δολοφόνους. Στὴν πραγματικότητα αὐτὴ ἡ εὐρεῖα ὀργάνωσις ὀφείλει νὰ προλάβῃ καὶ ἀποτρέψῃ τὶς δολοφονικὲς ἀπόπειρες.

Ἡ Ὑπηρεσία αὕτη ἐδημιουργήθη μετὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο, ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὴ δίωξι τῶν παραχαρακτῶν καὶ κιβδηλοποιῶν, τὸ δὲ 1901 ἀνέλαβε τὴν ἀποστολὴν τῆς προστασίας τοῦ ἑκάστοτε ἀρχηγοῦ τοῦ Κράτους.

Στὸ διάστημα 36 ἐτῶν ποὺ διέρρευσαν, τρεῖς Πρόεδροι ἐπὶ ἐννέα ἐδολοφονήθησαν. Ἔκτοτε ἐπὶ 45 ἔτη ἕτεροι 9 ἀπεβίωσαν, ἀλλὰ οὐδεμία δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ Προέδρου ἐν ἐνεργείᾳ ἔλαβε χώραν. (1)

Τὰ μέλη τοῦ Σώματος αὐτοῦ, ὅ,τι ἐκλεκτὸν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἔχουν ἐπιλεγῇ μεταξὺ πολλῶν μὲ πολὺ μεγάλη προσοχή.

Γενικῶς κατὰ τὸν χρόνον τῆς προσλήψεώς των πρέπει νὰ ἔχουν ἡλικίαν 24—30 ἐτῶν, πρέπει νὰ εἶναι κάτοχοι ἑνὸς τουλάχιστον Πανεπιστημιακοῦ διπλώματος καὶ κατὰ προτίμησιν νὰ ἔχουν ἐκπληρώσει τὶς στρατιωτικές των ὑποχρεώσεις.

Καλὴ ἐμφάνισις, ὀξύνοια, ἐξαιρετικὴ φυσικὴ ἀντοχὴ καὶ ἀθλητικὴ σωματικὴ διάπλασις, εἶναι τὰ λοιπὰ ἀπαιτούμενα προσόντα. Ἀποκλείονται οἱ γίγαντες καὶ πρόσωπα μὲ χαρακτηριστικὰ χτυπητά. Οἱ ὑποψήφιοι δὲν πρέπει νὰ στεροῦνται οὔτε τρόπων καλῆς συμπεριφορᾶς, οὔτε τῆς ἐμπιστοσύνης, σταθερότητος καὶ θετικότητος. Πράκτορες μὲ ἐπίσημον ἔνδυμα παρευρίσκονται σ' ὅλες τὶς δεξιώσεις τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, πολὺ συχνὰ δὲ εὑρίσκονται στὴν ἀνάγκην νὰ παρακαλέσουν κάποιον ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους νὰ βγάλῃ τὰ χέρια ἀπὸ τὶς τσέπες του.

Ἐπὶ συνόλου 300 περίπου πρακτόρων ἕνας ὡρισμένος ἀριθμὸς ποὺ μένει ἄγνω-

(1) Ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Θεοδώρου Ροῦσβελτ στὸ Milwaukee, ἔλαβε χώραν ὅταν εἶχε λήξει ἡ 4ετία. Ὅταν στὸ Miami ἐπυροβόλησαν κατὰ τοῦ Φραγκλίνου Ροῦσβελτ οὗτος δὲν εἶχεν ἀναλάβει ἀκόμη τὰ καθήκοντα τοῦ Προέδρου.

Ὅταν οἱ δύο ἐθνικισταὶ Πορτορικανοὶ ἀπεπειράθησαν νὰ εἰσέλθουν στὸ Λευκὸ Οἶκο καὶ νὰ φθάσουν στὰ διαμερίσματα τοῦ Τροῦμαν, συνελήφθησαν ἀμφότεροι πρὶν κἂν νὰ φθάσουν στὴν ἐξώθυρα.

στος, ἐκτελεῖ ὑπηρεσίαν στὸν Λευκὸ Οἶκο. Πρὶν ὁ νεοπροσληφθεὶς καταστῇ ἱκανὸς νὰ προσφέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του, ὑποχρεοῦται νὰ παραμείνῃ δύο ἢ τρία χρόνια σ' ἕνα ἀπὸ τὰ 57 τοπικὰ Γραφεῖα τῆς Ὑπηρεσίας καὶ νὰ παρακολουθήσῃ μαθήματα σὲ μιὰ εἰδικὴ Σχολή. Ἐκεῖ θὰ μελετήσῃ καὶ ἀναλύσῃ ἕνα πλῆθος ἀπὸ δολοφονικὲς ἀπόπειρες, πρόσφατες ἢ παλαιές, ποὺ διεπράχθησαν στὶς U.S.A. ἢ σὲ ξένες Χῶρες. Ἐπισκέπτεται τὰ μέρη ὅπου διεπράχθησαν τὰ ἐγκλήματα καὶ ἐνημεροῦται ἐπὶ τῶν παραλείψεων ποὺ διεπιστώθησαν στὰ ληφθέντα μέτρα προστασίας.

Θὰ ὑποστῇ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἐκπαίδευσι στὸ Νοσοκομεῖο «Ἁγία Ἐλισσάβετ» τῆς Οὐάσιγκτων, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ καὶ παρατηρήσῃ τοὺς διανοητικῶς ἀσθενεῖς. Πρέπει νὰ ἐξασκηθῇ καὶ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν πεῖρα νὰ μαντεύῃ τὶς ἀντιδράσεις τῶν ἀσθενῶν, ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος τῆς περιπτώσεως. Διδάσκεται Ἰαπωνικὴ πάλη, τὰ τεχνάσματα ἀφοπλισμοῦ ἑνὸς ἀντιπάλου, τὴν ἀντιμετώπισιν ἐπιθέσεων διὰ μαχαίρας καὶ τὸν τρόπον ν' ἁρπάζῃ κάποιον ἀπὸ τὸν λαιμὸ ἢ ἀπὸ τὴ μέση. Γίνεται σκοπευτὴς ἀκαταμάχητος στὸ περίστροφο, στὸ αὐτόματο, στὴ καραμπίνα καὶ σ' ἄλλα εἰδικὰ ὅπλα. Ἀσκεῖται καὶ εἰδικεύεται νὰ μπορῇ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ δολοφόνο ποὺ πιθανὸν νὰ ξεπεταχθῇ μέσα ἀπ' τὸ πλῆθος, δεξιά, ἀριστερά, ἐμπρὸς ἢ πίσω, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ προεδρικὸ αὐτοκίνητο προχωρεῖ, σταθμεύει ἢ παίρνει μιὰ στροφή.

Ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία ἔχει ἕνα Τμῆμα Ἀναζητήσεων, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πρωταρχικὴ γραμμὴ ἐνεργείας καὶ ποὺ τὸ Ἀρχηγεῖο του εἶναι τὸ τελειότερο τοῦ κόσμου. Κάθε γράμμα ἀπειλητικὸ ἢ ὑβριστικὸ ποὺ ἀποστέλλεται στὸν Πρόεδρο, ἀναλύεται καὶ ταξινομεῖται μὲ τὶς κατάλληλες ἐνδείξεις. Ἕνα πλῆθος ἀπὸ λεπτομέρειες μνημονεύονται στὰ ταξινομούμενα δελτία ἐπιμελῶς: εἶδος φακέλλου, μελάνης, χάρτου, γραφῆς κλπ. Ὅταν ἀνακαλυφθῇ ὁ ἀποστολεύς, γίνεται ἀντικείμενο ἐρευνῶν, ἀναζητήσεων καὶ παρακολουθήσεων, πολὺ συχνὰ μάλιστα ἐν ἀγνοίᾳ του.

Ἐὰν κριθῇ ἐπικίνδυνος συλλαμβάνεται. (Ὁ Ἀμερικανικὸς Νόμος προβλέπει καὶ τιμωρεῖ αὐστηρὰ κάθε ἀπειλὴ τῆς ζωῆς ἢ ἀπειλὴ σωματικῶν βλαβῶν ἐπευνθυνθεῖσαν στὸν Πρόεδρο).

Ὡρισμένα πρόσωπα προδίδονται ἀπ' τὴν ἐπανάληψι ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὀρθογραφικοῦ λάθους. Ὅπως ἡ χρησιμοποίησις πάντοτε χάρτου ποὺ φέρει τὸν τίτλον τοῦ Ξενοδοχείου, ὄχι μόνον ἀποτελεῖ ἀποκαλυπτικὴ ἔνδειξι, ἀλλὰ βοηθεῖ ἀκόμη τὴ Μυστικὴ Ὑπηρεσία ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ δράστου. Ἀναφέρεται ἡ περίπτωσις ἑνὸς ἀνωνυμογράφου, ποὺ ἐνόμιζε ὅτι εὑρίσκετο ἐν ἀσφαλείᾳ διότι χρησιμοποιοῦσε κάρτ——ποστὰλ καὶ φακέλλους σφραγισμένους μὲ ταχυδρομικὴ σφραγῖδα, ποὺ ἐπωλοῦντο σ' ὅλα τὰ ταχυδρομικὰ Γραφεῖα. Πέραν τούτου ἀντὶ νὰ τὰ ταχυδρομῇ μέσα σὲ μιὰ μικρὴ πόλι, τὰ ἔρριπτε σὲ ταχυδρομικὰ κουτιὰ στὸ Λὸς Ἄντζελες.

Ἀπὸ τὸ 1952—1955 ἐλήφθησαν στὸ Λευκὸ Οἶκο ἀπὸ αὐτὸν ἕνας σωρὸς ἀπὸ γραπτὲς ὕβρεις, ὅλες δὲ ἔφεραν ἕνα ψευδώνυμο.

Ἀλλὰ ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία πῆρε φωτοτυπίες τῶν χειρογράφων καὶ διένειμε αὐτὲς στὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Τὴν 30-9-1955, ἕνας ὑπάλληλος ἑνὸς βοηθητικοῦ ταχυδρομικοῦ Γραφείου τηλεφώνησε ὅτι παρετήρησε ἕνα φάκελλο ποὺ ἔφερε τὴ γραφὴ τῶν ὑβριστικῶν δελταρίων. Ἀπηυθύνετο πρὸς ἕνα διαγωνισμὸ προγνωστικῶν τῶν σπὸρ καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀποστελέως φιγουράριζε στὸ περιθώριο. Ὁ μυστηριώδης ἐπιστολογράφος ἀπεκάλυπτε ἐκεῖ τὸ πραγματικό του ὄνομα.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ποὺ ἀνέλαβε ὁ Ἀϊζενχάουερ ὡς Πρόεδρος—ἐδῶ καὶ τέσσαρα χρόνια—ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία ἔχει ἐρευνήσει 4804 περιπτώσεις ἀπειλῶν καὶ ὕβρεων, δι' ἐπιστολῶν κατὰ τὸ πλεῖστον.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν τελευταίων 21 μηνῶν 147 ἄτομα, ποὺ ἐθεωρήθησαν

ὡς ἐπικίνδυνα διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Προέδρου συνελήφθησαν καὶ μεταξὺ αὐτῶν 137 ἐφυλακίσθησαν ἢ ἐκλείσθησαν σ' ἕνα ψυχιατρεῖο.

Οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτοὺς τοὺς μανιακοὺς ἔχουν προσβληθῆ ἀπὸ μανία καταδιώξεως τοῦ Προέδρου. Εἶναι ὁ πρόεδρος πού θέλουν νὰ προσβάλουν καὶ ὄχι τὸ ἄτομο. Ὅταν ὁ Ἀϊζενχάουερ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ Προέδρου, ἡ ἐξέτασις τοῦ πρώτου δέματος τῶν ὑπόπτων ἐπιστολῶν ἀπέδειξεν ὅτι οἱ ἀποστολεῖς των κατὰ μίαν ἀναλογίαν 92 ο/ο ἦσαν ἤδη ἔνοχοι παρομοίων ἀπειλῶν καὶ ὕβρεων πρὸς τὸν Τροῦμαν καὶ τὸν Ροῦσβελτ.

Ἕνα παράδειγμα κλασσικὸ μᾶς δίδεται ἀπὸ ἕνα τρελλὸ ἐγκληματία, προσβληθέντα ἀπὸ τὸ παραλήρημα τῆς καταδιώξεως.

Τὸ 1941 ἀπειλεῖ τὸν Ροῦσβελτ μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι. Τὸν κλείνουν σ' ἕνα ψυχιατρεῖο καὶ ἀργότερα τὸν ἀφήνουν ἐλεύθερο. Τὸ 1947 γράφει μιὰ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Τροῦμαν καὶ ἀπειλεῖ νὰ τὸν φονεύσῃ. Τὸν ξανακλείνουν στὸ ψυχιατρεῖο καὶ ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ τὸν ἀφήνουν καὶ πάλι ἐλεύθερο. Τὴν 17 Μαρτίου 1953 γράφει ἀπὸ τὴν Πενσυλβανία μιὰ ἀπειλητικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀϊζενχάουερ, ὅτι θὰ τὸν φονεύσῃ. Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ εἶναι ἀνώνυμος, ἀλλὰ τὰ περίφημα ἀρχεῖα τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας ἀποκαλύπτουν τὸν ἀποστολέα της. Τὸν ἀνακαλύπτουν σ' ἕνα Ξενοδοχεῖο Β' κατηγορίας τῆς Νέας Ὑόρκης, συλλαμβάνεται καὶ ἀφοῦ διεπιστώθη ἡ ἐνοχή του ἐνεκλείσθη καὶ πάλι σ' ἕνα ψυχιατρεῖο πού λειτουργεῖ γιὰ τοὺς τρελλοὺς ἐγληματίες.

Τὸ περασμένο ἔτος ἀνώνυμες ἀπειλητικὲς ἐπιστολὲς ἔδωσαν λαβὴ καὶ ἐπέτρεψαν στὴ Μυστικὴ Ὑπηρεσία νὰ βάλῃ χέρι σὲ τρεῖς τουλάχιστον ὑποψηφίους δολοφόνους, πού ἡ μανία των προέρχεται ἀπὸ μιὰ διανοητικὴ καὶ ψυχικὴ πάθησι. Μεταξὺ αὐτῶν φιγουράριζε ἕνας στρατιώτης, πού ὑπηρετοῦσε σὲ μιὰ φρουρὰ τῶν προαστείων τῆς Οὐάσιγκτων. Οὗτος ἔγραφε στὸν Ἀϊζενχάουερ: «Εἴμεθα ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ σκοτώσουμε».

Ὅταν ἀπεκαλύφθη καὶ συνελήφθη ἔφερε ἐπάνω του ἕνα περίστροφο Οὐέμπλεϋ τῶν 11 χιλιοστ. πού τὸ εἶχε ἀγοράσει προσφάτως.

Ἔγινε δὲ πολὺ ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὴν τρέλλα του, τὴ στιγμὴ πού τοῦ ἀπεκάλυψαν τὶς ἀκαταμάχητες ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς του.

Δύο χιλιάδες (2.000) περίπου ὕποπτα πρόσωπα μανιακὰ ὑποβάλλονται σὲ ἄγρυπνο παρακολούθησι, καὶ αἱ πράξεις καὶ κινήσεις των ἀποτελοῦν ἀντικείμενον περιοδικῶν ἀναφορῶν. Ὅταν π.χ. ὁ Πρόεδρος μεταβαίνει στὴ Νέα Ὀρλεάνη, παρακολουθοῦνται ἀγρύπνως ὅλα τὰ ὕποπτα πρόσωπα τῆς περιοχῆς αὐτῆς.

Τὸ 1946 κατὰ τὸ ταξίδι τοῦ Τροῦμαν στὸ Σικάγο, οἱ πράκτορες τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας συνέλαβον σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνα ὕποπτο ἄτομο μέσα στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Εἶχε εἰσέλθει ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ πού ἔφθανε τὸ Προεδρικὸ τραῖνο καὶ ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ μιὰ φωτογραφία πού εἶχε ἀνασυρθῆ ἀπὸ τὰ Ἀρχεῖο τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας.

Ἕνα Προεδρικὸ ταξίδι προετοιμάζεται ἀπὸ ἀρκετὸ χρόνο ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ ἀσήμαντες μικρολεπτομέρειες.

Ἔτσι κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1955 πράκτορες τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας μετέβησαν ἀεροπορικῶς στὴ Γενεύη πολλὲς ἑβδομάδες πρὸ τῆς συνδιασκέψεως τῶν Μεγάλων. Εἶχον ὡς ἀποστολὴ νὰ μελετήσουν τὶς τοπικὲς συνθῆκες, νὰ μελετήσουν γραφικοὺς χαρακτῆρες ὑπόπτων καὶ νὰ ὀργανώσουν τὸ σχέδιο προστασίας τοῦ Προέδρου. Ἐδιάλεξαν τὴ βίλλα ὅπου θὰ ἐγκαθίστατο ὁ Ἀϊζενχάουερ, ἀπεμάκρυναν ὅλο τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό, ἐκοσκίνισαν τοὺς ταχυδρομικοὺς διανομεῖς καὶ τοὺς τεχνικοὺς τοῦ τηλεφωνικοῦ δικτύου, καὶ προέβλεψαν γιὰ κάθε τι, ἀκόμη καὶ ὑπὸ τοὺς πιὸ εὐνοϊκοὺς ὅρους Ἀσφαλείας. Ὁ Ἀϊζενχάουερ παρεκλήθη νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐπίσης τὶς τοπικὲς ἐγκαταστάσεις τοῦ Προξενείου· πατώματα, ὀροφές, σύρματα,

αὐτόματα συστήματα μεταφορᾶς ἐγγράφων, λαμπτῆρες, διακόπτες, τὰ πάντα ἠρευνήθησαν ἐπισταμένως.

Ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία ἐγνώριζεν ὅλας τὰς εἰσόδους καὶ ἐξόδους ποὺ μποροῦσεν' ἀκολουθήσῃ ὁ Πρόεδρος ἢ οἱ διάφοροι ἀνταποκριταί.

Κάθε Πρόεδρος ἔχει τὶς προσωπικές του συνήθειες, ποὺ γεννοῦν ἰδιαίτερα προβλήματα στὴ Μυστικὴ Ὑπηρεσία, κατὰ τὴν λῆψιν μέτρων προστασίας αὐτοῦ. Ὁ Τροῦμαν π.χ. ἔκαμε ἕνα πρωϊνὸ περίπατο πεζῇ, περὶ τὰ τρία χιλιόμετρα. Ὁ Ἀΐζενχάουερ ἀσχολεῖται μὲ τὸ γκόλφ. Ὅταν ἀρχίζῃ μιὰ παρτίδα, τίποτε δὲν κάνει τὸν θεατὴ νὰ ὑποπτευθῇ τὴν παρουσία σωματοφυλάκων καὶ ἐν τούτοις μυστικοὶ πράκτοτες καλῶς ὡπλισμένοι, ὑπὸ τὴν ἁπλῆ στολὴ τοῦ παίκτου γκόλφ, εὑρίσκονται πλησίον του. Ἕνας ἐξ αὐτῶν κρύπτει ἐπάνω του ἕνα ἀφανῆ πομπὸ βραχέων κυμάτων ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὸ Κεντρικὸν Τμῆμα, ἢ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ περιπολοῦν ἐπ' αὐτοκινήτου, ἐνῷ ταυτοχρόνως θὰ παρακολουθῇ τὶς κινήσεις στὸ ἐσωτερικὸ καὶ στοὺς παρακειμένους δρόμους. Ὅταν ὁ Πρόεδρος πηγαίνει στὸ Θέατρο ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ὑποβάλλονται σὲ ἔρευνα. Οἱ πράκτορες πηγαίνουν στὰ παρασκήνια πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ ἂν κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς σκηνῆς πρόκειται ν' ἀνταλλαγῶσι πυροβολισμοί, ἐρευνοῦν τὰ ὅπλα ἐπισταμένως.

Ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία εἶναι πάντοτε ἄγρυπνος γιὰ ν' ἀνατρέψῃ κάθε δυσάρεστο καπρίτσιο τῆς τύχης. Παρίσταται ὁ Πρόεδρος σ' ἕνα ἀγῶνα μπέϊζ—μπώλ: ἕνας παίκτης εἶναι τοποθετημένος πρὸ τῆς βάσεως αὐτοῦ, γιὰ ν' ἁρπάξῃ κάθε ἐπικίνδυνη μπαλιά. Στὴ Γενεύη τὸ 1955 ὁ Baughmans, Ἀρχηγὸς τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας, παρετήρησε ἕνα πελώριο γερανό, ποὺ εἰργάζετο σ' ἕνα οἰκοδομικὸ ἱκρίωμα παραπλεύρως τοῦ Προξενείου. Οὗτος παρεκάλεσε τὴν Ἑλβετικὴ Ἀστυνομία καὶ διέκοψε τὴ λειτουργίκ του, μέχρι ὅτου περάσῃ ὁ Ἀΐζενχάουερ.

Προφανῶς ἀπὸ μία παρόμοια προφύλαξι διεσώθη ὁ Πρόεδρος Harding τὸ 1922. Ἐρευνῶσα καὶ τὶς πιὸ ἀπίθανες περιπτώσεις καὶ ἐκδοχές, ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία, εἶχε ἀκυρώσει τότε ἕνα ψυχαγωγικὸ ταξιδάκι, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ ὁ ἀνωτέρω Πρόεδρος μὲ μιὰ πολυάριθμη συντροφιὰ στὸ Ὀχάϊο μὲ ἕνα ποταμόπλοιο μὲ τροχούς, ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομα «Τὸ Νησὶ Βασίλισσα». Τροποποίησαν τὸ Πρόγραμμα καὶ ὁ Harding ἀπεβιβάσθη σ' ἕνα ρυμουλκούμενο στρατιωτικό. Λίγο ἀργότερα τὰ δύο πλοῖα ξεκίνησαν ἀπότομα καὶ τὸ «Νησὶ Βασίλισσα» ἀνετράπη. Τὸ ἄνω μέρος τῆς γεφύρας κατέρρευσε καὶ ἔπεσε ἐπάνω στὶς κλειστὲς πολυθρόνες ποὺ ἦσαν γιὰ τὸν Πρόεδρο καὶ τοὺς προσκεκλημένους του.

Γιὰ τὶς μετακινήσεις του, σιδηροδρομικῶς, ὁ Πρόεδρος διαθέτει ἕνα εἰδικὸ βαγόνι, ἐφωδιασμένο μὲ τζάμια ἀπρόσβλητα ἀπὸ σφαῖρες. Ἔχουν προβλεφθῇ δύο ἔξοδοι κινδύνου, ὥστε καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ἅμαξα ἀνετρέπετο νὰ δύναται ν' ἀπαλλαγῇ καὶ νὰ ἐξέλθῃ, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ θέσις της.

Μιὰ ἡμέρα κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιο πόλεμο, ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία ἐσταμάτησε τὴν Προεδρικὴ ἁμαξοστοιχία ὅταν ἐπλησίαζε σὲ μιὰ γέφυρα. Ἕνας ἐργάτης εἶχεν ἀνεύρει μιὰ ξύλινη ταμπακιέρα κοσμημένη μὲ πετράδια καὶ οἱ πράκτορες τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας ἐφοβήθησαν ὅτι εἶχε χαθῆ ἐκεῖ ἀπὸ κάποιον σαμποτέρ. Ἀκινητοποίησαν τὴν πομπὴ ἐπὶ δύο ὥρες, ἐξήτασαν καὶ ἠρεύνησαν τὴ γέφυρα καὶ ὅταν τελικὰ ἀνεκάλυψαν ὅτι ἡ ταμπακέρα προήρχετο ἀπὸ κάποια κλοπὴ ποὺ εἶχε διαπραχθῆ ἐκεῖ πλησίον, ἔδωσαν ἐντολὴ νὰ προχωρήσῃ ἡ ἁμαξοστοιχία.

Μέσα στὸ Λευκὸ Οἶκο οἱ πράκτορες τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας παρακολουθοῦν καὶ τὶς παραμικρότερες ἀκόμη κινήσεις τοῦ Προέδρου.

Δὲν ὑπάρχει πρόσφατο παράδειγμα ποὺ ἕνα ἀπρόσκλητο πρόσωπο νὰ κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὸν κλοιὸ τῶν πρακτόρων καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Κράτους. Ἀναφέρεται ἐν τούτοις ὅτι ἕνα βράδυ ποὺ ὁ Herbert Houver εἶχε μιὰ δεξίωσι, ἕνας ἄγνωστος εἰσέδυσε μέσα στὴν τραπεζαρία, προχώρησε κατ' εὐθεῖαν

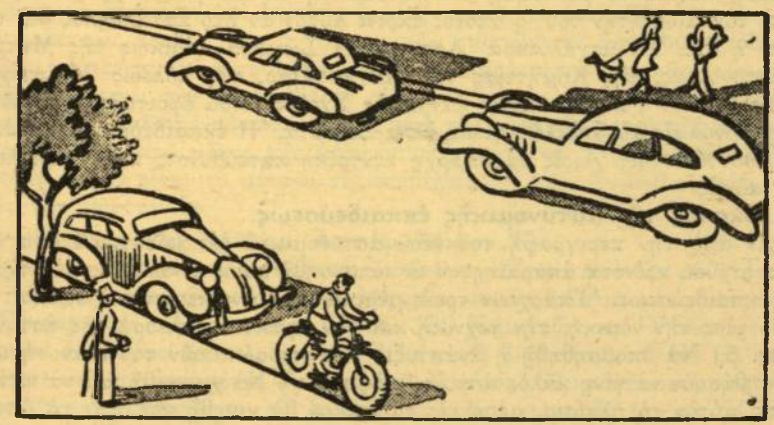
πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι. Δὲν ἦτο παρ' ἁπλῶς ἕνας ἀκίνδυνος καὶ ἄοπλος περίεργος, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ μάθουν ποτὲ πῶς ἐπέτυχε νὰ ξαπατήσῃ τοὺς φρουρούς. Δέκα χρόνια ἀργότερα ἕνα νέο ζεῦγος παρουσιάσθη στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι ἦσαν προσκεκλημένοι στὴ δεξίωσι τοῦ Ἁγίου Σιλβέστρου, εἰσήχθησαν δὲ στὸν προθάλαμο. Ἀλλὰ ἐπωφελούμενοι μιᾶς στιγμῆς ποὺ ὁ φρουρὸς εἶχε ἐστραμμένα τὰ νῶτα του, ἐπήδησαν 4—4 τὰ σκαλιὰ τῆς κλίμακος ποὺ ὁδηγοῦσε στὰ διαμερίσματα τοῦ Προέδρου Ροῦσβελτ, ὅπου οὗτος καὶ οἱ προσκεκλημένοι του παρηκολούθουν μιὰ κινηματογραφικὴ προβολή. Δὲν ἦσαν παρὰ δύο φαρσέρ, ἀλλὰ τοῦτο ἔδωσε ἀφορμὴν νὰ ἐπιφέρουν ἀμέσως διάφορες τροποποιήσεις στὸ σύστημα προστασίας καὶ τὰ λαμβανόμενα μέτρα.

Ἕνα Ἑλβετικὸ δημοσιογραφικὸ σχόλιο βρῆκε ὡς σχολαστικὰ καὶ παρατραβηγμένα τὰ ληφθέντα μέτρα τὸν Ἰούλιο τοῦ 1955 στὴ Γενεύη, κατὰ τὴν συνδιάσκεψι τῶν Μεγάλων, διὰ τὴν προσωπικὴν ἀσφάλειαν τοῦ Προέδρου Ἀϊζενχάουερ.

Εἶναι ἄδικος ὅμως μιὰ τοιαύτη κριτική, ὅταν πρόκειται «περὶ ζωῆς καὶ θανάτου».

Ἀπὸ 55 χρόνια ἡ Μυστικὴ Ὑπηρεσία λαμβάνει μέτρα διὰ τὴν προσωπικὴν Ἀσφάλεια τοῦ Προέδρου τῶν U.S.A., μὲ λίαν ἐπιτυχῆ ἀποτελέσματα. Σ' ἄλλα μέρη μέσα στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, ἐδολοφονήθησαν 9 Βασιλεῖς, Βασίλισσες καὶ Διάδοχοι Θρόνου, 11 Ἀρχηγοὶ Κρατῶν, 16 Πρωθυπουργοὶ καὶ ἕνα πλῆθος ἄλλων προσωπικοτήτων μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Μαχάτμα Γκάντι καὶ ὁ Κόμης Φόλκε Μπερναντότε. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα εἶχον ἀνυπολόγιστες καὶ καταστρεπτικὲς συνέπειες δι' ὁλόκληρα Κράτη ἂν ὄχι δι' ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Δὲν μποροῦν λοιπὸν νὰ κάμουν κριτικὴ τοῦ καφενείου καὶ νὰ θεωροῦν ὡς σχολαστικὰ καὶ παρατραβηγμένα τὰ μέτρα ἀσφαλείας ποὺ θ' ἀποτρέψουν τὴν ἐπέκτασι τοῦ ἄνω πίνακος.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ὁδηγεῖτε πάντοτε τὰ ὀχήματα στὸ **δεξιὸ** μέρος τοῦ δρόμου. **Ποτὲ ἀριστερά.** Οἱ ὁδηγοὶ μάλιστα ὀχημάτων μικρᾶς ταχύτητος, ὅπως εἶναι τὰ φορτηγά, οἱ μοτοσυκλέττες, τὰ κάρρα, τὰ ποδήλατα καὶ τὰ καροτσάκια, πρέπει νὰ βαδίζουν πλησίον στὸ δεξιὸ πεζοδρόμιο.

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Ἡ ἐκπαίδευσις προπολεμικῶς.
2.—Σκοπὸς τῆς ἀστυνομικῆς ἐκπαιδεύσεως.
3.—Ἀστυνομικαὶ Σχολαὶ Ἀστυφυλάκων.
4.—Ἡ ἀπόδοσις τῶν Σχολῶν.
5.—Νομικαὶ βάσεις.

***

1. Ἡ ἐκπαίδευσις προπολεμικῶς.

Ἡ ὁμοιόμορφος ἐκπαίδευσις, ποὺ λαμβάνει σήμερα κάθε νεοεισερχόμενος εἰς τὴν Βρεττανικὴν Ἀστυνομίαν, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς πλέον σημαντικὰς μεταπολεμικὰς μεταρρυθμίσεις. Πρὸ τοῦ πολέμου, ἡ ἐκπαίδευσις τῶν κατατασσομένων διέφερεν ἀπὸ Σῶμα εἰς Σῶμα (Σ. Μ. δεδομένου ὅτι εἰς τὴν Βρεττανίαν ὑπάρχουν πολλὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα). Σὲ μερικὰ μικρὰ Σώματα, ὁ δόκιμος ἀστυφύλαξ ἐλάμβανε μιὰ στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν δυὸ ἢ τριῶν ἑβδομάδων εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα καὶ ἀκολούθως διετίθετο εἰς ὑπηρεσίαν σκοποῦ, μαζὶ μ' ἕναν ἄλλον παλαιότερον συνάδελφό του, γιὰ ἕνα μῆνα. Μετὰ ἀπὸ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα, τοῦ ἀνετίθετο μιὰ ἥσυχη σκοπιά, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦσε, δοκιμαστικῶς ἀστυνομικὰ καθήκοντα. Ἡ δοκιμαστικὴ αὐτὴ περίοδος διαρκοῦσε—ὅπως καὶ τώρα διαρκεῖ—δυὸ χρόνια. Ἔτσι ὁ δόκιμος (Σ. Μ. ἢ μᾶλλον ὁ μαθητευόμενος) ἐστέλλετο ἐκεῖ, ὄχι διὰ νὰ τοῦ δοθῇ καιρὸς νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ ἐκμάθῃ τὰ καθήκοντά του, ἀλλὰ διὰ νὰ κριθῇ ἀπὸ τὸν Διοικητήν του, ὁ ὁποῖος ἔκρινε αὐτὸν ἂν ἦτο κατάλληλος διὰ τὴν Ἀστυνομίαν ἢ ὄχι. Τὰ μεγαλύτερα Ἀστυνομικὰ Σώματα—εἰδικῶς τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, τῆς Κομητείας τῶν Λαγκασάϊαρ, τῆς πόλεως Μπίρμιχαν τῆς Κομητείας Γουὲστ Ραϊντὶν—εἶχαν κανονικὲς Σχολὲς ὅπου ἐφοιτοῦσαν οἱ κατασσόμενοι, ὄχι μόνον εἰς αὐτὰ ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα Σώματα. Ἡ ἐκπαίδευσις, ὅμως ἐκεῖ ἦτο ἐντελῶς ἀσυντόνιστος, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κεντρικὴ κατεύθυνσις ποὺ ν' ἀκολουθῆται ἀπ' ὅλας αὐτάς.

2. Σκοπὸς τῆς ἀστυνομικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Πρὶν ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τοῦ νέου ἀστυνομικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, ποὺ τώρα ἰσχύει, κρίνεται ἀπαραίτητον νὰ κατανοηθῇ ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἀστυνομικῆς ἐκπαιδεύσεως. Ὑπάρχουν τρεῖς μερικώτεροι ἀντικειμενικοὶ σκοποί: α) Νὰ διδαχθῇ ὁ νέος τὴν νομική, τὴν τεχνικὴ καὶ τὴν πρακτικὴ πλευρὰ τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας. β) Νὰ ὑποβοηθηθῇ ἡ ἀνάπτυξις τῶν προσωπικῶν του ἱκανοτήτων, ποὺ θὰ τὸν βοηθήσουν νὰ γίνῃ καλὸς ἀστυνομικὸς καὶ γ) Νὰ χαραχθῇ καὶ νὰ κατανοηθῇ σαφῶς ἀπ' αὐτὸν τὸ πλαίσιο, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον θὰ κινηθῇ καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἀντλήσῃ τὰ βασικὰ στοιχεῖα διὰ τὴν μετέπειτα ἐξέλιξίν του. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς μερικωτέρους αὐτοὺς ἀντικειμενικοὺς σκοπούς, μόνον ὁ δεύτερος θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ σύγχυσι. Ἀλλὰ διὰ καλλιτέραν κατανόησιν ἂς ἀναφέρουμε τὸ θεμελιῶδες ἐρώτημα ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὴν διατύπωσί του. Καὶ αὐτὸ εἶναι: Ποῖαι πρέπει νὰ εἶναι αἱ προ-

σωπικαὶ ἱκανότητες ἑνὸς καλοῦ ἀστυνομικοῦ; Ἀναμφιβόλως, ὁ ἰδανικὸς ἀστυνομικὸς θὰ πρέπει νὰ συγκεντρώνῃ τὰς ψυχικὰς ἱκανότητας καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἔχει ἕνας ἥρωας τῶν ρωμαντικῶν μυθιστορημάτων. Θὰ πρέπει νὰ διαθέτῃ ἑτοιμότητα πνεύματος, ἰδιοφυΐα, παρατηρητικότητα καὶ ἐξαιρετικὴν διακριτικότητα, (τάκτ). Νὰ τὸν διακρίνῃ εὐρύτης γνώσεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Νὰ ἔχῃ κρίσιν ἀντικειμενικὴν (ψυχράν), μακρυὰ ἀπὸ κάθε προκατάληψι καὶ νὰ εἶναι σὲ κάθε στιγμὴν ἕτοιμος διὰ νὰ δράσῃ μὲ πρωτοβουλίαν, θάρρος, δύναμιν καὶ σταθερότητα. Πλὴν ὅμως, τὰ ἰδανικὰ αὐτὰ προσόντα ἐλάχιστοι τὰ κατέχουν. Εἰς τὴν πραγματικότητα ἀρκοῦν ἕνα ἢ δύο.

Σὲ κάθε περίπτωσι ποὺ ὁ ἀστυνομικὸς καλεῖται νὰ παρέμβῃ, θὰ συναντήσῃ ἀνθρώπους, ἂν ὄχι ἀλλοιῶς, ταραγμένους ἢ νευριασμένους. Ὁ ἐπιβάτης τοῦ λεωφορείου ποὺ πήγαινε ἀμέριμνος ἢ σκεπτικὸς εἰς τὸ σπίτι του, ἀλλάζει ὄψι καὶ γίνεται «ἔξω φρενῶν» ὅταν ἀντιληφθῇ ὅτι κάποιος «πορτοφολᾶς» τοῦ ἀφῄρεσε τὸ πορτοφόλι. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μ' αὐτὸν ποὺ, βαδίζοντας κάπου, ἀνακαλύπτει ἕνα πτῶμα καὶ τρέχει ἔξαλλος νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πρῶτον ἀστυφύλακα ποὺ συναντᾷ ἢ νὰ τηλεφωνήσῃ εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα. Καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, αὐτοὶ ποὺ θὰ ἐνημερώσουν τὸν ἀστυνομικὸ διὰ νὰ ἐπιληφθῇ, δὲν εἶναι νηφάλιοι καὶ πρέπει ν' ἀντιμετωπισθοῦν ἀπὸ ὄργανο μὲ «γερὰ» νεῦρα. Τὸ πρῶτο μέλημα τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶναι νὰ καθησυχάσῃ τοὺς ταραγμένους ποὺ καταφεύγουν σ' αὐτὸν καὶ αὐτοὺς ποὺ συναντᾷ εἰς τὸν τόπο ποὺ ἔλαβε χώραν ἕνα συμβὰν ἀστυνομικῆς σημασίας. Ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν βασικὴν ἀπαίτησι τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας, ἂν τὰ δικά του νεῦρα δὲν εἶναι «γερὰ» καὶ ἂν δὲν διαθέτει ψυχραιμία καὶ αὐτοκυριαρχία. Τότε αἱ παρατηρήσεις του θὰ εἶναι ἀνακριβεῖς καὶ τὸ μυαλό του ὄχι τόσο καθαρὸ ὅσο παρόμοιαι περιστάσεις ἀπαιτοῦν. Συμπέρασμα ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶναι, ὅτι τὰ δύο σημαντικὰ προσόντα, ποὺ ἕνας ἀστυφύλαξ πρέπει νὰ ἔχῃ, εἶναι, τὸ τάκτ—ἡ ἱκανότης νὰ ἀντιμετωπίζῃ κάθε τύπον καὶ τάξεως πολίτῃ μὲ τὸν πιὸ καλλίτερο τρόπο διὰ νὰ τὸν ἐφησυχάσῃ καὶ ὄχι νὰ τὸν ἐξοργίσῃ,—καὶ ψυχραιμία, τῆς ὁποίας τὰ «γερὰ» νεῦρα εἶναι ἡ προϋπόθεσις. Σχεδὸν κάθε ἄλλο προσόν, ποὺ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἀπαραίτητο δι' ἕνα ἀστυφύλακα τοῦ «ἐν στολῇ» κλάδου, ἀπορρέει ἀπὸ αὐτὰ τὰ δύο. Ἑπομένως ἡ ἐπαρκὴς γνῶσις τῆς πρακτικῆς πλευρᾶς τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας, τὸ τάκτ καὶ τὰ «γερὰ» νεῦρα (αὐτοκυριαρχία) ἀποτελοῦν τὴν βάσι ἀπὸ τὴν ὁποίαν κάθε ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ ξεκινήσῃ καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ βασισθῇ.

Τὸ τρίπτυχο, λοιπόν, τῶν ἀντικειμενικῶν σκοπῶν τῆς ἀστυνομικῆς ἐκπαιδεύσεως πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ τὴ διδασκαλία τῶν ἀπαραιτήτων νομικῶν, τεχνικῶν καὶ πρακτικῶν θεμάτων, τὴν ὑποβοήθησιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν βασικῶν προσόντων, δηλαδὴ τοῦ τάκτ καὶ τῆς αὐτοκυριαρχίας καὶ τὴν «ἐμφύτευσιν» τῆς ἀστυνομικῆς παραδόσεως εἰς τὸ νέον μέλος τῆς ἀστυνομικῆς ὁλότητος. Ὁ βαθμὸς ἐκπληρώσεως τῶν σκοπῶν αὐτῶν εἶναι τὸ μέτρον τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἀστυνομικοῦ συστήματος ποὺ ἰσχύει εἰς τὴν Βρεττανίαν.

3. Ἀστυνομικαὶ Σχολαὶ Ἀστυφυλάκων.

Σήμερα ἡ ἀστυνομικὴ ἐκπαίδευσις ποὺ ἐφαρμόζεται ἀπὸ ὅλα τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα τῆς χώρας αὐτῆς, ἐκτὸς τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, κατευθύνεται ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν. Αἱ 130 Κομητεῖαι καὶ Ὑποκομητεῖαι τῆς Ἀγγλίας καὶ Οὐαλλίας ἀποτελοῦν ὁκτὼ διοικητικὰ διαμερίσματα, ποὺ τὸ κάθε ἕνα περιλαμβάνει περὶ τὰ δεκαπέντε Ἀστυνομικὰ Σώματα. Οἱ κατατασσόμενοι εἰς αὐτὰ λαμβάνουν βασικὴν ἐκπαίδευσιν εἰς Σχολάς, ποὺ εἶναι κοιναὶ δι' ὅλα τὰ Σώματα τοῦ Διαμερίσματος. Ὑπάρχουν ἐννέα τέτοιαι Σχολαί, ὁκτὼ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ Οὐαλλίαν καὶ μία εἰς τὴν Σκωτίαν—ὡς καὶ δύο διὰ τὴν Μητροπολιτικὴν Ἀστυνομίαν, μία εἰς τὸ Πὴλ Χάουζ (Peel House) καὶ μία εἰς τὸ Χέντον (Hendon).

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν κατευθύνει τὰς Σχολὰς αὐτὰς διὰ πολυαρίθμων

'Επιτροπῶν. 'Η γενικὴ ἐποπτεία τῶν δαπανῶν καὶ ἄλλων οἰκονομικῶν θεμάτων διὰ τὴν ἀστυνομικὴν ἐκπαίδευσιν ἔχει ἀνατεθῆ εἰς τὴν «Εἰδικὴν 'Υπηρεσιακὴν 'Επιτροπὴν» (Special Services Committee), ἡ ὁποία εἶναι ἐπίσης ἁρμοδία, ὅπως καὶ ὁ τίτλος της δηλώνει καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα θέματα ὁλοκλήρου τῆς χώρας ποὺ ὑπάγονται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ 'Υπουργείου αὐτοῦ, ὅπως τὰ ἐγκληματολογικὰ ἐργαστήρια καὶ ἀσύρματοι ἐπικοινωνίας. 'Η 'Επιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑπαλλήλους τοῦ 'Υπουργείου καὶ ἀντιπροσώπους τῶν Τοπικῶν 'Αρχῶν. 'Ο καθορισμὸς τῆς διδακτέας ὕλης, τοῦ τρόπου διδασκαλίας, τῆς διαρκείας τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἄλλων εἰδικῶν θεμάτων εἶναι ἁρμοδιότης ἄλλης 'Επιτροπῆς, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀντιπροσώπους ἐκ τῶν 'Αρχηγῶν τῶν 'Αστυνομικῶν Σωμάτων καὶ τοῦ 'Υπουργείου.

'Η Σχολὴ κάθε Διαμερίσματος τελεῖ ἐπὶ πλέον ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τῆς 'Επιτροπῆς τῶν Τοπικῶν 'Αστυνομικῶν 'Αρχῶν, (Local Police Authorities Committee) (Σ. Μ. Τὰ διὰ τὴν 'Αστυνομίαν ὑπεύθυνα συλλογικὰ ὄργανα Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως), αἱ ὁποῖαι εἶναι ἁρμόδιαι διὰ τὸν ἔλεγχον τῶν οἰκονομικῶν καὶ μιᾶς ἄλλης 'Επιτροπῆς ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς 'Αρχηγοὺς ὅλων τῶν Σωμάτων τοῦ Διαμερίσματος καὶ ποὺ καθορίζει τὰ εἰδικὰ θέματα τῆς ἐκπαιδεύσεως. 'Ο πρόεδρος τῆς δευτέρας 'Επιτροπῆς (τῶν 'Αρχηγῶν τῶν Σωμάτων Chief Constables Committee) παρακολουθεῖ τὰς συνεδριάσεις τῆς πρώτης, ὁ δὲ πρόεδρος ὅλων τῶν 'Επιτροπῶν αὐτῶν τῆς χώρας, συνεργάζεται κατὰ χρονικὰ διαστήματα μετὰ τῶν ἁρμοδίων τοῦ 'Υπουργείου διὰ τὴν μελέτην καὶ ρύθμισιν διαφόρων γενικῶν προβλημάτων τῆς ἐκπαιδεύσεως. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐπιτυγχάνεται ὁμοιομορφία ἐκπαιδευτικῶν μεθόδων καὶ μέτρων δι' ὁλόκληρον τὴν χώραν.

Κάθε μιὰ Σχολὴ διοικεῖται ἀπὸ 'Αξιωματικὸν ποὺ φέρει βαθμὸν 'Αστυνόμου Α' (Chief Superintendent) καὶ ποὺ εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν διοίκησιν καὶ τὴν σύνταξιν βοηθημάτων (διαλέξεων) ἐκπαιδεύσεως, μὲ βάσιν τὰς γενικὰς κατευθύνσεις ποὺ καθορίζει ἡ 'Επιτροπὴ τῶν 'Αρχηγῶν τῶν Σωμάτων. 'Ο Διοικητὴς παρακολουθεῖ τὰς συνεδριάσεις καὶ τῶν δύο 'Επιτροπῶν τοῦ Διαμερίσματος, ποὺ ἀνήκει ἡ Σχολὴ του καὶ κατὰ καιροὺς συνεργάζεται μὲ τοὺς Διοικητὰς τῶν ἄλλων Σχολῶν, τοὺς ἁρμοδίους τοῦ 'Υπουργείου καὶ τὸν 'Αστυνομικὸν 'Επιθεωρητὴν διὰ τὴν ἐπίλυσιν ἀπὸ κοινοῦ, διοικητικῶν καὶ τεχνικῶν θεμάτων.

Οἱ καθηγηταὶ (Instructors) (Σ. Μ. ἢ ὅπως καλοῦνται εἰς τὰς 'Ενόπλους Δυνάμεις 'Εκπαιδευταὶ) τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν ἐκλέγονται μεταξὺ τῶν πεπειραμένων ἀξιωματικῶν τῶν Σωμάτων τοῦ Διαμερίσματος. 'Η ἐργασία τοῦ καθηγητοῦ εἶναι ἐθελοντικὴ καὶ ἀνατίθεται εἰς κατάλληλα πρόσωπα ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀστυφύλακος μέχρι 'Υπαστυνόμου, οἱ ὁποῖοι παραμένουν συνήθως εἰς αὐτὴν δύο χρόνια. Βασικὸ προσὸν διὰ τὴν ἐκλογήν των εἶναι ἡ ἱκανότης νὰ διδάσκουν. 'Η ἱκανότης αὐτὴ ὑποβοηθεῖται μὲ μιὰ εἰδικὴ ἐντατικὴ ἐκπαίδευσιν ἓξ ἑβδομάδων (potential instructor course) σὲ μιὰ ἀπὸ τὰς ἕνδεκα Σχολάς, κατὰ τὴν ὁποίαν διαπιστοῦται ἡ καταλληλότης των διὰ ν' ἀναλάβουν μετὰ ἀπ' αὐτήν, τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν δοκίμων ἀστυφυλάκων. 'Η ἐπιτυχία μιᾶς Σχολῆς ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς ποιότητος τῶν καθηγητῶν ποὺ χρησιμοποιεῖ. Συνεπῶς εἶναι σπουδαῖον μέλημα τοῦ 'Αρχηγοῦ κάθε Σώματος νὰ ἐπιλέγῃ ἱκανοὺς ἀξιωματικοὺς διὰ ν' ἀναλάβουν τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τοῦ καθηγητοῦ εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Σχολὴν τοῦ Διαμερίσματος. "Οσο διὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς—καθηγητάς, αὐτοὶ εὐχαρίστως δέχονται τὴν ἐργασίαν αὐτή, διότι τοὺς ἀπομακρύνει γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τὴν ἐπίπονον πραγματικὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν.

Αἱ Σχολαὶ διαφέρουν μεταξύ των. Εἰς μερικὰ Διαμερίσματα, ὡς Σχολαὶ χρησιμοποιοῦνται στρατιωτικὰ «τόλ» ποὺ κατεσκευάσθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, τὰ ὁποῖα ἐπισκευάσθησαν καὶ ἐβελτιώθησαν. 'Αλλοῦ, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν τέτοιου εἴδους ἐγκαταστάσεις ἠγοράσθησαν παλαιὰ οἰκήματα (Σ. Μ. πύργοι κλπ.),

τὰ ὁποῖα προσηρμόσθησαν εἰς τὰς εἰδικὰς ἀνάγκας ποὺ μιὰ Σχολὴ ἔχει. Ἡ τελευταία κατηγορία αὐτὴ ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι δίδει μιὰ ἀτμόσφαιρα παραδόσεως—παράγων μεγάλης σπουδαιότητος διὰ τὴν Ἀστυνομία ποὺ ἀσκεῖ μιὰ εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι εἰς τὸν δόκιμον. Τὸ βαρὺ περιβάλλον ἑνὸς τέτοιου οἰκήματος ἀσκεῖ ἐπιβολὴ καὶ ὑποβοηθεῖ εἰς τὸ νὰ χαραχθῇ βαθειὰ στὴν ψυχὴ τοῦ ἐκπαιδευομένου ἡ αὐτοκυριαρχία καὶ ἡ σταθερότης τῆς σκέψεως, ποὺ ὁ νέος ἀστυνομικὸς θὰ καλλιεργήσῃ εἰς τὴν μετέπειτα σταδιοδρομία του. Μερικὰ παλαιὰ οἰκήματα παρουσιάζουν ἐλλείψεις—διαθέτουν περιωρισμένον ἀριθμὸν λουτρῶν ἢ μικρὰ μαγειρεῖα— καὶ ἡ δαπάνη ποὺ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν συμπλήρωσί των καλύπτει τὰ ἔξοδα κατασκευῆς καινούργιας Σχολῆς. Ὁπωσδήποτε ὅμως, ἡ Σχολὴ τοῦ Ἄϊσχαμ Χὼλλ (Eyusham Hall) κοντὰ στὴν Ὀξφόρδη, βλέποντάς την ἀπ' ἔξω, δίδει καθαρὰ τὰ πλεονεκτήματα τῶν παλαιῶν κτιρίων σὲ σύγκρισι μὲ τὰ συνήθη στρατιωτικὰ τόλ.

Ὁ κατατασσόμενος εἰς τὰ διάφορα Σώματα ἀποστέλλεται εἰς τὴν Σχολὴν ὡς δόκιμος ἀστυφύλαξ. Ἡ διδακτέα ὕλη ποὺ πρέπει νὰ ἐκμάθῃ καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἐκπαιδεύσεώς του ἐκεῖ πρὶν ἀναλάβῃ ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν, ἦτο δύσκολο πρόβλημα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐπιλυθῇ. Ὁ κύκλος τῶν μαθημάτων ποὺ πρέπει νὰ ἀφομοιώσῃ εἶναι εὐρύτατος, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερο μέρος τῆς ἐκπαιδεύσεώς του—π.χ. ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ κοινοῦ—μόνον διὰ πραγματικῆς ὑπηρεσίας καὶ διὰ τῆς πείρας δύναται νὰ κατανοηθῇ. Σύμφωνα πρὸς τὸ ἰσχῦον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, ἡ διετία τοῦ μαθητευομένου ἀστυφύλακος διαιρεῖται ὡς ἀκολούθως: Τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν τριῶν πρώτων μηνῶν ἀναλίσκεται εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν δι' «ἐργασίαν θρανίου» καὶ πρακτικὰς ἀσκήσεις (demonstrations—ἐπιδείξεις). Ἀκολούθως ἐπιστρέφει εἰς τὸ ἀστυνομικὸ Σῶμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει, καὶ ἐκτελεῖ κανονικὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν κάτω ἀπὸ τὴν συνεχῆ παρακολούθησι τῶν προϊσταμένων του. Μετὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο ὑπηρεσίας, ἐὰν ὑπάρχῃ εὐχέρεια εἰς τὴν Σχολὴν καὶ ἐὰν αἱ ὑπηρεσιακαὶ ἀνάγκαι ἐπιτρέπουν, ἐπιστρέφει ἐκεῖ διὰ νὰ παρακολουθήσῃ μιὰ ἐκπαιδευτικὴ περίοδο «φρεσκαρίσματος» (Refresher Course) διαρκείας δύο ἑβδομάδων. Μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς, ἐπιστρέφει εἰς τὴν Ὑπηρεσία του διὰ νὰ ἀποσταλῇ ξανὰ εἰς τὴν Σχολὴν εἰς τὸ τέλος τῆς δοκιμαστικῆς διετίας διὰ τὴν τελικὴ παρομοίαν ἐκπαίδευσιν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δευτέρου δοκιμαστικοῦ χρόνου, χρησιμοποιεῖται ὡς κανονικὸς (ὀνομασθεὶς) ἀστυφύλαξ. Μερικὰ ὅμως Σώματα χρησιμοποιοῦν τὸν χρόνον αὐτὸν—καὶ αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ γενικευθῇ—διὰ νὰ δοκιμάσουν τὸν μαθητευόμενον εἰς διαφόρους κλάδους τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔργου, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ καθορίσουν τὰς τυχὸν εἰδικὰς κλίσεις καὶ ἱκανότητάς του, καθὼς ἐπίσης καὶ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ πλουτίσῃ τὴν πεῖραν του ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερον.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰσερχομένων σὲ κάθε Σχολὴ ποικίλλει ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῶν Σωμάτων τοῦ Διαμερίσματος καὶ τῆς χωρητικότητος (Σ. Μ. στεγαστικὴ κλπ. δυναμικότης) εἰς ἄτομα τῆς Σχολῆς. Αἱ γυναῖκες—ἀστυνομικοὶ ἐκπαιδεύονται εἰς τὰς αὐτὰς Σχολὰς καὶ ἀπὸ κοινοῦ μὲ τοὺς ἄνδρας—ἀστυνομικούς, πλὴν ὅμως, εἰς μικρότερον ἀριθμόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προσωπικοῦ, αὐτὸ ὑπολογίζεται σὲ πενῆντα ἐκπαιδευομένους τρεῖς ἐκπαιδευταί.

4. Ἡ ἀπόδοσις τῶν Σχολῶν.

Μετὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς ὀργανώσεως τῶν ἀστυνομικῶν Σχολῶν, ἀνακύπτει τὸ θέμα τῆς ἀποδόσεως αὐτῶν. Ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία των, ἐξαρτᾶται κατὰ κύριον λόγον ἀπὸ τὴν ποιότητα καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς συντελουμένης ἐκπαιδεύσεως εἰς αὐτάς. Ὁ κίνδυνος νὰ παραφορτωθοῦν οἱ ἐκπαιδευόμενοι μὲ θεωρητικὰς γνώσεις εἶναι μεγάλος. Καὶ τοῦτο διότι ὁ βασικὸς παράγων ὡς καὶ ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεσι διὰ τὴν καλὴ διεξαγωγὴ τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας—πρᾶγμα ποὺ συνήθως ἐκφεύγει τῆς προσοχῆς τοῦ μέσου πολίτου—εἶναι ἡ πλήρης καὶ τελεία γνῶσις τῶν νόμων. Δὲν εἶναι ἀρκετὸ δι' ἕνα ἀστυνομικὸν νὰ κατορθώσῃ νὰ συλλάβῃ ἕνα διαρ-

ρήκτη, ποὺ διαρρηγνύει μιὰ ἀποθήκη, μόνον καὶ μόνον διότι αὐτὴ αὕτη ἡ πρᾶξις τῆς διαρρήξεως ἀποτελεῖ ὀφθαλμοφανῆ ἐγκληματικὴ πρᾶξι καὶ νὰ θεωρήσῃ ὅτι μ' αὐτὸ τελειώνει ἡ ἀποστολή του. Πρέπει νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ διατυπώσῃ καὶ νὰ στηρίξῃ ὡρισμένη κατηγορία ἐναντίον τοῦ συλληφθέντος, μὲ βάσι τὸν εἰδικὸ Νόμο τοῦ Κοινοβουλίου ποὺ χαρακτηρίζει τὴν πρᾶξιν ὡς ἔγκλημα, μνημονεύοντας καὶ τὸν Νόμον εἰς τὴν κατηγορίαν. Πρέπει νὰ εἶναι σὲ θέσι, π.χ. νὰ διακρίνῃ τὴ λεπτὴ διαφορὰ τῶν διαφόρων ἀδικημάτων τῆς αὐτῆς ὁμάδος (Σ. Μ. π.χ. τῶν κατὰ τῆς περιουσίας κλπ.) καὶ νὰ διαχωρίζῃ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ πολίτου, διὰ τὴν ὁποίαν οἱ νόμοι ἐνδιαφέρονται ἀπὸ ἐκείνην διὰ τὴν ὁποίαν οἱ νόμοι ἀδιαφοροῦν. Πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν κατανοήσῃ καὶ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐφαρμόζῃ ἀκριβῶς τοὺς νόμους ποὺ τοῦ καθορίζουν τὴ συλλογὴ στοιχείων δι' ἕνα συμβὰν ἀστυνομικῆς σημασίας, τοὺς νόμους ποὺ τοῦ καθορίζουν τὴν ἐξουσίαν του νὰ συλλαμβάνῃ πολίτας καὶ αὐτοὺς ποὺ καθορίζουν τὸν τρόπον ἐρεύνης διὰ τὰς περιπτώσεις ἐγκλημάτων, ὅπως οἱ Δικαστικοὶ Κανόνες (Judges Rules) ἀπαιτοῦν. Πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ σωματικὴ ἔρευνα σ' ἕνα πολίτη εἰς δημόσιον χῶρον, ἐκτὸς ἂν ὁ πολίτης δὲν φέρῃ ἀντίρρησι ἢ εἶναι κρατούμενος. (Ὑπάρχουν πολλαὶ ἐξαιρέσεις εἰς τὸν κανόνα αὐτόν, εἰδικώτερα εἰς τὴν περιοχὴ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας). Ἐὰν ἕνας πολίτης καταγγείλῃ ἕνα ἄλλον, ὁ ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ διαθέτῃ τὴν ἑτοιμότητα καὶ εὐθυκρισία νὰ ἀποφανθῇ στὴ στιγμὴ περὶ τοῦ ἐάν, prima facie (Σ. Μ. ἐκ πρώτης ὄψεως), ὑπάρχῃ ἀδίκημα ἢ ὄχι καὶ νὰ καθορίσῃ ἂν πρέπει νὰ δεχθῇ καταγγελία, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ γνώμη τοῦ καταγγέλλοντος, καὶ πότε ὄχι. Ὁ ἀριθμὸς τῶν νόμων ποὺ ἡ Ὑπηρεσία ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα νὰ γνωρίζῃ εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς νόμους ποὺ ἕνας δικηγόρος χρησιμοποιεῖ εἰς τὴν καθημερινὴ ἐξάσκησι τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Μὲ βάσι αὐτὰ ποὺ προηγουμένως ἀνεφέρθησαν, οἱ ἐκπαιδευταὶ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν κατανοοῦν πλήρως τὴν ἀνάγκη τῆς διδασκαλίας τῆς πληθώρας τῶν νόμων ποὺ οἱ ἀστυφύλακες πρέπει νὰ μάθουν, διὰ τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των. Γνωρίζοντας, ὅμως, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ καταστήσουν τοὺς μαθητὰς των «περιπατητικὰ νομικὰ λεξικά», περιορίζουν τὸν τομέα αὐτὸν τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὥστε νὰ δώσουν εἰς αὐτοὺς καὶ ἄλλας γνώσεις ποὺ εἶναι ἐξ ἴσου ἀπαραίτητοι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τοῦ ἀστυφύλακος.

5. Νομικαὶ βάσεις.

Ὁ δόκιμος τῶν Σχολῶν διδάσκεται μὲ βάσι τ' ἀνωτέρω, τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου (Criminal Law) ποὺ συνηθέστερον χρησιμοποιοῦνται. Θέματα δυσνόητα ἢ ἀσυνήθη παραλείπονται. Τοῦ ἀναπτύσσονται καὶ καταβάλλεται μέριμνα νὰ μάθῃ σχεδὸν «ἀπ' ἔξω» τὰς διατάξεις ποὺ ρυθμίζουν τὰς περιπτώσεις καὶ τὸν τρόπο συλλήψεως, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς Δικαστικοὺς Κανόνας. Καὶ αὐτὰ διότι ἂν ὑπερβῇ τὰ δικαιώματα ποὺ αἱ πρῶται καθορίζουν ἢ ἂν παραβῇ τοὺς δευτέρους, διαπράττει σοβαρώτατο παράπτωμα ποὺ πολλάκις τὸ πληρώνει μὲ βαρὺ πρόστιμο. Τὰ ὑπόλοιπα θέματα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου τοῦ ἀναπτύσσονται μὲ γενικὰς μόνον γραμμάς, καταβάλλεται ὅμως προσοχὴ νὰ μάθῃ ὁ μαθητὴς τὸν τρόπο νὰ τὰ ἀνευρίσκῃ, ὅταν τοῦ χρειάζωνται.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς δοκίμους ἀντιλαμβάνονται ἀμέσως καὶ ἀκριβῶς τὴν σοβαρὰν σημασίαν ποὺ ἡ γνῶσις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἔχει διὰ τὴν ἀστυνομικὴ ὑπηρεσίαν, πρᾶγμα ποὺ διευκολύνει τὴν ἀνάλυσι καὶ κατανόησι τῶν λεπτομερειῶν του. Τὰ ποινικὰ θέματα εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ἀνιαρὰ καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν πολλοὶ καθηγηταὶ περιορίζουν τὴν διδασκαλία των εἰς τὴν ἀνάπτυξι τῶν γενικῶν γραμμῶν ὁλοκλήρου τοῦ νόμου ἢ ἑνὸς κεφαλαίου αὐτοῦ καὶ ἀφήνουν τὸν ἐκπαιδευόμενο νὰ προχωρήσῃ μόνος του εἰς τὴν ἀνιαρὰ ἐργασία τῆς ἀποστηθίσεως τῶν λεπτομερειῶν ἀπὸ τὸ εἰδικὸ βιβλίο. Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπαλλαγῇ ὁ μαθητὴς ἀπὸ

ΠΟΡΤΟΦΟΛΑΔΕΣ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β΄ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**

Λεπτοὶ καλοντυμένοι καὶ σβέλτοι, ὅπως συνήθως εἶναι, μὲ χέρια πιανίστα καὶ εὐγένεια Κολλεγίου, ἀποτελοῦν τὴν... ἀριστοκρατία! τοῦ ὑποκόσμου.

Θὰ τοὺς βρῆτε μέσα στὰ Τράμ, τὰ Λεωφορεῖα, στὶς Στάσεις, παντοῦ ὅπου ὑπάρχει συνωστισμός, νὰ ψάχνουν γιὰ τὸ θῦμα τους. Καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ τὸ βροῦν. Μὲ μάτια πανοῦργα, παρακολουθοῦν ἐκεῖνες τὶς κινήσεις, ποὺ ὅλοι μας ἀσυναισθήτως καμμιὰ φορὰ κάνομε γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε ἂν τὰ χρήματά μας, τὸ πορτοφόλι μας, εἶναι στὴ θέσι τους, κι' ἔτσι ἄθελά μας τοὺς δείχνομε ποῦ ἀκριβῶς βρίσκονται, σὲ ποιὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ ἢ τοῦ παντελονιοῦ. Κι' αὐτοὶ ἀμέσως καταστρώνουν τὸ σχέδιο ἐνεργείας ποὺ πρόκειται νὰ ἐφαρμόσουν γιὰ νὰ τὰ... ξαφρίσουν! Ἔτυχε νὰ παρακολουθήσω μία τέτοια ὑπόθεσι «ἀποπείρας κλοπῆς πορτοφολίου» τὴν περασμένη Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα στὸ Γραφεῖο τοῦ φίλου μου Ἀστυνόμου «Χ».

Ἕνας ἀστυφύλαξ εἶχε προσαγάγει τρεῖς ὑπόπτους, τοὺς ὁποίους συνέλαβε στὸν Ἱππόδρομο, ὅπως ἀνέφερε. Τὸ θῦμα ἦταν ἕνας Ἑλληνοαμερικάνος, ὁ ὁποῖος τὴν ὥρα ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ τὰ κιάλια τὴν κοῦρσα αἰσθάνθηκε (πῶς τόπαθε!) ἕνα χέρι στὴν ὀπισθία τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του νὰ τὸν γαργαλάῃ. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση ἐπεχείρησε νὰ τὸ πιάσῃ, ἦταν ὅμως πολὺ ἀργὰ γιατὶ τὸ πορτοφόλι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε κάμει... φτερά. Ἔβαλε τότε τὶς φωνές, μαζεύτηκε κόσμος, ἔτρεξε κι' ὁ ἀστυφύλαξ καί... τὸ πορτοφόλι βρέθηκε πεταμένο ἐκεῖ πλησίον! Τὸ εἶχε πετάξει ὁ δράστης ὁ ὁποῖος ὡς φαίνεται τὰ βρῆκε... σκοῦρα! Ὁ ἀστυφύλαξ συνέλαβε τρεῖς ὑπόπτους τοὺς ὁποίους καὶ προσήγαγε στὸ Τμῆμα. Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς θὰ μποροῦσε ἄριστα νὰ ἦταν ὁ δράστης, ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς... ἐκόπτοντο ὅτι ἦσαν ἀθῷοι.

Ἐπρόκειτο, ὅπως μοῦ ἐξήγησε ὁ φίλος μου, γιὰ μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς καλῶς ὠργανωμένες «ἀπόπειρες» χωρὶς συνεργάτη, καὶ αὐτό, κατὰ τὸ φίλο μου, ἔκανε πιὸ δύσκολη τὴν ἐξιχνίασι γιατὶ αὐτοὶ ποὺ δροῦν μόνοι τους χωρὶς συνεργάτας, εἶναι συνήθως «δεξιοτέχναι» μεγάλης ὁλκῆς. Πάντως ὅπως ἐφαίνοντο τὰ πράγματα, ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἦταν ὁπωσδήποτε ὁ δράστης. Ἀλλὰ ποιὸς ἀπ' ὅλους;...

τὴν ἀνάγκη νὰ μάθῃ «ἀπ' ἔξω» τοὺς νόμους—ἕνας ἀστυφύλαξ εἰς τὴν σκοπιά του δὲν μπορεῖ ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐπέμβασί του μέχρις ὅτου τοῦ δοθῇ καιρὸς νὰ κοιτάξῃ τὴν περίπτωσι στὸ βιβλίο του—ἀλλὰ ἡ ἐργασία τῆς ἀποστηθίσεως δύναται ν' ἁπλοποιηθῇ καὶ νὰ γίνῃ εὐχάριστη. Οἱ καθηγηταὶ ἐπεξηγοῦν κάθε κεφάλαιο τοῦ νόμου μὲ ἕνα πρακτικὸ παράδειγμα καὶ κατόπιν ὑπαγορεύουν ἕνα «συμπέρασμα» διὰ τὸν ἐξεταζόμενο νόμον, τὸ ὁποῖον ὁ μαθητὴς γράφει εἰς τὸ καθαρὸ σημειωματάριό του. Ἡ ἱστορία τοῦ παραδείγματος ἐξασφαλίζει τὸ ἀπαραίτητο καὶ δημιουργὸν ἐνδιαφέρον, ἡ δὲ ὑπαγόρευσις τοῦ συμπεράσματος ὑποβοηθεῖ εἰς τὴν ἀποτύπωσι τοῦ νόμου εἰς τὸ μυαλὸ τοῦ δοκίμου.

(Συνεχίζεται)

Κάλεσε τὸν πρῶτο· ἦταν ἕνας ἡλικιωμένος κύριος μὲ καλὸ ντύσιμο καὶ περιποιημένα χέρια. Καθὼς μπῆκε στὸ Γραφεῖο, ἄφησε τὸ λεπτὸ καλοκαιρινὸ παλτὸ ποὺ κρατοῦσε πάνω στὴν καρέκλα κι' ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὴν προσαγωγή του στὸ Τμῆμα. Τέλος μὲ πομπῶδες ὕφος ἀράδιασε μιὰ πρὸς μία ὅλες τὶς ὑψηλὲς γνωριμίες καὶ σχέσεις ποὺ εἶχε. 'Ο φίλος μου μὲ κύτταξε ἀπογοητευμένος, σὰν νὰ μοῦλεγε ὅτι δὲν ἔβγαινε τίποτε ἀπ' αὐτόν. Ξαφνικά, μὲ τὰ δύο δάκτυλα τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ (δείκτην καὶ μεσαῖον) ἔκαμε τὸ σχῆμα τῆς «ψαλίδας» τὸ ὁποῖον ἔδειξε στὸν ἐξεταζόμενο καὶ ρώτησε: «Τί σοῦ θυμίζει αὐτό»; Κεῖνος κύτταξε τὸ σχῆμα σκέφτηκε λίγο καὶ ἀπάντησε:

«Στόμα Κροκοδείλου».

Τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ περάσῃ ἔξω.

'Ο δεύτερος ἦταν μετρίου ἀναστήματος, ντυμένος μὲ γοῦστο, μὲ μαῦρα περιποιημένα μαλλιά. Δὲν ἐξέφρασε κανένα παράπονο, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐδήλωσε γελῶντας, ὅτι τοῦ ἀρέσουν οἱ περιπέτειες καὶ ὅτι αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες.

«Πῶς ἐξηγεῖται νὰ φορᾷς γάντια μ' αὐτὴ τὴ ζέστη;» ρώτησε ὁ 'Αστυνόμος.

«"Εχετε δίκηο, ἀλλὰ ξέρετε ἔχω πολὺ εὐαίσθητα χέρια» ἀπάντησε βγάζοντας τὰ γάντια, ἀφοῦ ἀκούμπησε τὸ μπαστοῦνι του πάνω στὸ κάθισμα.

«Τὰ φοροῦσες ὅμως καὶ μέσα στὸν 'Ιππόδρομο, ἔτσι ἀνέφερε ὁ ἀστυφύλαξ· ἀλλὰ καὶ τὰ νύχια σου εἶναι κομμένα σύρριζα» παρετήρησε ὁ φίλος μου.

«Εἶναι ἀπὸ τὸ βιολί, παίζω πολὺ συχνά» ἀπάντησε.

«Εἶσαι καλλιτέχνης;» τὸν ρώτησε πάλι ὁ 'Αστυνόμος, στὸν ὁποῖον ἔκαμαν ἐντύπωσι τὰ κοντόχονδρα δάκτυλά του.

«Βεβαίως, ἀλλὰ νομίζετε ὅτι ὅλοι οἱ καλλιτέχνες ἔχουν λεπτὰ δάκτυλα; ξέρω πολλοὺς ποὺ ἔχουν πιὸ χονδρὰ ἀπὸ τὰ δικά μου». 'Ο φίλος μου μὲ κύτταξε καὶ γέλασε. "Εκαμε καὶ σ' αὐτὸν τὸ σχῆμα τῆς «ψαλίδας» καὶ τοῦ ὑπέβαλε τὸ ἴδιο ἐρώτημα.

«Μὰ... αὐτὸ εἶναι ψαλίδι» ἀπάντησε.

Τέλος ὁ τρίτος ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἐπαρχιώτου Δημοδιδασκάλου τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ. Μόνον ποὺ ἦτο ἀδύνατος. Αὐτὸ τὸ ρεζίλεμα νὰ τὸ φέρουν στὸ Τμῆμα ὡς ὕποπτον; ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ ἀνεχθῇ, ὅπως ἔλεγε, ἀκουμπῶντας τὴν ὀμπρέλλα ποὺ κρατοῦσε στὰ λεπτά, μὲ μακρυὰ δάκτυλα χέρια του, πάνω στὴν καρέκλα. "Ητο τόση ἡ ἀγανάκτησίς του, ποὺ ἀμφιβάλλω ἂν κι' ὁ ἴδιος ἤξερε τὶ ἔλεγε, οἱ δὲ χειρονομίες ποὺ ἔκανε τόσον μεγάλες καὶ ἀπότομες, ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ ἕνα ἀπὸ τὰ σκληρὰ μανικέτια του πετάχθηκε πάνω στὸ... κεφάλι τοῦ φίλου μου!

Σ' αὐτὸν δὲν ἔκαμε τὸ σχῆμα τῆς «ψαλίδας» «δὲν ὑπῆρχε λόγος» μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου χωρὶς νὰ ξέρω τὶ ἐννοοῦσε.

Κράτησε ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἐκρίθη ὕποπτος «διὰ περαιτέρω ἐξέτασιν καὶ δακτυλοσκόπησιν» ὅπως εἶπε, τοὺς ἄλλους ἄφησε ἐλευθέρους.

'Αλλὰ ποῖον ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐκράτησε καὶ γιατί; (1)

---

(1) 'Η λύση θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. 'Εν τῷ μεταξὺ ἡμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν (στὴ διεύθυνση: 'Αστυνομικὴν Σχολὴν—Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς—'Οδὸς Νεΐγὺ 17, 'Αθῆναι) μέχρι τῆς 6ης Φεβρουαρίου ε. ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ ὀρθὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

ΔΙΚΑΣΤΑΙ - ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΝΑΙ ΠΑΡ' ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙΝ

Ὑπὸ κ. **Α. ΓΑΡΔΙΚΑ**, Ὑπαστυνόμου Α'

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Περὶ Ἀττικοῦ Δικαίου καὶ Δικαστηρίων γενικῶς.
2. Ὁ Ἄρειος Πάγος.
3. Τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν.
4. Τὸ Δικαστήριον τῶν Ἡλιαστῶν.

***

Α'. ΠΑΡ' ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ

1. Περὶ Ἀττικοῦ Δικαίου καὶ Δικαστηρίων γενικῶς.

Περὶ τοῦ πρὸ τοῦ Σόλωνος καὶ Κλεισθένους Ἀττικοῦ Δικαίου, δὲν γνωρίζομεν πολλά, καθ' ὅσον ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ φιλολογία, δὲν κοσμεῖται διὰ νομικῶν συγγραφέων, ὅσα δὲ περὶ τούτου γνωρίζομεν ἐκπηγάσουσι κυρίως ἐκ τῶν ρητόρων καὶ τῶν ὑστερωτέρων συγγραφέων.

Ὡσαύτως καὶ περὶ τῶν ἀρχαίων Ἀττικῶν Δικαστηρίων, ὀλίγα γνωρίζομεν. Πάντως εἶναι γεγονὸς ὅτι τὸ δικαστικὸν ἀξίωμα κατ' ἀρχὴν ἠσκεῖτο ὑπὸ τῶν Βασιλέων καὶ βραδύτερον ὑπὸ τῶν Ἀρχόντων. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αὐξανούσης τῆς Δημοκρατίας, ὁ λαὸς ἐπεξέτεινε τὴν δικαστικὴν αὐτοῦ δύναμιν κατὰ τρόπον, ὥστε εἰς τοὺς Ἄρχοντας παρέμεινε μόνον ἡ ἡγεμονία τῶν Δικαστηρίων. Τοῦτο κυρίως συνέβη ἐπὶ Σόλωνος, ὅστις πρῶτος κατέστησε τὸ δικάζειν κοινὸν τοῦ λαοῦ δικαίωμα.

Κατὰ τὴν ἐξεταζομένην ἐποχήν, τὰ δικαστήρια ἐν Ἀθήναις εἶχον ἐξαιρετικὸν φόρτον ἐργασίας, τὸ μὲν λόγῳ τῆς ἀσαφείας καὶ ἀτελείας τῶν νόμων, τὸ δὲ λόγῳ τῆς πρὸς τὰ δικαστήρια κλίσεως τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς σπουδῆς αὐτῶν νὰ ὑποβάλλωσι τὰς πράξεις τῶν ἀρχόντων εἰς δικαστικὴν εὐθύνην, ἔπειτα δέ, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐν Ἀθήναις ἐλειτούργει δικαστήριον ἐπιλύσεως τῶν διασυμμαχικῶν διαφορῶν.

Τὰ εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας λειτουργήσαντα δικαστήρια ἦσαν :

α) Ὁ Ἄρειος Πάγος.
β) Τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν.
γ) Τὸ Δικαστήριον τῶν Ἡλιαστῶν.
δ) Οἱ Διαιτηταί.
ε) Οἱ Τεσσαράκοντα καὶ παλαιότερον τὸ Δικαστήριον τῶν Ναυτοδικῶν.

2. Ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ὁ Ἄρειος Πάγος ὠνομάσθη οὕτω, ἐκ τοῦ τόπου συνεδριάσεώς του, ἤτοι ἐκ τοῦ γνωστοῦ λόφου, ὅστις κατὰ τὸ πάλαι ἀπετέλει μέρος τῆς πρὸς τὸν θεὸν Ἄρην λατρείας.

Ἡ ἀρχαιοτέρα ἱστορία τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἡ σχέσις αὐτοῦ πρὸς τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν, εἶναι σκοτεινή. Πιθανὸν φαίνεται ὅτι, ἡ Βουλή, ἡ ἐξ Α.Π., διεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Σόλωνος ἐκ τῆς παλαιᾶς Βουλῆς τῶν Εὐπατριδῶν. Πάντως ἡ ὕπαρξις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναφέρεται καὶ εἰς τοὺς μυθικοὺς χρόνους, καίτοι συγγραφεῖς τινές, ὡς ὁ Κικέρων κ.ἄ. ἀποδίδουσι τὴν σύστασιν αὐτοῦ εἰς τὸν Σόλωνα. Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ Δικαστήριον τοῦτο ὑπῆρχε καὶ πρότερον, ὁ δὲ Σόλων ἔδωκεν εἰς αὐτὸ μεγαλυτέραν δύναμιν. «Ἐπίσκοπον πάντων καὶ φύλακα τῶν Νόμων καταστήσας τὸν Α.Π. Πλουτ. Σολ. ιθ'».

Οἱ ἀρεοπαγῖται ἐπὶ Σόλωνος, ὄντες γεγεννημένοι Ἄρχοντες, ἀνήρχοντο ἴσως εἰς ἑξήκοντα, ἐξ ὧν πρυτάνεις ἦσαν οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἐννέα ἄρχοντες καὶ ἀρεοπαγῖται πεντήκοντα καὶ εἷς (ὅρα Πλούτ. ἐν Σόλ. ιθ').

Τὸ Δικαστήριον τοῦτο, ἐδίκαζε τὰ ἐγκλήματα:
α) Τῶν τετελεσμένων ἢ μελετηθέντων φόνων.
β) Τὰ προμελετημένα τραύματα.
γ) Τὰς πυρκαϊάς καὶ
δ) Τὰς φαρμακείας.

'Ο Α.Π. ἐδίκαζεν ἐν ὑπαίθρῳ, προεδρεύοντος τοῦ Βασιλέως. «'Εν νυκτὶ καὶ σκότει δικάζουσι, ὡς μὴ εἰς τοὺς λέγοντας, ἀλλ' εἰς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν. Λουκ. ἐν ἑρμοτ. ξδ'».

Εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Α.Π. οἱ ἐνδιαφερόμενοι διάδικοι καὶ οἱ μάρτυρες, ὡρκίζοντο εἰς τὸ τέλος τῆς δίκης, οἱ δὲ κατήγοροι καὶ κατηγορούμενοι, ὤφειλον νὰ ἐκφωνήσωσι αὐτοπροσώπως δύο λόγους, ἄνευ ἐπιδιώξεως συγκινήσεως τῶν δικαστῶν. Μετὰ τὸν πρῶτον λόγον ὁ κατηγορούμενος, ἠδύνατο νὰ ἀπέλθῃ ἑκουσίως εἰς ἐξορίαν, ἀπαλλασσόμενος πάσης ἄλλης ποινῆς πλὴν τῆς δημεύσεως. Τὸ τοιοῦτον δὲν εἶχεν ἰσχὺν μόνον εἰς περίπτωσιν θανατώσεως παρὰ τέκνου γονέως. «Πλὴν εἴς τις γονέας εἴη ἀπεκτονώς. Πολυδ. Η'. 117».

Τὴν τρίτην ἡμέραν διεξήγετο ψηφοφορία καὶ ἐὰν αἱ ψῆφοι ἑκατέρωθεν ἦσαν ἴσαι δὲν ἐπεβάλλετο ποινή. 'Ωσαύτως ποινὴ δὲν ἐπεβάλλετο, ἀλλ' οὐδὲ δίωξις ἠσκεῖτο, ὅταν ὁ φονευθεὶς μετὰ τὸν ἐπενεγκόντα τὸν θάνατον τραυματισμόν του καὶ πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τούτου συνεχώρει τὸν φονέα.

Πρότερον ὁ Α.Π. εἶχεν μᾶλλον ἐκτεταμένην δικαιοδοσίαν, ὄχι μόνον ὡς δικαστήριον ἀλλὰ καὶ ὡς βουλή, ἐπιμελουμένη τὴν τήρησιν τῶν νόμων καὶ τῆς πολιτικῆς τάξεως, ἐμποδίζουσα τὴν δημοκρατικὴν ἀκολασίαν καὶ τὰ ἀνομήματα τῶν ἀρχόντων, κολάζουσα τὰς σχετικὰς μὲ τὴν τήρησιν τῆς εὐταξίας παραβάσεις π.χ. τὴν ἀργίαν, τὴν τρυφήν, τὸν ἀκόλαστον βίον, ἐπαγρυπνοῦσα ἅμα διὰ τὴν ἀκεραιότητα καὶ τὸ ἀμόλυντον τῆς θρησκείας.

'Απὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους κατόπιν νόμου τινὸς τοῦ 'Εφιάλτου (462—461 π. Χ.) ἠλαττώθη κατὰ πολὺ ἡ δύναμις τοῦ Α.Π.

3) Τὸ Δικαστήριον τῶν 'Εφετῶν.

Τὸ Δικαστήριον τῶν 'Εφετῶν ἦτο παλαιότερον τοῦ Δράκοντος, πλὴν ὅμως ὑπὸ τούτου διωργανώθη ἐξαιρέτως. Οἱ 'Εφέται ἦσαν ἐν συνόλῳ πεντήκοντα εἷς. Οὗτοι ἔκρινον τὰς ἧττον σπουδαίας φονικὰς δίκας, συνερχόμενοι εἰς διάφορα μέρη ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν πρὸς ἐκδίκασιν ὑποθέσεων. Οὕτω εἰς μὲν τὸ Παλλάδιον Δικαστήριον ἐδίκαζον τοὺς ἀκουσίους φόνους, εἰς δὲ τὸ Δελφίνιον τοιοῦτον τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου συγχωρημένους τοιούτους π.χ. τοὺς διαπραττομένους ὑπὸ δράστου εὑρισκομένου ἐν ἀμύνῃ κλπ.

Αἱ ὑπὸ τῶν 'Εφετῶν ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ ἦσαν ἡ φυγὴ καὶ ἡ δήμευσις, ἐπ' οὐδενὶ δὲ ὁ θάνατος.

'Ο τύπος τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον τῶν 'Εφετῶν εἶναι ὀλίγον γνωστός, φαίνεται πάντως ὅτι ἦτο ἀνάλογος τοῦ ἐνώπιον τοῦ Α.Π. τοιούτου.

4) Τὸ Δικαστήριον τῶν 'Ηλιαστῶν. (1)

Οἱ 'Ηλιασταὶ ἦσαν ἀντιπρόσωποι τῆς δικαστικῆς δυνάμεως ὅλου τοῦ λαοῦ. Οἱ ἐννέα ἄρχοντες ἐξέλεγον κατ' ἔτος διὰ κλήρου 6.000 πολίτας ἡλικίας ἄνω τῶν 30 ἐτῶν, πιθανὸν 600 ἐξ ἑκάστης φυλῆς. 'Εκ τούτων οἱ μὲν 5.000 διῃροῦντο εἰς 10 τμήματα, οἱ δὲ λοιποὶ 1.000 μᾶλλον ἐχρησίμευαν ὡς ἀναπληρωταί.

Οἱ 'Ηλιασταὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκλογήν των ἔδιδον τὸν δικαστικὸν ὅρκον, ὅστις ἐπὶ Δημοσθένους ἦτο ὁ ἀκόλουθος :

«Ψηφιοῦμαι κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ Δήμου 'Αθηναίων καὶ τῆς Βουλῆς τῶν πεντακοσίων· καὶ τύραννον οὐ ψηφιοῦμαι εἶναι, οὐδὲ ὀλιγαρχίαν·

(1) 'Η λέξις ἡλιαστὴς παράγεται ἐκ τῆς λέξεως ἡλιαία, ἥτις σημαίνει τὸ ἐν τῇ αὐτῇ ἁλιάζεσθαι (=ἀθροίζεσθαι). 'Αλία='Εκκλησία. 'Η 'Εκκλησία Δωρικῶς 'Αλία λέγεται καὶ τὸ ἐκκλησιάζειν ἀπελλάζειν.

οὐδ' ἐάν τὶς κωλύῃ τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἢ λέγῃ ἢ ἐπιψηφίζῃ παρὰ ταῦτα οὐ πείσομαι· οὐδὲ τῶν χρεῶν τῶν ἰδίων ἀποκοπάς, οὐδὲ γῆς ἀναδασμὸν τῆς Ἀθηναίων, οὐδ' οἰκιῶν· οὐδὲ τοὺς μένοντας ἐξελῶ παρὰ τοὺς νόμους τοὺς κειμένους καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Βουλῆς, οὐτ' αὐτὸς ἐγὼ οὐτ' ἄλλον οὐδένα ἐάσω· οὐδὲ ἀρχὴν καταστήσω, ὥστε ἄρχειν ὑπεύθυνον ὄντα ἑτέρας ἀρχῆς, καὶ τῶν ἐννέα ἀρχόντων καὶ τοῦ ἱερομνήμονος, καὶ ὅσοι μετὰ τῶν ἐννέα ἀρχόντων κυαμεύονται ταὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ κήρυκος καὶ πρεσβείας· καὶ συνέδρων οὐδὲ δύο ἀρχὰς ἄρξαι τὸν αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ· οὐδὲ δῶρα δέξομαι τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα, οὐτ' αὐτὸς ἐγώ, οὐτ' ἄλλος ἐμοί, οὐτ' ἄλλοι εἰδότος ἐμοῦ οὔτε τέχνῃ, οὔτε μηχανῇ οὐδεμιᾷ· καὶ γέγονα οὐκ ἐλάττων ἢ τριάκοντα ἔτη, καὶ ἀκροάσομαι τοῦ τε κατηγόρου καὶ τοῦ ἀπολογουμένου ὁμοίως ἀμφοῖν καὶ διαψηφιοῦμαι τοῦ τε κατηγόρου καὶ τοῦ ἀπολογουμένου ἀμφοῖν ὁμοίως καὶ διαψηφιοῦμαι περὶ αὐτοῦ, οὗ ἂν ἡ ἡ δίωξις. Ἐπόμνυμι Δία, Ποσειδῶνα, Δήμητραν καὶ ἐπαρῶμαι ἐξώλειν ἐμαυτῷ καὶ οἰκίᾳ τῇ ἐμαυτῷ, εἴ τι τούτων παραβαίνοιμι. Ἐνορκοῦντι δὲ καλὰ πολλὰ κἀγαθὰ εἶναι».

Τὸ Δικαστήριον τῶν Ἡλιαστῶν τὸ καὶ μεγάλη Ἐκκλησία ἀποκαλούμενον, ἀπετελεῖτο ἐκ διαφόρων τμημάτων. Τὸ πλῆθος τῶν εἰς ἕκαστον τμῆμα συνεδριαζόντων Δικαστῶν, ἦτο διάφορον κατὰ τὰς περιστάσεις.

Αἱ πρὸς ἐκδίκασιν ὑποθέσεις τὴν πρωΐαν ἑκάστης δικασίμου ὡρίζοντο διὰ κλήρου εἰς ποῖον ἐκ τῶν διαφόρων δικαστηρίων (τμημάτων) καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τίνος θὰ ἐδικάζοντο. Τὸ πλῆθος τῶν τμημάτων ἅτινα ἀπετέλουν τὸ Δικαστήριον τῶν Ἡλιαστῶν δὲν γνωρίζομεν, παρὰ ταῦτα ὀνόματα τμημάτων τινῶν γνωρίζομεν, π.χ. α) τὸ μέγιστον, β) τὸ τρίγωνον, γ) τὸ παράβυστον, ὅπερ κατὰ Πολυδεύκην διεκρίνετο εἰς μέσον καὶ μεῖζον, δ) τὸ Μητίχου ἢ Μητιόχου, ὅπερ ἐκλήθη οὕτω ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιτέκτονος Μητίχου, ε) τὸ ἐπὶ Λύκῳ, στ) τὸ βατραχιοῦν, ζ) τὸ φοινικιοῦν ε) τὸ κάλλειον, θ) τὸ κοινὸν κ.ἄ. Τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν δικαστηρίων τούτων ἦσαν ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Τὰ στρατιωτικὰ ἐγκλήματα ἔκρινον στρατιωτικοὶ ἡλιασταὶ τῶν ὁποίων ἡ δικαστικὴ δύναμις ἐξετείνετο εἰς πᾶσαν δίκην πλὴν τῶν φόνων καὶ τῶν θανασίμων πληγῶν.

Οἱ Ἡλιασταὶ προσερχόμενοι εἰς τὸν τόπον τῆς δίκης ἐλάμβανον βακτηρίαν, ἐκ τῶν χρωμάτων τῆς ὁποίας ἐδηλοῦτο τὸ τμῆμα εἰς ὃ ἕκαστος ἀνῆκεν, ὡς καὶ ἓν σύμβολον (διάφορον τοῦ πινακίου καὶ τῆς βακτηρίας) ὅπερ ἕκαστος παρέδιδεν εἰς τοὺς κωλακρέτας (1), παρ' ὧν ἐλάμβανεν ἓν τριώβολον, ὡς δικαστικὸν μισθόν.

«Ταμίαι τῆς θεοῦ κληρωτοὶ μὲν ἐκ πεντακοσιομεδίμνων ἦσαν, τὰ δὲ χρήματα παρελάμβανον τῆς Βουλῆς παρούσης, ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι κωλακρέται· εἶχον δὲ ἐξουσίαν οὗτοι καὶ ζημίαν ἀφελεῖν, εἰ ἀδίκως ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐπιβληθείη. Πολυδ. Η'. 97».

Οἱ διὰ κλήρου ἐκλεγόμενοι (δικασταὶ ἡλιασταὶ) ἔδιδον τὸν προαναφερόμενον ὅρκον ἅπαντες ὁμοῦ Δημοσίᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἀρδηττοῦ, ἕκαστος δὲ ἐλάμβανεν ὡς σύμβολον τῆς ἀρχῆς του δι' ὅλον τὸ ἔτος, δι' ὃ ἐξελέγετο (ὅθεν ἐνιαύσιος ἡ παραμονή των ἐν τῇ ἐξουσίᾳ), πινάκιον φέρον τὸ ὄνομά του καὶ ἐνίοτε τὸ τοιοῦτον τοῦ πατρός του καὶ τοῦ δήμου του, προσέτι δὲ καὶ γράμμα δηλοῦν τὸ τμῆμα τῆς Ἡλιαίας εἰς ὃ ἀνῆκεν.

Τὸ ἐν λόγῳ πινάκιον ἔφερεν καὶ σφραγῖδα, ἐφ' ἧς ἀπεικονίζετο κεφαλὴ γοργονείου ἢ Ἀθηνᾶς ἢ δισώμου γλαυκός.

(Συνεχίζεται)

(1) Ἡ λέξις ἡλιαστὴς παράγεται ἐκ τῆς λέξεως ἡλιαία, ἥτις σημαίνει τὸ ἐν τῇ αὐτῇ ἁλιάζεσθαι (=ἀθροίζεσθαι). Ἁλία=Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία Δωρικῶς Ἁλία λέγεται καὶ τὸ ἐκκλησιάζειν ἀπελλάζειν.

Σκέψεις γιά τή ζωή τῶν νέων

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**, Ὑπαστυνόμου Β'

Τίποτε δὲν εἶναι ὀδυνηρότερο γιὰ ἕναν λογικὸ καὶ εὐσυνείδητον ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ νὰ αἰσθανθῇ, ὅτι ὁ ἄλλος τοῦ λέγει λίγα βεβιασμένα ἐπαινετικὰ λόγια, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ σὲ μιὰ ἀποτυχία του. Κι' ὅμως ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχασε τὴ συνείδησι τῶν πράξεών του, ἔγινε ἄστατος καὶ ἀναξιόπιστος σ' ὅλες του τὶς ἐκδηλώσεις, ὄχι μόνον ἀρέσκεται νὰ τὸν ἐπαινοῦν, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ γίνεται εἰρωνικά, ἀλλὰ ἐπιδιώκει πολλὲς φορὲς νὰ προκαλέσῃ ἀναγκαστικὰ τοὺς ἐπαίνους τῶν ἄλλων. Στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ὅλα ἔχασαν τὴν ἀληθινή τους σημασία. Τὰ συναισθήματα ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν ἀξία τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου, γι' αὐτὸν ὄχι μόνον εἶναι πολυτέλεια καὶ χαμένος καιρός, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνα κατὰ τὴ γνώμη του.

Ἄνθρωπος ποὺ στερεῖται συναισθημάτων καὶ λογικῆς κρίσεως εἶναι ἕνα κοινωνικὸ παράσιτο, ἕνα σαπρόφυτο ποὺ πρέπει νὰ ξερριζωθῇ ὁπωσδήποτε, γιατὶ ἀλλιῶς θὰ γίνῃ αἰτία καταστροφῆς καὶ ἐξοντώσεως πολλῶν ἀθῴων ὑπάρξεων. Δὲν θὰ διστάσῃ νὰ διασύρῃ ὑπολήψεις, νὰ κηλιδώσῃ συνειδήσεις, νὰ γκρεμίσῃ καὶ καταστρέψῃ συνθέμελα κάποτε κάποια οἰκογενειακὴ γαλήνη. Ἀλήθεια, τί καλὸ μπορεῖ νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ ἕνα τέτοιο καρκίνωμα;

Νέε μου. Τὸ νὰ ἀκούσῃς λόγια ἐπαινετικὰ γιὰ κάποια σου ἐπιτυχία, εἶναι κάτι τὸ φυσικό. Πολλοὶ θὰ εἰποῦν γιὰ σένα λόγια κολακευτικά. Κάποτε, πιθανὸν νὰ πιστεύουν ἀπόλυτα αὐτὰ ποὺ λένε, ἴσως ὅμως νἄχουν κι' ἀντίθετες στὴν πραγματικότητα σκέψεις. Μπορεῖ νὰ σὲ λιβανίζουν ἀποβλέποντες σ' ἄγνωστες σὲ σένα ἐπιδιώξεις των. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἀπὸ ὅσα θὰ ἀκούσῃς νὰ λένε γιὰ τὸ ἄτομό σου, πίστευε τὰ μισὰ κι' αὐτὰ μὲ κάποια ἐπιφύλαξι. Ἐφ' ὅσον θ' ἀγωνίζεσαι, στὸ διάβα τῆς ζωῆς σου θἄχῃς καὶ ἐπιτυχίες καὶ ἀποτυχίες. Πρόσεχε καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις. Ποτέ σου μὴ παρασυρθῇς καὶ ἐνθουσιασθῇς παράλογα ἀπὸ μιὰ ἐπιτυχία σου καὶ γίνῃς ἔτσι ξαφνικὰ ἐγωϊστὴς καὶ ὑπεροπτικὰ ἀκατάδεκτος. Βέβαια θὰ χαρῇς καὶ πρέπει νὰ χαρῇς. Κράτησε ὅμως τὸν ἐνθουσιασμό σου σὲ λογικὰ ὅρια. Ἂν πρὸς στιγμὴν παρασυρθῇς καὶ γίνῃς γιὰ λίγο φαντασμένος καὶ ὑπερήφανος, νᾶσαι βέβαιος ὅτι γρήγορα θὰ θρηνήσῃς τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἰδιότροπης αὐτῆς διαγωγῆς σου. Φρόντισε πάντοτε νὰ κρατηθῇς πολὺ ψηλὰ στὴ συνείδησι τῶν ἄλλων, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶς ὅτι ὁ κόσμος εἶναι γεμᾶτος παραξενιές. Ἐκεῖ ποὺ σὲ χειροκροτεῖ καὶ σοῦ λέγει ὡραῖα καὶ κολακευτικὰ λόγια, τὴν ἴδια στιγμὴ κάποτε μπορεῖ νὰ σὲ ἀποδοκιμάσῃ ἢ ἀκόμη νὰ σκεφθῇ πιὸ ἐχθρικὰ γιὰ σένα. Νὰ θυμᾶσαι πάντοτε ὅτι πολλοὶ θὰ φθονήσουν τὴν ἐπιτυχία σου. Ἀρκετοὶ θὰ κάνουν τὸ κάθε τι νὰ σὲ ἐκμηδενίσουν, νὰ σὲ καταρρακώσουν. Θὰ κάνουν τὸν φίλο καὶ θὰ σοῦ ἐκφράζουν, ἐπιφανειακὰ βέβαια, τὰ καλλίτερα αἰσθήματα. Δὲν θὰ διστάζουν νὰ κάνουν ἀκόμη ὅρκους ἀφοσιώσεως καὶ αἰώνιας ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης. Κι' ὅμως αὐτοί, καμμιὰ φορά, μὲ τὴν τόσο καλόκαρδη κι' εὐγενικὴ διαγωγή τους, ἀνοίγουν σιγὰ-σιγὰ τὸν τάφο σου. Στὶς κρίσιμες αὐτὲς περιπτώσεις, ἀλλοίμονό σου ἂν χάσῃς τὴν αὐτοκυριαρχία σου. Θὰ σὲ ἐνταφιάσουν ὁριστικὰ χωρὶς συνείδησι κι' ἀνθρωπισμό, μὲ χαιρεκακία κι' ἀπόλαυσι.

Τὸ ἴδιο ὅμως μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ σὲ μιὰ ἀποτυχία σου. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κερδίζουμε πάντοτε. Σὲ κάθε παιχνίδι ἄλλωστε, ἄλλοτε χάνομε κι' ἄλλοτε κερδίζομε. Μήπως καὶ ἡ ζωή μας δὲν εἶναι ἕνα παιχνίδι; Καὶ στὴν ἀποτυχία σου λοιπόν,

θὰ συναντήσῃς λογιῶν-λογιῶν ἀνθρώπους. Κι' ἐδῶ πρέπει νὰ δείξῃς παρόμοια συμπεριφορά. Νὰ μὴ ἀπογοητευθῇς. Ἐνίσχυσε τὶς δυνάμεις σου. Πάρε περισσότερα ἐφόδια, ὁπλίσου μὲ μεγαλύτερη θέλησι καὶ καρτερικότητα. Διατήρησε τὴν πίστι σου γιὰ τὴν τελικὴ νίκη σ' ὅ,τι ἐπιδιώκεις. Ἂν χάσῃς γιὰ λίγο τὴν ψυχραιμία σου καὶ τὴν αἰσιοδοξία σου, ποτὲ μὴ περιμένῃς νὰ κερδίσῃς στὴ μάχη σου. Ὅλα μπορεῖ νὰ γίνουν δικά σου, ἀρκεῖ μόνο αὐτὰ ποὺ ἐπιζητεῖς νἆναι ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις σου καὶ τὶς ἱκανότητές σου, συγχρόνως δὲ νἆναι ἠθικὰ καὶ τίμια.

Φίλε μου. Ὅλοι μας ἔχομε ἕνα ἐλάττωμα, μιὰ ἀδυναμία. Ἀγαπᾶμε πάντοτε ἐκείνους ποὺ μᾶς θαυμάζουν, δὲν ἀγαπᾶμε ὅμως πάντα αὐτοὺς ποὺ θαυμάζομε. Ζηλεύομε τὴν πρωτοπορεία τους καὶ φθονοῦμε κάποτε κάθε τους ξεχωριστὴ διάκρισι. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνεται. Οὔτε ἠθικὸ εἶναι οὔτε τίμιο. Σὲ τίποτε ἐξ ἄλλου δὲν μᾶς ὠφελεῖ. Μπορῶ νὰ πῶ μᾶς ζημιώνει ἀνεπανόρθωτα. Σὰν λογικοὶ κι' ἀνώτεροι πολιτισμένοι ἄνθρωποι, πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωμε τὴν ἀξία τῶν καλλιτέρων μας. Ὄχι μόνον νὰ τὴν ἀναγνωρίζωμε ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ἐνθαρρύνωμε εἰλικρινὰ καὶ θετικά.

Ἂς φροντίσωμε μὲ τὰ ἔργα μας νὰ γίνωμε κι' ἐμεῖς ἰσάξιοί των ἢ ἀκόμη καλλίτεροι ἀπ' αὐτούς. Ἕνας τρόπος γιὰ νὰ ἐπιτύχῃς στὸ τομέα αὐτό, εἶναι νὰ ἐπιδιώκῃς τὴ συναναστροφὴ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὶς πράξεις τους καὶ τὴ διαγωγή τους γενικά, θὰ σὲ κάνουν πιὸ ἱκανὸ καὶ ἄξιο γιὰ νὰ συνεχίσῃς τὸ δύσκολο τῆς ζωῆς ἀγῶνα. Ἀπὸ τὴ συναναστροφή σου αὐτὴ θἄχῃς πολλὰ νὰ ὠφεληθῇς. Θὰ ζητᾷς πάντοτε κάτι τὸ καλλίτερο μὲ εὐγενικὴ φιλοδοξία καὶ συναίσθησι τοῦ προορισμοῦ σου. Μὲ τὸν εὔκολο αὐτὸ τρόπο, νἆσαι βέβαιος, ὅτι θὰ κερδίσῃς πολλά. Πρόσεχε ὅμως. Ἀπόφευγε, σὰν θανατηφόρο ἐπιδημία, τὴ συναναστροφὴ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον τίποτε τὸ καλὸ δὲν ἔχουν νὰ σοῦ προσφέρουν, ἀλλὰ ὑπάρχει φόβος νὰ καταστρέψουν καὶ ὅ,τι πολύτιμο ὡς τώρα ἀπέκτησες μὲ κόπους καὶ θυσίες.

Ἔχε τὴν ὑπομονή, ἀχώριστο σύντροφο. Εἶναι τὸ σωτήριο βάλσαμο ποὺ γιατρεύει τὴν τραυματισμένη ψυχή, ἡ θαυμαστότερη δύναμις τῆς θελήσεως. Ποιὸς στ' ἀλήθεια ἄρρωστος δὲν γεύθηκε τοὺς γλυκεῖς καρποὺς τῆς ὑπομονῆς; Ποιὸς γιατρὸς δὲν γνωρίζει ὅτι οἱ παροξυσμοὶ τοῦ πυρετοῦ ὑποχωροῦν μπροστὰ σ' αὐτή; Ἡ ὑπομονὴ βοηθάει νὰ δαμάζωνται οἱ δριμύτεροι πόνοι. Ἐπιταχύνει τὶς πιὸ δύσκολες θεραπεῖες. Εἶναι ἡ δύναμις τοῦ ἀδυνάτου, ἡ τελειότερη, ἡ ὡραιότερη ἀποκάλυψι τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Τὸν θησαυρὸ αὐτὸν τῆς ψυχῆς σου κράτησέ τον κοντά σου σὰν τὴν πιὸ κατάλληλη παρηγοριὰ στὶς κρίσιμες στιγμές σου. Ποτὲ μὴ χάσῃς τὴν ὑπομονή σου ὅ,τι κι' ἂν σοῦ συμβῇ. Ἂν ὑπομείνῃς καὶ ἐπιμείνῃς, ἡ νίκη θἆναι δική σου. Μὴ ξεχνᾷς ὅτι τὴν συννεφιὰ καὶ τὴν καταιγίδα διαδέχεται ἡ ξαστεριὰ καὶ ὁ ἥλιος. Τὸν χειμῶνα ἀκολουθεῖ ἡ ἄνοιξις κι' αὐτὴν τὸ θέρος. Καὶ ἡ δική σου ζωὴ θἄχῃ τὶς συννεφιές της, τοὺς χειμῶνες καὶ τὰ καλοκαίρια της. Κάποτε θὰ αἰσθανθῇς τὸν ἑαυτό σου δυστυχισμένο γιατὶ κάποιο ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο βρέθηκε ξαφνικὰ στὸ δρόμο σου. Κι' ὅμως ἂν ἔχῃς ὑπομονὴ καὶ καρτερικότητα, θὰ ἐπιτύχῃς. Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ὁ φύλακας τῆς ἀδυναμίας. Ἡ ἀνυπομονησία καταστρέφει τὴ δύναμι, τὴ ζωντάνια.

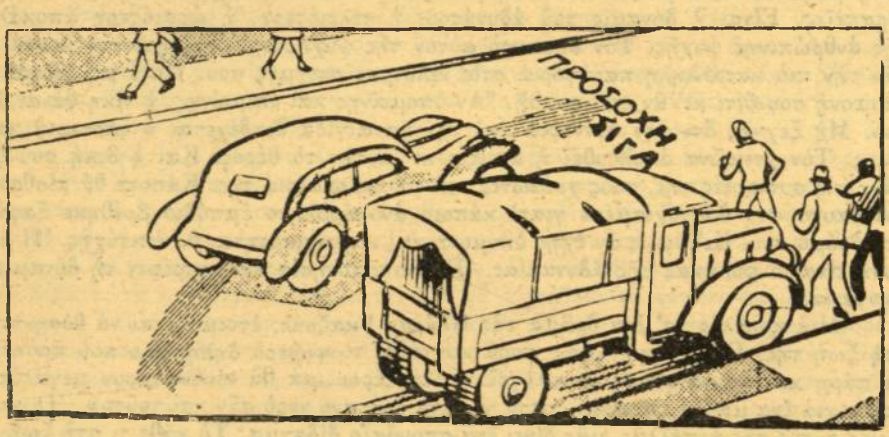
Μιὰ κοπέλλα, σ' ἕνα δρᾶμα τῆς Κλάρας Γκαζούλ, ἑτοιμάζεται νὰ θέσῃ τέρμα στὴ ζωή της. Γιὰ στερνὴ ὅμως φορὰ κυττάζει τὸ φοβερὸ δηλητήριο ποὺ πρόκειται νὰ πάρῃ καὶ ἀσυναίσθητα μονολογεῖ: «Δὲν ξέρω...μὰ θὰ αἰσθανόμουν μεγαλύτερη φρίκη γιὰ ἕνα μαῦρο φαρμάκι, παρὰ γιὰ ἕνα διάφανο νερὸ σὰν καὶ τοῦτο». Ὁ μονόλογος αὐτὸς τῆς κοπέλλας, μᾶς δίνει ἕνα σπουδαῖο δίδαγμα: Τὸ κάθε τι στὴ ζωή μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χρῶμα ποὺ δίνομε στὰ πράγματα ποὺ προορίζονται γιὰ μᾶς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ τρανὴ κι' ἀδιάσειστη ἀλήθεια. Μόνοι μας χρωματίζομε τὴ ζωή μας. Χρησιμοποιοῦμε πολλὰ καὶ διάφορα χρώματα. Ἄλλα ζωηρὰ καὶ ἀνεξίτηλα κι' ἄλλα ἀδύ-

νατα καὶ εὐπρόσβλητα. Κάποτε, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο νομίζεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους σὰν κάτι τὸ ὑπέροχο, στὰ δικά μας μάτια φαίνεται ἁπλὸ κι' ἀσήμαντο ἴσως. Μπορεῖ ἀληθινὰ νὰ πρόκειται γιὰ κάτι τὸ σημαντικὸ κι' ὅμως γιὰ μᾶς ἀρκετὸ καιρὸ θάναι ἀσήμαντο. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται στὸ χρῶμα ποὺ δώσαμε σ' αὐτὸ τὸ θέμα, δηλ. στὴ σημασία καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἐκδηλώσαμε.

Ἀξίζει νὰ χρωματίζῃς τὴ ζωή σου μὲ ζωντανὰ καὶ ἄφθαρτα χρώματα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ζωή σου θὰ ἀκτινοβολῇ, ὅλο χάρι καὶ ὁμορφιὰ θὰ σαγηνεύῃ τοὺς ἄλλους καὶ θὰ θεωρεῖται σὰν ὑπόδειγμα ζωτικότητος. Θὰ κατακτᾷ τὶς καρδιὲς τῶν ἄλλων. Θὰ μὲ ρωτήσῃς ὅμως τί εἴδους χρώματα εἶναι αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα σοῦ ὁμιλῶ. Τὰ χρώματα αὐτά, εἶναι τὰ ἔργα μας, οἱ ἐκδηλώσεις μας σὲ κάθε τῆς ζωῆς τομέα. Ὅσο τέλεια, ἠθικά, τίμια καὶ δίκαια εἶναι αὐτά, τόσο καὶ στὴ συνείδησι τῶν ἄλλων βρίσκεται κανεὶς ὑψηλά. Καμμιὰ καλλίτερη ἐπιτυχία στὴ ζωή σου δὲν ὑπάρχει, ἀπὸ τὸ νὰ νοιώθῃς ὅτι οἱ συνάνθρωποί σου σ' ἐκτιμοῦν καὶ σὲ ἀναγνωρίζουν σὰν μιὰ προσωπικότητα μὲ κῦρος καὶ ἀξία. Ὅ,τι κι' ἂν κερδίσῃς στὸ πέρασμα τῶν χρόνων τῆς πρόσκαιρης ζωῆς, ὅσα σκαλοπάτια κοινωνικὰ κι' ἂν ἀνεβῇς, τίποτε ἀπολύτως δὲν ἔχεις ἐπιτύχει, ἂν περνῶντας στοὺς δρόμους οἱ ἄλλοι σοῦ γυρίζουν τὴν πλάτη τους. Ἡ περιφρόνησι αὐτή, ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἀρχικὰ μηδαμινή, μιὰ μέρα θὰ ἀντιληφθῇς ὅτι εἶναι τὸ μεγαλύτερο κακὸ ποὺ ἦτο δυνατὸν νὰ κάνουν σὲ σένα.

Σὲ κάθε σου βῆμα, στὴν κάθε σου ἐκδήλωσι, φρόντισε νἄχῃς τὴν ἐκτίμησι τῶν ἀνωτέρων σου. Παράλληλα ὅμως νὰ ἐμπνέῃς τὸ σεβασμὸ καὶ τὴ συμπάθεια τῶν κατωτέρων σου. Ἂν μπορέσῃς νὰ κάνῃς σκοπὸ τῆς ζωῆς σου αὐτὰ τὰ δύο πράγματα, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι βρίσκεσαι στὸ δρόμο τῆς ἐπιτυχίας. Πολὺ γρήγορα θὰ ἐπιτύχῃς σὲ κεῖνο ποὺ ἐπιδιώκεις. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται τόσο ἡ ἐπιτυχία, ὅσο καὶ ἡ ἀποτυχία. Χωρὶς ἀμφιβολία, σὰν πολιτισμένος ἄνθρωπος, ἐπιθυμεῖς τὴν νίκη, τὸν θρίαμβο, τὴ δάφνη τῆς ἐπιτυχίας. Γιὰ νὰ κερδίσῃς ὅλα αὐτὰ ποὺ καὶ σὺ κι' ὅλοι μας ἀγαπᾶμε, ἐργάσου λοιπὸν καὶ ζῆσε σὰν ἠθικὸς καὶ πολιτισμένος ἄνθρωπος. Μόνον ἔτσι θὰ βρῇς τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία, τὴν ὁποία σοῦ εὔχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Μὴ ξεχνᾶτε ποτέ, ὅτι τὸ προσπέρασμα ἔχει καὶ τοὺς κινδύνους του καὶ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή. Ὅταν μάλιστα προσπερνᾶτε ἄλλο σταματημένο αὐτοκίνητο ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ βλέπετε πρὸς τὰ δεξιά σας, πρέπει νὰ ἐλαττώνετε τελείως τὴν ταχύτητα, ὥστε νὰ σταματᾶτε ἀμέσως ἂν παραστῇ ἀνάγκη.

«...Κον̄ 'Αντρὲ Περρὲ...
'Εθνικὸν 'Ωδεῖον Γενεύης
'Ελβετίαν...»

Μεσάνυκτα...

Σὰν ἕνα κατάμαυρο, ἀπέραντο χάος ὁ Οὐρανός... Καὶ μέσα στὸν γκρεμό του ἔχουν κατρακυλήσει ὅλα τ' ἀστέρια, ποὺ μέχρι χτὲς ἀκόμα ἔλαμπαν σὰν μικρούτσικες πολύτιμες χάντρες, σκορπισμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Μιὰ νύχτα ἄγρια εἶναι ἡ ἀποψινή... Φτάνουν ἴσαμε τ' αὐτιά μου τὰ ξεφωνητὰ τῶν ἀνέμων της...

Νύχτα ἄγρια, πλημμυρισμένη πολεμικὴ μεγαλοπρέπεια, καθὼς ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως σὲ τάξη μάχης ἀγωνίζονται νὰ θεμελιώσουν ἐτοῦτον τὸν φοβερὸ πόλεμο...

Ο κ. ΑΝΤΡΕ ΠΕΡΡΕ

Βροχὴ... 'Αστροπελέκια... Κεραυνοί... κι' ὁ μανιασμένος ἀγέρας ψέλνει τὸ πολεμικὸ ἐμβατήριο τῆς καταιγίδας...

"Εξω ἡ φύση μαίνεται... Μὰ ἐδῶ μέσα εἶναι ζεστά... «κι' εἶναι τὰ φῶτα λιγοστά, μισοσβηστά»... ὅπως λέει καὶ τὸ τραγουδάκι...

...Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς λιγοστὲς φορὲς στὴ ζωή μου ποὺ δὲν ἔχω διάθεση νὰ ρεμβάσω ἢ νὰ ὀνειρευτῶ...

Δὲν νοιάζουμαι ἀπόψε νὰ χαρῶ τὸν ἄγριο χειμῶνα ποὺ μὲ περιτριγυρίζει...

...Ὅμως κάποιος κτυπᾶ τὴν πόρτα τῆς φαντασίας μου, τὴν ξεκλειδώνει ἀθόρυβα, καὶ στέκει ἐκεῖ, στὴ μέση τῆς σάλλας της νὰ μὲ κυττάζῃ...

Εἶναι ἕνας οἶστρος, ἕνας τρελλὸς ρωμαντισμός, φίλος παληὸς καὶ σύντροφος ἀπὸ τὰ παιδικά μου χρόνια...

Τότε ξεχνιέμαι... τὰ μάτια μου σχεδὸν κλείνουν... κι' ἀκούω ἀπὸ μακρυὰ ἕνα πιάνο νὰ σκορπᾷ ὁλόγυρα κάποιες γαλάζιες νότες, ποὺ μπερδεύονται μέσα στὰ χειμωνιάτικα σκοτάδια, καὶ βυθίζουν τὴν ταραγμένη πλάση μέσα σὲ μιὰ πανέμορφη ἔκσταση...

"Ενα πιάνο... ἕνα παραμυθένιο πιάνο πίσω ἀπὸ τὶς βελούδινες κουρτίνες μιᾶς μικρούτσικης σκηνῆς... Κι' ἕνα χέρι νὰ χαϊδεύῃ στοργικὰ τὰ πλῆκτρα του, ἀργὰ-ἀργά, συνθέτοντας μιὰ οὐράνια σονάτα....

Καὶ τ' ὄνειρο παίρνει σάρκα καὶ ὀστᾶ... Γίνεται κάμαρα ἀνθρώπινη...

"Ετσι θυμᾶμαι... θυμᾶμαι ἕνα καλλιτεχνικὸ «τὲτ-ἀ-τὲτ» μ' ἕναν ἄδολο πιανίστα, ποὺ τώρα βρίσκεται μακρυά... στὴν πανέμορφη πατρίδα του...

"Εναν πιανίστα... "Ω! Δὲν εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς πολλοὺς ὁ μακρυνὸς φίλος μου... Εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς ἐλάχιστους... ὁ πιὸ καλὸς κι' ὁ πιὸ ὡραῖος...

Ἡ σκέψη μου πετᾶ 'κεῖ πάνω... κοντά του... Κι' ὅπως τοῦ ὑποσχέθηκα, τοῦ γράφω ἐτοῦτο τὸ ἀνοιχτὸ γράμμα, δοκιμάζοντας μαζὶ καὶ μιὰ ἀλλαγὴ στὸ στὺλ τῶν περιγραφῶν μου...

Κάποιος, κάπου, κάποτε (ποῦ νὰ τὸν θυμᾶμαι;) μοῦ ζήτησε νὰ ξαναγυρίσω πίσω, στὴν πατρικὴ χώρα τοῦ ρωμαντισμοῦ, γιατὶ λέει ἐκεῖ γεννήθηκα...θἄθελε, λέει, πάλι νὰ ξαναγράφω ὅπως πρῶτα, μὲ τὴν καρδιὰ καὶ μὲ τὴν φαντασία, ἀφήνοντας τὶς δημοσιογραφικὲς καμπάνιες γι' ἄλλους...

Ἂς μὴ τοῦ χαλάσω λοιπὸν τὸ χατῆρι...

Τώρα ὁ ἀγέρας δυνάμωσε... Τὸ ἀνοιχτὸ παραθυρόφυλλο τῆς κάμαρᾶς μου βροντᾶ κάθε τόσο καὶ λιγάκι πάνω στὸ πέτρινο ντουβάρι τοῦ τοίχου... Σὰν ἀκκοπανιαμέντο μοιάζει αὐτὸς ὁ μονότονος κτύπος... ἀκκοπανιαμέντο μιᾶς μοντέρνας ὀρχήστρας...

Λοιπὸν τί λέγαμε; Ἄ! ναί! Γιὰ τὸν φίλο μου τὸν πιανίστα...

Εἶναι ἕνας ξένος διάσημος καλλιτέχνης, ποὺ τιμᾶ τὴν πατρίδα του, ποὺ τιμᾶ τὸν κόσμο ὅλο...

Ἐπισκέφτηκε τελευταῖα τὴ χώρα μας, εὐλαβικὸς προσκυνητὴς τῶν μεγαλείων της...

Τὸν ξέρετε ὅλοι... Τὸν ἔχετε τουλάχιστον ἀκουστά, ἀπὸ τὸ πρόσφατο ταξίδι του ἐδῶ, ὅπου ἔδωσε σειρὰ συναυλίες στὴν πόλη μας, καὶ καταχειροκροτήθηκε, καὶ ἀγαπήθηκε, καὶ φεύγοντας ἄφησε πίσω του τὶς πιὸ χρυσὲς ἀναμνήσεις... Εἶναι ὁ Ἑλβετὸς Καθηγητὴς τοῦ Ὠδείου τῆς Γενεύης, κ. Ἀντρὲ Περρέ...

Κι' ὅταν τὸν ἐπισκεφτήκαμε στὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Ἐμπόρων», ἀνακαλύψαμε ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ μεγάλος καλλιτέχνης, εἶναι μαζὶ καὶ μεγάλος φίλος μας, φίλος εἰλικρινὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος...

Δὲν πιστεύω νὰ βρεθῇ καὶ πάλι ὁ «ἀφελὴς» τῆς παρέας καὶ νὰ ρωτήσῃ : «Καὶ τί μ' αὐτό;»...

Γιατὶ ὁ Ἀντρὲ Περρέ, ποὺ ὡς τὰ τώρα ἔχει γυρίσει τὸν κόσμο ὅλο, κι' ἔχει κατακτήσει τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴ μαγικὴ τέχνη του, εἶναι ὁ καλύτερος καὶ ὁ πιὸ πειστικὸς πρεσβευτὴς τῆς Ἀστυνομίας στὸ Ἐξωτερικό...

Σκύβω λοιπὸν ταπεινὰ τὸ κεφάλι μου, καὶ ζητῶ συγχώρεση ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες μου, γιὰ νὰ πῶ μιὰ μεγάλη κουβέντα γιὰ τοῦτες τὶς φτωχικές μου γραμμές... Ἴσως τὸ ἄτεχνο αὐτὸ γράμμα μου νὰ πάρῃ μιὰ διεθνὴ σημασία, ἂν φτάσῃ στὸν μακρυνὸ φίλο μας. Τὸν Ἀντρὲ Περρέ... Σημασία γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀστυνομία, ἀφοῦ θἄναι ἡ πρώτη ἐπαφὴ τῶν φίλων τοῦ κ. Περρὲ μὲ μᾶς ποὺ κατοικοῦμε τὸ κομμάτι ἐτοῦτο τῆς Γῆς, τὸ φτωχὸ καὶ ἡρωϊκὸ ποὺ λέγεται Ἑλλάς.

«Κον Ἀντρὲ Περρέ... Ἐθνικὸν Ὠδεῖον Γενεύης, Ἑλβετίαν...» σημειώνω λοιπὸν ἔξω ἀπὸ τὸ φάκελλο... Καὶ ἀρχίζω:

«...Ἀγαπημένε μας φίλε,

Συγχωρέστε με ποὺ σᾶς ἀποκαλῶ ἔτσι, μὰ νομίζω ὅτι ἐσεῖς μοῦ δώσατε αὐτὸ τὸ δικαίωμα... Μοῦ τὸδωσε ἡ ἁπλὴ καλωσύνη σας, ἡ καλή σας φιλία καὶ ἡ εὐγενικὴ κατανόηση ποὺ ἀμέσως δείξατε ἀπέναντί μας, ὅταν, τὸ φθινοπωριάτικο ἐκεῖνο μεσημέρι, κτυπήσαμε τὴν πόρτα τοῦ κομψοῦ δωματίου σας, στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ εἶχε τὴν τιμὴν νὰ σᾶς φιλοξενήσῃ...

Εἶχα ἔρθει, μαζὶ μὲ ἄλλους, ἀπὸ νωρὶς στὸ ὄμορφο καὶ γραφικὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Ἐμπόρων», ποὺ τὸ προτιμήσατε ἀνάμεσα στ' ἄλλα, γιατὶ συγκέντρωνε ὅλες μαζὶ τὶς γοητευτικὲς ὁμορφιὲς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τοπείου ποὺ τόσο ἀγαπήσατε...

Σταθήκατε παραξενεμένος στὴν ἀρχὴ σὰν βρέθηκα κοντά σας... θυμᾶστε; Ἡ στολή μου ὑποθέτω ἦταν ἐκείνη ποὺ σᾶς παραξένεψε...

Σᾶς τὰ θυμίζω ὅλα αὐτά, γιατὶ πάνω σὲ τέτοιες αἰσθηματικὲς λεπτομέρειες θεμελιώνουμε ἐμεῖς οἱ ὀνειροπαρμένοι Ἕλληνες τὶς φιλίες μας...

Ένα κατώφλι... ένα χαγιάτι... δυὸ δακρυσμένα μάτια... ένα μπουκέτο μενεξέδες... κάποιο εὐγενικὸ χαμόγελο... εἶναι γιὰ μᾶς πολλὲς φορὲς τὰ μικρούτσικα εἰσαγωγικὰ μέσα στὰ ὁποῖα περικλείνουμε τὶς ἱστορίες καὶ τοὺς θρύλους μας... Γι' αὐτὸ καὶ τὰ τραγούδια μας, τὰ πονεμένα καὶ σιγαλὰ τραγούδια τοῦ λαοῦ μας, κάτι τέτοια «ἀσήμαντα» πράγματα ἐξυμνοῦν... Μέσα σ' αὐτὰ ζοῦν καὶ τρεμοσβήνουν οἱ πόθοι, οἱ ἀγάπες καὶ τὰ μεράκια μας....

Γνωριστήκαμε τότε... Μονάχα μιὰ φορά... Κι' ὅμως!!! Θαρρῶ πὼς ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν θὰ θυμᾶμαι, θὰ θυμώμαστε ὅλοι τὴν καλωσύνη καὶ τὴ φιλία σας... Γιατὶ ἐμεῖς ἐδῶ κάτω τὄχουμε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα... Δὲν ξεχνᾶμε εὔκολα... Ἢ μᾶλλον δὲν ξεχνᾶμε ποτέ...

Σᾶς ζήτησα δειλὰ-δειλὰ συγχώρεση γιατὶ σᾶς ἐνοχλοῦσα, κι' ὕστερα σᾶς δήλωσα ὅτι θὰ ἤθελα πολύ, ἡ 'Αστυνομία νὰ σᾶς πάρῃ μιὰ μικρὴ- μικρὴ συνέντευξη, γιὰ τὸ περιοδικὸ καὶ τὴν ἐκπομπή της...

Μὲ εἶχε στείλει ὁ Διευθυντής μου, ὁ Κος Ν. 'Αρχιμανδρίτης, γιὰ τὸν ὁποῖον μιλήσαμε (ἂν θυμᾶμαι καλὰ) ἀρκετά...

Τὸν μνημονεύω πάλι γιατὶ εἶναι ἕνας ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τοῦ Ἕλληνα... τοῦ ἀνήσυχου καὶ δημιουργικοῦ Ἕλληνα, ποὺ κάποτε, στὰ πολὺ παληὰ χρόνια, πλανήθηκε στοὺς 'Ωκεανοὺς μὲ τὰ φτωχὰ καράβια του, κι' ἵδρυσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὴν Μεγάλη 'Ελλάδα...

Τοῦ ρωμαντικοῦ καὶ ὀνειροπόλου Ἕλληνα, ποὺ πολεμοῦσε τραγουδῶντας καὶ ποὺ κάποτε τὸν ξεσήκωσε ἡ λύρα ἑνὸς ποιητή του...

Τοῦ πολυσύνθετου Ἕλληνα, ποὺ κυρίεψε τὴν Τροία μ' ἕνα ξύλινο ἄλογο, καὶ ποὺ ὥρθωσε Παρθενῶνες καὶ Μνημεῖα Τέχνης, αἰώνιας ἀξίας καὶ ὁμορφιᾶς...

Τοῦ Ἕλληνα τοῦ παληοῦ, τοῦ μοντέρνου καὶ τοῦ αὐριανοῦ...

Τὸν μνημονεύω ἀκόμα γιατὶ Τὸν ἀγαπῶ...τὸν ἀγαπῶ ὅπως τὸν πατέρα μου...

Εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ ὄψη τῆς δημόσιας ζωῆς μας, ποὺ ἴσως νὰ μὴν προλάβατε νὰ μελετήσετε... 'Η ἀγάπη κι' ὁ ἐνθουσιασμός, τρυπώνουν μέσα στὰ φύλλα τῶν Κανονισμῶν καὶ τῶν Νόμων τῆς 'Ελλάδος, καὶ δένουν τοὺς ἀνθρώπους σφιχτὰ τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον...

Ἔτσι τὴν καταλαβαίνουμε ἐμεῖς τὴ Δημοκρατία... Σὰν μιὰ φιλότιμη, ἑκούσια ὑποταγὴ στοὺς ἄλλους, ποὺ στηρίζεται ὄχι στὸ ξηρὸ γράμμα τοῦ νόμου ποὺ καμμιὰ φορὰ «ἀποκτείνει» ἀλλὰ στὸ πνεῦμα ποὺ «ζωογονεῖ»...

Ἴσως νἄχετε ἀκούσει καὶ «ἄσχημα» πράγματα γιὰ μᾶς... Τὰ λένε κάποιοι ἀχάριστοι φίλοι, ποὺ μοιάζουν τόσο μὲ τὸν ἀρχαῖο βασιληᾶ τῆς Τροίας... Τὸν εἶχε φιλοξενήσει στοργικὰ ὁ βασιληᾶς τῆς Σπάρτης... Κι' ἐκεῖνος φεύγοντας τοὔκλεψε τὴ γυναῖκα του...

Τὰ λένε ἀκόμα κάποιοι προαιώνιοι ἐχθροί μας, ποὺ μᾶς μισοῦν, γιατί, χρόνια καὶ χρόνια τώρα σταθήκαμε ἐμπόδιο στὶς ἐγκληματικὲς ἐπιδιώξεις τους... 'Εσεῖς δὲν τοὺς γνωρίσατε... Εὐτυχῶς!... Καλότυχοι ποὺ εἶσθε... Εὐτυχισμένος εἶναι ἐκεῖνος ὁ λαὸς ποὺ δὲν γνώρισε τῶν κομμουνιστῶν τὶς «εὐγενικὲς» ἐπιδιώξεις...

Δὲν εἴμαστε βέβαια ἄγγελοι....Ἔχουμε κι' ἐμεῖς τὰ ἐλαττώματά μας... Ἴσως πολλά, ἴσως λίγα... Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξεκαθαρίσω ἐγώ... Ξέρω ὅμως ὅτι μέσα στὸ «μοναρχοφασιστικὸ ἄντρο» τῆς 'Αστυνομίας, ζοῦν καὶ κινοῦνται ἄνθρωποι ἄδολοι κι' ἁπλοί, ποὺ κάνουν μὲ προσοχὴ καὶ πίστη τὴ δουλειά τους, πιστοὶ στὸν ὡραῖο ὅρκο ποὺ ἔδωσαν...

Εἴμαστε ἐδῶ ἐμεῖς, ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς 'Ελλάδος, σὰν μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογένεια... Κι' ἔχουμε κι' ἐμεῖς νὰ ἐπιδείξουμε ἔργα... ἔργα πολλὰ καὶ εὐγενικά, φωτισμένα ἀπὸ τὸ ἀστέρι τῆς Βηθλεέμ, ποὺ σκόρπισε στὴ Γῆ τὴν χαρά, τὴν εἰρήνη καὶ τὴν Γαλήνη τοῦ Χριστοῦ, τὴν «πάντα Νοῦν ὑπερέχουσαν...».

Δὲν ξέρω ἂν μελετᾶτε τὸ Εὐαγγέλιο... 'Επειδὴ ὅμως ἐγὼ τὸ μελετῶ πολὺ

συχνά, θὰ δανειστῶ μ' εὐλάβεια μιὰ περικοπή του, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ Σύμβολο τῆς δικῆς μας Πίστεως: **«Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους...»**

Ἔ! λοιπόν! Ἐκεῖ ἐπάνω στηρίζεται ὁλόκληρο τὸ Ἀστυνομικὸ Οἰκοδόμημα τῆς Πατρίδος μας...

Δὲν θἄθελα νὰ ἐπαναλάβω περικοπὲς ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Δ/ντοῦ μου, τοῦ γνωστοῦ σας πιὰ κ. Ἀρχιμανδρίτου, ὁ Ὁποῖος καὶ μ' ἔμαθε νὰ ζῶ σωστά, καὶ νὰ πιστεύω... Θἄθελα ὅμως ὑπεύθυνα νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι τέτοιοι εἶναι ὅλοι οἱ Ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀπὸ τὸν εὐσεβῆ Ἀρχηγό της ἴσαμε τὸν τελευταῖο Ἀνθυπαστυνόμο της...

...Φαίνεται ὅμως ὅτι κάτι ξέρατε κι' ἐσεῖς ἀπὸ μᾶς, κάποια καλὴ γνώμη φτερούγιζε στὴν καρδιά σας γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία, γιατὶ ὅταν σᾶς εἶπα γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἤρθα, τὸ ὕφος σας ἄλλαξε... Ἡ ἔκπληξη χάθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα χαμόγελο ὅλο καλωσύνη...

«...Ναί! ξέρω...» εἴπατε «...ἔχω πολλὰ ἀκούσει γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὴν ὅμορφη ἐκπομπή σας... Τὸ θέλω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Ὁρῖστε λοιπόν... Εἶμαι στὴ διάθεσή σας...»

Ἡ ἐγκάρδια αὐτὴ συνέντευξή μας εἶχε, νομίζω, μιὰ εὐρύτερη συμβολικὴ σημασία... Οἱ μακρυνὲς Πατρίδες μας ἀντάμωσαν μέσα στὴν τετράγωνη καμαρούλα σας, ἐκείνη τὴ στιγμή, κι' ἔδωσαν τὰ χέρια μὲ τόση φιλία... Δὲν ἔχει σημασία ἂν ἐγώ, ποὺ ἡ τύχη τἄφερε ν' ἀντιπροσωπεύω τὴ χώρα μου ἐτούτη τὴν ὥρα, ἤμουνα ἕνας ἀσήμαντος ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ἕνας κατώτατος ὑπάλληλος τοῦ Κράτους μου, ἐνῶ ἐσεῖς εἶσθε μιὰ διεθνὴς προσωπικότης, γνωστὴ κι' ἀγαπημένη στὴν Ὑφήλιο...

Ἴσα-Ἴσα ποὺ αὐτό, ὑποθέτω, εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ χάρη... Γιατὶ ἐμεῖς οἱ δυὸ δὲν ξέρουμε νὰ λέμε «διπλωματικὰ» ψέμματα... Μιλούσαμε ἁπλὰ-ἁπλά, μὲ τὴν καρδιά μας...

Ξέρετε λοιπόν, κ. Περρέ; Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμαστε ἕνας λαὸς ποὺ πνίγεται κάθε μέρα μέσα στὶς θάλασσες τῶν αἰσθημάτων του... Μοιάζουμε σὰν τὰ πολὺ μικρὰ παιδιά... Γελᾶμε καὶ θυμώνουμε μὲ τὸ τίποτα... Καὶ ἀγαπᾶμε πολύ, ἀπέραντα, δυνατά, μὲ ὅλο μας τὸ εἶναι...

Χίλιες χιλιάδες φορὲς σκοτωθήκαμε γιὰ τοὺς φίλους μας... κι' ἄλλες τόσες ἐβάψαμε κατακόκκινη τὴ γῆ ἐτούτη τῶν Πατέρων μας, γιὰ νὰ μείνουμε πιστοὶ στὸ λόγο τῆς τιμῆς μας...

Κι' ἐσεῖς μᾶς μοιάζετε πολύ... Μονάχα ποὺ ἐσεῖς δὲν ἐκδηλώνεστε εὔκολα... Μὰ μέσα στὴ σιωπηλή σας σοβαρότητα μπορεῖ κανεὶς ν' ἀκούσῃ τὰ πιὸ γλυκόλαλα τραγούδια ἀγάπης...

Τὴν ἀγαπᾶμε τὴν πατρίδα σας... Ὄχι γιὰ λόγους «διπλωματικῆς σκοπιμότητος»... Ἐμεῖς δὲν ξέρουμε ἀπὸ αὐτά... Τὴν ἀγαπᾶμε γιατὶ τῆς ἀξίζει ὁλόκληρη ἡ ἀγάπη μας...

Γράφω σὰν φίλος σας... Μὰ εἶμαι μαζὶ καὶ περήφανος γιατὶ ὑπηρετῶ στὴν Ἀστυνομία... Δείξατε ἐνδιαφέρον νὰ μάθετε γιατὶ ἔγινα ἀστυνομικός... Θὰ σᾶς τὸ πῶ τώρα, κάπως πιὸ ἐπίσημα καὶ καθόλου ρωμαντικά...

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἶναι ὁ μεγάλος μου ἔρωτας... Κοντά της βρῆκα ὅ,τι πόθησα...

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἶναι τὸ κρυφὸ σκολειὸ τῆς Ἑλλάδος, μαζὶ καὶ ὁ καθρέφτης τοῦ πολιτισμοῦ της... Μέσα στὴν Ἀστυνομία θὰ βρῆτε τὶς ὡραιότερες χριστιανικὲς ἀλήθειες, γραμμένες μὲ ἱδρῶτα καὶ μὲ αἷμα...

Χρόνια καὶ χρόνια τώρα ἡ Ἀστυνομία ἀκολουθάει ἐτοῦτον τὸν ἀνήσυχο λαὸ σὲ ὅλες τὶς ταλαιπωρίες καὶ τὶς μεταπτώσεις του... πιστὸς ὑπηρέτης καὶ φύλακας τῶν ἀγαθῶν του...

'Εσεῖς οἱ ξένοι ἔρχεστε καμμιὰ φορὰ στὸν τόπο μας καὶ δὲν προφταίνετε νὰ τὰ δῆτε ὅλα... Καὶ τὸ πρῶτο ποὺ δὲν προφταίνετε νὰ γνωρίσετε (γιατὶ εἶναι φύσει καὶ θέσει ἀδύνατο) εἶναι ὁ τρόπος ποὺ ἀστυνομεύουμε ἐμεῖς τὶς τέσσερις μεγάλες 'Ελληνικὲς πόλεις: τὴν 'Αθήνα δηλαδή, τὸν Πειραιᾶ, τὴν Κέρκυρα καὶ τὴν Πάτρα...

"Ε! Λοιπὸν! Πρέπει νὰ μᾶς γνωρίσετε καμμιὰ φορὰ καὶ 'μᾶς, τοὺς ἀθόρυβους φρουροὺς τῆς τάξεως καὶ τοῦ νόμου... Γιατὶ ἂν μᾶς γνωρίσετε ἔχουμε μιὰ προαίσθηση ὅτι θὰ μᾶς ἀγαπήσετε θερμὰ καὶ θὰ γίνετε θαυμαστής μας... 'Η ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας καὶ αὐτὸ τὸ περιοδικὸ σᾶς παρουσιάζει ἐτούτη τὴν εὐκαιρία... Πέστε λοιπόν, εὐγενικέ μας φίλε, στοὺς ἄλλους νὰ δοκιμάσουν νὰ τὴν ἐκμεταλλευτοῦν... 'Εμεῖς ζητᾶμε τὴ φιλία ὅλων...

'Αλλὰ ἂς ξαναγυρίσουμε τώρα στὸ δωματιάκι τοῦ ξενοδοχείου σας, γιὰ νὰ δώσω στοὺς ἀναγνῶστες μου τὴ συνέχεια αὐτῆς τῆς περιγραφῆς!

Τὸ πρῶτο ποὺ σᾶς ρωτήσαμε ἦταν: πόσες μέρες θὰ μένατε στὴν 'Ελλάδα. Καὶ μᾶς εἴπατε :

—'Εὰν ἐξηρτᾶτο μόνον ἀπὸ μένα, θἄμενα ἐδῶ εὐχαρίστως ἕναν ὁλόκληρο χρόνο. Καὶ ἀκόμα περισσότερο.

Δυστυχῶς ὅμως, οἱ ἐπαγγελματικές μου ὑποχρεώσεις, μὲ ἀναγκάζουν νὰ γυρίσω γρήγορα στὴν 'Ελβετία, γιὰ νὰ πάρω μέρος, ὡς σολίστ, σὲ δυὸ κονσέρτα, στὴ Λωζάνη καὶ στὴ Γενεύη, τῆς μεγάλης ὀρχήστρας τῆς Suisse Romande, ὑπὸ τὴν Διεύθυνση τοῦ διασήμου Πορτογάλλου Μαέστρου, κ. Πέτρου de Freidas Branco.

"Υστερα ζητήσαμε νὰ μάθουμε τὶς ἐντυπώσεις σας ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὰ λαό της... Πρόθυμα κι' εὐγενικὰ τότε μᾶς ἀπαντήσατε :

—"Ερχομαι ἀπ' τὴ Λωζάνη, καὶ ἡ διαφορὰ αὐτῆς τῆς πόλεως ἀπ' τὴν 'Αθήνα εἶναι μεγάλη.

Μὲ μεγάλη μου λοιπὸν εὐχαρίστημη θὰ ἐδεχόμουνα νὰ ἀνταλλάξω τὴ Γενεύη μὲ τὴν 'Αθήνα. Καὶ αὐτὸ γιατὶ πάντα ἀγαποῦσα τὶς νότιες πόλεις τῆς Εὐρώπης. Εἰδικώτερα ὅμως τὴν 'Αθήνα, ἡ ὁποία μὲ τὴν ζωντάνια της καὶ τὴν ἔντονη ζωὴ ὡρισμένων συνοικιῶν της, ἐξασκεῖ στὴν ψυχή μου μιὰ τεράστια γοητεία. 'Η 'Αθήνα, καὶ ὁλόκληρη ἡ 'Ελλάς, ὑπῆρξαν κοιτίδες τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Γῆς καὶ τῆς μορφώσεώς της. Καὶ αὐτὸς εἶναι ἀκόμα ἕνας λόγος ποὺ νοιώθω τόση εὐτυχία, καθὼς βρίσκουμαι κοντά της.

Τὸν λαό της δὲν πρόφτασα ἀκόμα νὰ τὸν γνωρίσω καλά. Πάντως εἶναι διαφορετικὸς σὲ κάθε συνοικία, καὶ αὐτὸ τοῦ δίνει μιὰ ξεχωριστὴ ὁμορφιά.

Μ' ἀρέσουν ἰδιαίτερα οἱ μικροὶ πολυσύχναστοι δρόμοι σας, μὲ τὸ δικό τους χρῶμα, ποὺ θυμίζουν κάπου-κάπου λίγο τὴν 'Ανατολή.

«Κι' ἡ γνώμη σας γιὰ τὴν 'Ελληνικὴ 'Αστυνομία Πόλεων, κ. Περρέ;» σᾶς ρωτήσαμε στὴ συνέχεια... 'Εδῶ τὰ μάτια σας ἔλαμψαν... Τὸ προσέξαμε ὅλοι... Καὶ μ' εὐγνωμοσύνη σᾶς ἀκούσαμε νὰ μᾶς λέτε:

—Σὲ κάθε δρόμο συναντᾶς ἄνδρες τῆς 'Αστυνομίας νὰ ἐκτελοῦν τὸ καθῆκον τους μ' ἕνα παραδειγματικὸ τρόπο. Καὶ αἰστάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ τοὺς καμαρώσῃς γι' αὐτό. Τὸ ντύσιμό τους εἶναι ἄψογο, τὸ παράστημά τους ἔχει χάρη. Μοιάζουν σὰν ἀνώτατοι ἀξιωματικοί. Μέσα στὴν τεράστια κυκλοφορία τῆς 'Αθήνας, τοὺς βλέπεις νὰ ρυθμίζουν τὴν κυκλοφορία, μὲ ἀπίστευτη δεξιοτεχνία. Τοὺς παρατήρησα σὲ ὡρισμένες συγκοινωνιακὲς ἀρτηρίες, ποὺ ἦταν σχεδὸν φραγμένες μὲ αὐτοκίνητα καὶ πεζούς, οἱ ὁποῖοι πολλὲς φορὲς κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους ἀνάμεσα στ' αὐτοκίνητα. "Εμεινα λοιπὸν κατάπληκτος μὲ τὴν εὐχέρεια μὲ τὴν ὁποίαν κατηύθυναν καὶ τακτοποιοῦσαν τὰ πάντα.

Μὲ λίγα λόγια, μποροῦμε νὰ προβάλουμε τὴν 'Αστυνομία τῆς 'Αθήνας, σὰν παράδειγμα σ' ὅλες τῆς 'Αστυνομίες τοῦ κόσμου.

Σᾶς ρωτήσαμε ὕστερα ποιὲς χῶρες ἐπισκεφτήκατε ἢ θὰ ἐπισκεφθῆτε ἀκόμα, καὶ μᾶς δηλώτατε :

—Πρὶν ἔρθω στὴν Ἑλλάδα, ἔπαιξα στὴν Γιουγκοσλαβία καί, ἂν ἔχω καιρό, γυρίζοντας στὴν Ἑλβετία θὰ ξαναπαίξω ἐκεῖ.

Μὲ περιμένουν περὶ τὰ 12 κονσέρτα.

Ὕστερα πρόκειται νὰ πάω στὴν Ἱσπανία καὶ Πορτογαλλία, ἀφοῦ προηγουμένως παίξω, τὸ 4ο κονσέρτο τοῦ Μπεττόβεν, στὸ Παρίσι.

Τελειώσαμε τὴ συνέντευξή μας μὲ τὴν παράκληση νὰ πῆτε δυὸ λόγια γιὰ τοὺς ἀκροατὰς τῆς ἐκπομπῆς μας..Καὶ μὲ συγκίνησι ποὺ δὲν μπορούσατε νὰ τὴν κρύψετε μᾶς εἴπατε ἐτοῦτα τὰ ἁπλά, μὰ βγαλμένα ἀπὸ τὴ ὄμορφη καρδιά σας, λόγια:

—Πρῶτα-πρῶτα θὰ ἤθελα νὰ τοὺς πῶ ὅτι λυπᾶμε πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς μιλήσω Ἑλληνικά, ποὺ τόσο μοῦ ἀρέσουν. Ὕστερα θέλω νὰ προσθέσω ὅτι εἶναι πολὺ μεγάλη τιμή, γιὰ ἕναν Ἑλβετὸ καλλιτέχνη, ν' ἀπευθύνεται στοὺς Ἕλληνας ἀκροατάς. Καὶ τέλος θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τοὺς πῶ ὅτι μοῦ ἀρέσει τόσο ἡ συντροφιὰ καὶ ἡ φιλία τους, καὶ ὅτι εἶναι τυχεροὶ ποὺ ζοῦν σ' αὐτὴν τὴν ὄμορφη πόλη.

Ἔτυχε νὰ βρεθῶ στὴν Ἀκρόπολη, κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸν καταγάλανο Οὐρανό... Τέλειωνε ἡ μέρα, κι' ἕνα χρυσὸ ἡλιακὸ φῶς ἁπλώνονταν ὁλόγυρα, κάνοντας ὅλα τὰ πράγματα νὰ φαίνωνται φανταστικά. Σὰν σὲ ὄνειρο... Αὐτὸ μοῦ ἔκανε μιὰ μαγευτικὰ ἀφάνταστη ἐντύπωση, ποὺ ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ τὴν ξεχάσω...

Θἄθελα νὰ μποροῦσα νἀρχόμουνα τακτικὰ σ' αὐτὸ τὸ ὀνειρεμένο καὶ φιλόξενο μέρος, ποὺ λέγεται Ἑλλάς... Νὰ ἔρθω νὰ τὰ δῶ ὅλα αὐτὰ σὰν ἁπλὸς περιηγητής, σὰν ἁπλὸς φιλοτέχνης καὶ θαυμαστὴς τόσων γοητευτικῶν πραγμάτων, κι' ὄχι σὰν πιανίστας... Ἀλλὰ ὡς τότε θὰ μείνω ὁ πιανίστας, ποὺ πολὺ σύντομα θὰ ξαναβρεθῇ κοντά σας, ἀφοῦ ἀπὸ τώρα τὸν ξανακαλέσατε. Σᾶς εὐχαριστῶ.

Μετὰ τί ἔγινε δὲν θυμᾶμαι... Μένει ὅμως πάντα βαθειὰ χαραγμένη στὴ μνήμη μου ἡ στιγμὴ ποὺ σᾶς σφίγγαμε τὸ χέρι καὶ σᾶς ἀποχαιρετούσαμε...

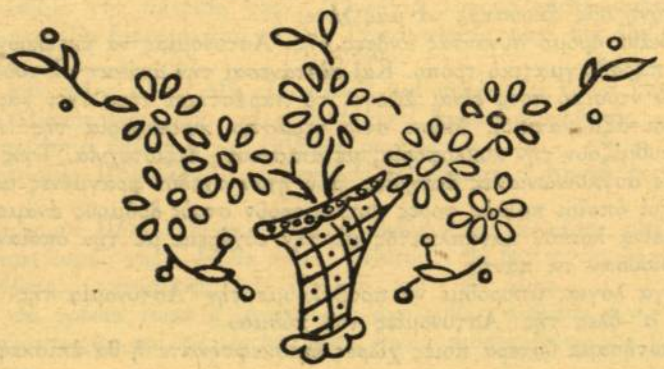
Μὰ ἡ φιλία μας συνεχίστηκε στὴ Σχολή, ὅταν ἤρθατε νὰ παίξετε εἰδικὰ γιὰ μᾶς ἐκεῖνο τὸ βελούδινο μουσικὸ κομμάτι, ποὺ ἐνθουσίασε τοὺς ἀκροατάς μας... Ἦταν μιὰ εὐγενικὴ συμβολὴ στὸ δύσκολο ἔργο μας... Καὶ θὰ τὴ θυμώμαστε πάντα μὲ συγκίνηση κι' εὐγνωμοσύνη...

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι καταχράστηκα τῆς καλωσύνης σας... Εἶχα χίλια δυὸ πράγματα ἀκόμα νὰ σᾶς πῶ... ὅμως προτιμῶ νὰ συνεχίσουμε τὴν κουβέντα μας ἄλλοτε... Σᾶς εὔχομαι κάθε ἐπιτυχία, πολλὴ χαρὰ καὶ παντοτεινὴ εὐτυχία...καὶ θέλω νὰ σᾶς ξαναθυμίσω ὅτι πάντα θὰ μείνουμε φίλοι σας...

Μὲ ὁλόκληρη τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴ φιλία μου

Δικός σας

Σπῦρος Πηλὸς—Ἀρχιφύλαξ

ΕΝΑΣ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ ΣΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΟΛΕΘΡΟΥ ΑΠΟ ΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΒΑΚΤΗΡΙΟΛΟΓΙΚΑ ΟΠΛΑ

Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «**ΤΑ ΝΕΑ**» τῆς 28-12-56

Τὸ ἐτήσιον συνέδριον τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρείας διὰ τὴν Προαγωγὴν τῶν Ἐπιστημῶν ἐξέφρασε ἐπισήμως τὸν φόβον ὅτι «τὰ πυρηνικὰ ὅπλα δυνατὸν νὰ πέσουν εἰς τὰ χέρια ἐγκληματιῶν ἐντὸς μιᾶς ἢ δύο γενεῶν». Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ δόκτωρ Σορόκιν ἐκάλεσε τοὺς ἐπιστήμονας ὅλου τοῦ κόσμου νὰ λάβουν πρακτικὰ μέτρα, ὥστε νὰ ἐμποδιστοῦν αἱ «ἐγωϊστικαὶ κοινωνικαὶ ὁμάδες» ἢ οἱ «ἐγκληματίαι» νὰ καταστρέψουν τὸν κόσμον.

Μεταξὺ τῶν «ἐγωϊστικῶν κοινωνικῶν ὁμάδων» ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς περιλαμβάνει κυβερνήσεις, μεταξὺ δὲ τῶν «ἐγκληματιῶν» ἡγέτας ἐθνῶν.

—Κυβερνήσεις καὶ ἡγεμόνες, εἶπε, συμπεριφέρονται σήμερον ὅπως συμπεριεφέροντο κυβερνήσεις καὶ ἡγεμόνες εἰς τὸ παρελθόν. Κανεὶς δὲ δὲν δύναται νὰ προβλέψῃ ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἀλλάξουν ὡς ἐκ θαύματος εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ γώμη τοῦ καθηγητοῦ Σορόκιν γιὰ τοὺς ἡγεμόνας δὲν εἶναι κολακευτική. Οἱ ἀπόλυτοι μονάρχαι τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ρωσίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Αὐστρίας, τῆς Τουρκίας, τυπικῶς μόνον ἔχουν ἀποθάνει. Ἡ νοοτροπία των καὶ τὸ πνεῦμα των ζῇ καὶ σήμερα.

—Ὑπάρχουν σήμερα ἀρχηγοὶ κυβερνήσεων καὶ πρόεδροι δῆθεν δημοκρατιῶν ποὺ κατὰ τίποτε δὲν διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ἐγκληματίας ἡγέτας τοῦ παρελθόντος. Ἐπὶ τεσσάρων ἐκ τῶν ἡγετῶν αὐτῶν ὁ ἕνας εἶναι σεσημασμένος ἐγκληματίας. Τὰ πιστοποιητικὰ ποὺ ἀποδεικνύουν τὸν τύπον του δυνατὸν νὰ ἐμφανίσουν ἀκόμη καὶ τὴν σφαγὴν ἑνὸς πατρός, μιᾶς μητρός, ἑνὸς ἀδελφοῦ, μιᾶς συζύγου.

—Μὲ ἄλλους λόγους, εἶπεν ὁ καθηγητὴς Σορόκιν, οἱ ἡγεμόνες τῶν κρατῶν εἶναι τὰ πλέον ἐγκληματικὰ στοιχεῖα τῶν χωρῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡγεμονεύουν. Ὁ περιορισμὸς τῶν ἐξουσιῶν των μειώνει τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐγκληματικότητός των, ἀλλά, παρ' ὅλα αὐτά, ἡ παρουσία των ἀποτελεῖ πάντοτε ἀπειλήν.

Ὁ καθηγητὴς Σορόκιν εἶπεν ἐν συνεχείᾳ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐπιστήμονες παράφρονες καὶ ἐγκληματίαι, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ οἱ δεσπόται τῶν λαῶν.

—Ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, εἶπε, τὰ πυρηνικὰ καὶ βακτηριολογικὰ ὅπλα μαζικοῦ ὀλέθρου θὰ εἶναι τόσον μικρὰ εἰς ὄγκον, ὥστε θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ χρησιμοποίησίς των ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἄτομα. Καὶ θὰ ἦτο ἀνόητον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ ἐγκληματίαι τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου δὲν θὰ ἐξεμεταλλεύοντο τὰ εὔχρηστα αὐτὰ ὅπλα, ὅπως ἐκμεταλλεύονται σήμερα τὰ πολυβόλα καὶ τὰς χειροβομβίδας. Φαντασθῆτε τὴν θέσιν μιᾶς κυβερνήσεως, ἡ ὁποία θὰ ἐλάμβανε μίαν ἡμέραν τὸ τελεσίγραφον μιᾶς συμμορίας γκάγκστερς: Ἢ μᾶς δίδετε τὸ περιεχόμενον τῶν δημοσίων ταμείων ἢ θανατώνομεν τὴν Οὐάσιγκτων, τὴν Νέαν Ὑόρκην, τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον. Φαντασθῆτε τὴν περίπτωσιν νὰ εὑρεθοῦν ἐγκληματίαι ἢ παράφρονες ἐπιστήμονες οἱ ὁποῖοι νὰ πωλήσουν πυρηνικὰ ὅπλα ἢ μεθόδους κατασκευῆς ἀτομικῶν ὅπλων εἰς ἐγκληματίας καὶ τυχοδιώκτας. Νὰ ἕνας κίνδυνος, τὸν ὁποῖον δὲν ὑποπτευόμεθα καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ τρομερώτερος ἐξ ὅσων διέπραξεν ὁ ἀνθρώπινος πολιτισμός.

Ὁ καθηγητὴς Σορόκιν ἐζήτησε τὴν συνεργασίαν ὅλων τῶν ἐπιστημόνων τοῦ κόσμου πρὸς λῆψιν δραστικῶν μέτρων διὰ τὴν ἀποτροπὴν παρομοίου κινδύνου.

Τί εἴδους μέτρα ἠμποροῦν νὰ λάβουν οἱ ἐπιστήμονες τῶν διαφόρων χωρῶν ὅταν δὲν ὑπάρχει συνεργασία μεταξύ τους;

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ συνεργασθοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ μὲ τοὺς Ρώσους π.χ., ὅταν δὲν συμφωνοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀναμεταξύ τους;

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ : 'Υπαρχ/κες Κομποθέκλας Στ. καὶ Βλάχος Σπ. καὶ ἀστ/κες Σαραντόπουλος Μιχ., Τσιφτσῆς 'Αλέξ., Κωνσταντόπουλος 'Ανδρ. καὶ Καστρινὸς Μιχαήλ.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος : ὁ 'Αρχηγὸς Α.Π. κ. Πανόπουλος 'Ιωάν., ὡς συμπληρώσας δετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ κατεχομένῳ βαθμῷ, καταργηθείσης ἅμα καὶ τῆς θέσεως τοῦ 'Αρχηγοῦ Α.Π. παρὰ τῷ 'Υπουργείῳ 'Εσωτερικῶν, ὁ 'Υπαστυνόμος Α' Παπαϊωάννου Στέφ. λόγῳ θανάτου καὶ οἱ ἀστ/κες Λευθεριώτης Νικ. καὶ 'Αργυρόπουλος 'Ιωάν., διὰ λόγους πειθαρχίας.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Β. Διατάγματος, προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυν. Δ/ντοῦ Α' τάξεως, ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ Πινάκων προακτέων ἔτους 1956, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν θέσεων, οἱ κάτωθι 'Αστυν. Δ/νταὶ Β' Τάξεως :

α) Κατ' ἐκλογήν: κ.κ. Γεωργίου Βασίλειος καὶ Πουλικάκος Παντελῆς.

—Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυν. Δ/ντοῦ Β' τάξεως, οἱ κάτωθι 'Αστυνομοι Α' τάξεως :

α) Κατ' ἐκλογήν : κ.κ. 'Αρχοντουλάκης 'Εμμανουήλ, Νικητάκης Νικόλαος, Τασιόπουλος 'Αθανάσιος καὶ Βερελῆς Νικόλαος.

β) Κατ' ἀρχαιότητα : κ.κ. Λάμπουρας 'Αλέξανδρος καὶ Νικηφόρος Νικόλαος.

—Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Α' τάξεως, οἱ κάτωθι 'Αστυνόμοι Β' τάξεως :

α) Κατ' ἐκλογήν : κ.κ. Παναγούλιας Γεώργιος, 'Αναγνωστόπουλος Παναγιώτης, Κατσάρης Κων/νος, Κρίντας Δημήτριος, Μπιτούνης Νικόλαος, Τζίνος Διονύσιος καὶ Τσάδαρης Δημήτριος.

β) Κατ' ἀρχαιότητα : κ.κ. 'Ανδρεόπουλος 'Ηλίας, Γιαννόπουλος 'Ανδρέας Σπυριούνης Κυριάκος καὶ Λυμπερόπουλος Παναγιώτης.

—Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Β' τάξεως, οἱ κάτωθι 'Υπαστυνόμοι Α' τάξεως :

α) Κατ' ἐκλογήν : κ. κ. 'Αθανασόπουλος Δημήτρ., Πλατίτσας Γεώργ., Σπανὸς Κων/νος, Πατσιλίβας Βασίλειος, Καγιᾶς 'Αντώνιος, Καλαντζῆς Σπυρίδων καὶ Παπαγεωργίου Σταῦρος.

β) Κατ' ἀρχαιότητα : κ. κ. 'Αποστολόπουλος Νικόλαος, Λῶλος ἢ Κατσαρὸς Νικόλαος, Γαβριὴλ Γεώργιος, Παππᾶς Ναπολέων, Λύρας 'Ηρακλῆς καὶ 'Αλεξάνδρου Γεώργιος.

—Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' τάξεως, οἱ κάτωθι 'Υπαστυνόμοι Β' τάξεως :

α) Κατ' ἐκλογήν : κ. Γκίκας Κων/νος.

β) Κατ' ἀρχαιότητα : κ.κ. Μουρτζίνης Νικόλαος, Μητσάκος Μιχαήλ, Διακογιάννης Νικόλαος, Μαντζῶρος Κων/νος, Κακαριάδης Γεώργιος, Γεωργακάκος Νικόλαος, Σκουρτσῆς Γεώργιος, Διαμαντόπουλος Σπυρίδων, Γουνελᾶς Μιχαήλ, Διακουμάκος Σαράντης, Γεωργίου Γεώργιος καὶ Μπαλάσκας 'Ελευθέριος.

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Ὑπὸ τῆς Α.Ε. τοῦ Αὐλάρχου τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης, ἀπεστάλη τὸ κάτωθι ἔγγραφον, πρὸς τὸν κ. Ἀρχηγὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Πρὸς

Τὸν Ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας Πόλεων

κ. Ν. Κόκκινον

Ἐνταῦθα

Κύριε Ἀρχηγέ,

Ὑψηλῇ ἐπιταγῇ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσω ὑμῖν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλίσσης, διὰ τὴν πολύτιμον συνδρομὴν τὴν ὁποίαν ἡ Ἀστυνομία Πόλεων προσέφερεν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ Ἐράνου τῆς «Φανέλλας τοῦ Στρατιώτου».

Μετὰ πάσης Τιμῆς

Π. Λελούδας

Αὐλάρχης τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης

—Δι' ἐμπιστευτικῆς Ἡμερησίας Δ/γῆς Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐξεφράσθη ἡ ἄκρα εὐαρέσκεια τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος εἰς τὸν Ἀστυν. Δ/ντὴν Πατρῶν καὶ ἅπαντας τοὺς ὑπ' αὐτὸν Ἀξ/κοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικούς, διὰ τὴν τηρηθεῖσαν ἀπόλυτον τάξιν καὶ τὴν ἄψογον ἐν γένει ἐμφάνισίν των κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως Ἁγίου Ἀνδρέου, καθ' ἣν ἐπεσκέφθησαν τὰς Πάτρας αἱ Α.Α.Μ.Μ., οἱ Βασιλεῖς, πολλοὶ Ὑπουργοὶ καὶ λοιποὶ ἐπίσημοι.

—Ὑπὸ τοῦ Πλοιάρχου κ. Β. Μαυρομμάτη, Ἀρχηγοῦ Β. Ναυστάθμου, ἐξεφράσθη ἡ ἄκρα εὐαρέσκεια εἰς τὸν Ὑπαστυνόμον Α' κ. Εὐάγγελον Μαντούβαλον, διότι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ Εἰδικὸν Τμῆμα Ἀσφαλείας Β. Ναυστάθμου Σαλαμῖνος, ἐπεδείξατο ἐξαίρετον ζῆλον, ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον, ἐργατικότητα, καὶ ἄριστον πνεῦμα συνεργασίας.

***

ΚΡΙΤΙΚΗ ΝΕΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Παρὰ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Γεωργίου Παπαγιάννη ἐλάβομεν κριτικὴν τοῦ βιβλίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Λεξικὸν τῶν Ἀστυνομικῶν Ὅρων» ἣν καὶ δημοσιεύομεν:

«Ὁ Ἀγαπητὸς συνάδελφος κ. Κων/νος Τασιγεώργος, μετὰ τῶν συναδέλφων κ.κ. Ἀναστ. Ἀνδρινοπούλου καὶ Γεωργίου Δημ. Σέττα, συνέγραψαν ἓν ἐκτάκτως χρήσιμον καὶ ἐξυπηρετικὸν διὰ τὰς ὑπηρεσιακὰς ἀνάγκας βιβλίον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Λεξικὸν τῶν Ἀστυνομικῶν Ὅρων». Τὸ ἔργον αὐτὸ ἐκ σείδων 340, μεγάλου σχήματος, εἴχαμε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διεξέλθωμεν πλειστάκις κατὰ τὸ διάστημα τῶν μηνῶν ποὺ διέρρευσαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του καὶ νὰ ἐκτιμήσωμεν προσηκόντως τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σημασίαν αὐτοῦ εἰς τὴν καθ' ἡμέραν πρᾶξιν. Ἡ ἁπλῆ καὶ συνοπτικὴ παράθεσις τῶν λέξεων κατὰ παραγωγὴν ἀλφαβητικὴν μὲ τὰς εὐλήπτους καὶ λίαν εὐστόχους πληροφορίας περὶ τῆς ἀναγωγῆς εἰς τὰς διατάξεις τῆς ποινικῆς Νομοθεσίας κάθε ἐπὶ μέρους θέματος, ὑποβοηθεῖ θετικῶς τὸν συμβουλευόμενον τὸ ἔργον τοῦτο ἀνακριτικὸν ὑπάλληλον, ἀλλὰ καὶ οἱονδήποτε ἁρμόδιον ὄργανον τῆς Ἀστυνομίας. Παρεκτὸς τούτου, διαπιστοῖ τις μεθ' ἱκανοποιήσεως τὴν πληρότητα τοῦ ἔργου, τὴν ἀκρίβειαν τῶν παρεχομένων στοιχείων, τὴν συνθετικὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν συνοχήν, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τοῦτο. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη καμμία ν' ἀνατρέχῃ τις εἰς τὸ κενὸν ἢ νὰ ἀναδιφᾷ εἰς τὸ πέλαγος τῶν θεμάτων τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ καθ' ἡμέραν τελούμενα ἀδικήματα, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς Δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας καὶ καθ' ὅλην τὴν περιοχὴν τῶν ζημιογόνων αἰτιῶν, διὰ νὰ ἀνεύρῃ τὴν ζητουμένην καθοδήγησιν. Τὰ πράγματα ἔχουν ἁπλουστευθῆ θαυμασίως εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ χάρις εἰς τοὺς ἀόκνους μόχθους τοῦ κ. Τασιγεώργου καὶ τῶν συνεργατῶν του.

Ἡ οἰκεία λέξις, δι' ἧς σημαίνεται τὸ οἱονδήποτε ἀδίκημα, παρατίθεται κατὰ

τάξιν ἀλφαβητικὴν καὶ ὑπόκειται εἰς τὴν ἄμεσον ἀντίληψιν τοῦ ἀναδιφῶντος τὸ ἔργον. Καί, ἐκ τῆς λέξεως ταύτης, πηγάζουν, κατ' ἐπαγωγήν, ὡς ἀπαραίτητοι σημειώσεις καὶ πληροφορίαι, ὥστε νὰ εὐχαιρένηται λυσιτελῶς ὁ προστρέχων ἀνακριτικός. Διὰ τοιούτων προσόντων πεπροικισμένον τὸ βιβλίον τῶν κ.κ. συναδέλφων, προσφέρεται, εἴπερ τι καὶ ἄλλο, εἰς τὴν χρῆσιν ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνασχολοῦνται πρακτικῶς εἰς τὴν διεξαγωγὴν ἀνακρίσεων ἐφ' ὅλου τοῦ ὁρίζοντος τῶν θεμάτων τῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης.

Καὶ εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων οἱ συγγραφεῖς, διότι ἐξεπόνησαν ἓν τοιοῦτον χρήσιμον καὶ ἄρτιον βιβλίον».

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀποκτᾷ ὁλοένα καινούργιους φίλους καὶ προκαλεῖ κάθε ἑβδομάδα τὰ πιὸ συγκινητικὰ σχόλια ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγάπης.

—Πρωτοχρονιάτικο καὶ γιορταστικὸ τὸ πρόγραμμα τῆς 2/1/57, ξεχώρισε ἀπὸ τὰ ἄλλα, μὲ τὴν ὁλόγλυκεια μουσική του ὑπόκρουση, τὰ ὄμορφα σκιτσάκια του ἀπὸ τὴ ζωή, τὰ διδακτικά του συνθήματα καὶ τὸν ἁπαλό του ρυθμό. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας πρόσθεσε μιὰ νέα μεγάλη ἐπιτυχία της, μὲ τὴ συμμετοχὴ ὁλόκληρης τῆς ὀνομαστῆς μαντολινάτας Τσιλίφη, ποὺ πλαισίωσε εὐγενικὰ τὸ πρόγραμμα. Μετεδόθησαν ἐπίσης λεβέντικα δημοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸ ὑπέροχο συγκρότημα Παπαγιάννη.

*

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 9/1/57, μεταδόθηκαν στιγμιότυπα ἀπὸ τὴ γιορτὴ τῆς κοπῆς τῆς βασιλόπιττας ποὺ ἔγινε στὴ Σχολὴ μὲ τὴ συμμετοχὴ ἐκλεκτῶν καλλιτεχνῶν τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ Θεάτρου, ὡς καὶ μικρόν, ἀλλὰ χαρακτηριστικόν, ἀπόσπασμα τῆς σύντομης ὁμιλίας τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτου, τὸ ὁποῖον εὐχαρίστησε καὶ ἐνθουσίασε. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἔλαβε μέρος ἡ Μαριάννα Χατζοπούλου, ὁ Γιῶργος Λουκᾶς, ἡ Ἐλίζα Μαρέλλη, τὸ Τρίο Τέμπο, τὸ ντουέττο Καλλέργη—Νικηφόρου, καὶ ὁ ἀγαπημένος μικρῶν καὶ μεγάλων, ἐξαίρετος καλλιτέχνης Κώστας Γκούφας. Μετεδόθη ἐπίσης καὶ διδακτικὸν ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, μὲ τίτλο : «Γιὰ ὅλους ἔχει ὁ Θεός», γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό.

***

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Ἀνακοινοῦται ὅτι ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων ἐκοινοποιήθη διαταγή, δι' ἧς γνωστοποιεῖται ὅτι ἐζητήθη ἡ ἔγκρισις διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τὴν 1ην Μαΐου ἐ.ἔ. εἰς τὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων 50 ὑποψηφίων πρὸς ἐκπαίδευσιν. Εἰδοποιοῦνται ὅθεν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅπως μεριμνήσωσι διὰ τὴν ἔγκαιρον προπαρασκευήν των, δοθέντος ὅτι αἱ ἐξετάσεις θὰ ἐνεργηθῶσι τὸ τελευταῖον 10ήμερον τοῦ μηνὸς Μαρτίου.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Ἀθαν. Ἀγγελόπουλον καὶ Ἀθαν. Τασιόπουλον καὶ Ὑγειονομικὸν Δ/ντὴν κ. Ἀντ. Λάσκαρην, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ὀρθὴν λύσιν ἐπὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ προβλήματος τοῦ 87ου τεύχους μᾶς ἀπέστειλαν καὶ οἱ: ἀστυφύλαξ Πουλημένος Σ. καὶ ὁ ἰδιώτης Παναγιωτόπουλος Κ. Περιστέρι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια). 4311

Πόλεμος καὶ εἰρήνη, ὑπὸ κ. Μιχ. Στασινοπούλου, Λογοτέχνου, Πρυτάνεως Παντείου Σχολῆς καὶ Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας..... 4314

ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

Πῶς νὰ διοικῆς ἢ πῶς θὰ γίνῃς καλὸς προϊστάμενος, ὑπὸ κ. Δημ. Μαγκριώτη, Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου (συνέχεια).. 4317

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Τὰ θαύματα τῆς ὑποβολῆς, ὑπὸ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν..... 4320

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΝΑΚΡΙΤΙΚΗ

Μέθοδοι ἀνακρίσεως, ὑπὸ κ. Ν. Κίννα, τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων..... 4323

ΝΟΜΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὰ δίκαια τῶν νεκρῶν, ὑπὸ κ. Παν. Λυκούση, Ἀστυνόμου Α' (συνέχεια καὶ τέλος) 4327

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ μυστικὴ ὑπηρεσία τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, τοῦ Don Wrarton, κατὰ μετάφρασιν κ. Δημ. Μόρου Ἀστυνόμου Α'..... 4331

Ἔγκλημα καὶ Ἀστυνομία, ὑπὸ κ. Antony Martienssen, κατὰ μετάφρασιν κ. Χρ. Πατσούρη, Ὑπαστυνόμου Α'. (συνέχεια)..... 4336

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Πορτοφολάδες, ὑπὸ κ. Ἀλεξ. Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β'..... 4341

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Δικασταὶ—Δικαστήρια καὶ ποιναί, παρ' ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὑπὸ κ. Ἀναστασίου Γαρδίκα, Ὑπαστυνόμου Α'..... 4344

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Σκέψεις γιὰ τὴ ζωὴ τῶν νέων, ὑπὸ κ. Ἰωάννου Ραΐκου, Ὑπαστυνόμου Β'..... 4346

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

«....**Κον Ἀντρὲ Περρέ.... Ἐθνικὸν Ὠδεῖον Γενεύης, Ἑλβετίαν....**», ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος..... 4349

ΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΟΠΛΑ

Ἕνας ἀσύλληπτος στὴ φαντασία κίνδυνος ὁλέθρου ἀπὸ τὰ πυρηνικὰ καὶ βακτηριολογικὰ ὅπλα, ἐκ τῆς Ἐφημερίδος «Τὰ Νέα» τῆς 28-12-56..... 4355

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 4356

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ. μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.